

FAŞİZME KARŞI MÜCADELEYİ HER ALANDA YÜKSELTELİM !

DEVİRİMCİ YOL

SAYI 1/1 MAYIS 1977

3 TL

Uşak Halkı 17 Martta Oligarşinin Faşist Saldırıları Karşısında Yığıtçe Direndi. Uşak Halkının Direnişi Mücadelemize Örnek Olsun...

(Yazısı 3. Sayfada)

Seçimlerde Devrimcilerin Tavrı Ne Olmalıdır?

BUGÜNKÜ siyasal durum, oligarşinin iç çelişkileri, çeşitli burjuva partileri arasındaki ilişki ve çelişkilerin kazandığı somut durum, egemen sınıfların karşı karşıya bulunduğu bir sıra ekonomik ve siyasal sorunun çözümüne olanak tanımıyor. Bir başka ifade ile bugünkü siyasal ortamda içine düşülen çıkmazdan kurtulma ve sorunları çözüme olanağı tamamen kalkmış durumdadır.

Tekelci burjuvazinin önde gelen isimleri (Sabancı, Koç v.b.) bu sorunların çözümlerinin ertelenmesinin imkansız olması nedeniyle erken seçim talebinde bulundular. İçinde bulunduğu koşulların bir başka özelliği de siyasal sorunun seçim dışı bir çözümünün de olanaksız olmasıdır.

Şimdi egemen sınıfların içine düşüğü çıkmaza -Erbakan'ın büyük direnişine rağmen- bir erken seçimle "çare" aranıyor.

ERKEN seçim burjuvazinin çıkmazlarına "çare" olabilecek midir? Bu soruyu hemen, hayır diye cevaplıyoruz. Hayır diyoruz. Çünkü, ülkemizde egemen sınıflar çaresiz sorunlarla karşı karşıyadırlar. Emperyalizme bağımlı, dışa göre şekillenmiş, dengelessiz bir ekonomik yapı, onun üstünde yükselen tarihi olarak parçalanmış, çıkar çatışmaları yüzünden birbirine girmiş bir gerici koalisyonu. Bu tablo, hiç durmadan çözümsüz sorunlar doğuran bir temel oluşturmaktadır.

Erken seçim burjuvazinin aradığı bir siyasal istikrarı sağlayabilecek bir "çare" yaratamamaktadır. Seçimlerin ülkemizin bugün karşı karşıya bulunduğu köklü ve çözümsüz sorunları halledebilecek şekilde sonuçlanmasında mümkün değildir. Egemen sınıfların içine girdikleri buhran, erken seçim sonrasında da derinleşerek devam edecektir.

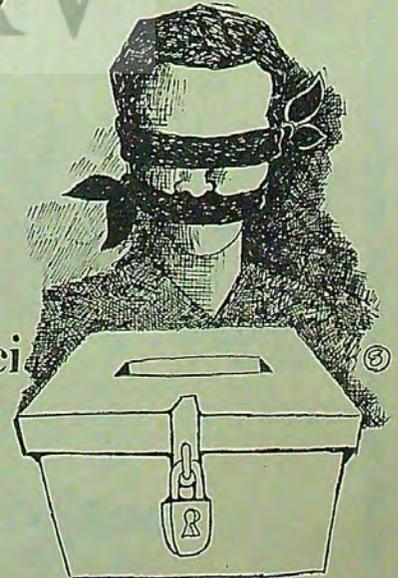
(Devamı 2. Sayfada)

DEVİRİMCİ
YOL

OLİGARŞİNİN SEÇİM ÇIKMAZI

Seçimler
Faşizme Karşı
Yürüteceğimiz
Mücadelenin
Proletaryanın
Bağımsız, Devrimci
Siyasi Hareketi
Doğrultusunda
Yükseltileceği
Bir Platformdur.

(Yazısı 2. Sayfada)

Seçimlerde Devrimcilerin Tavrı Ne Olmalıdır?

(Baştarafı 1. Sahifede)

S EÇİMLERDE devrimcilerin görevleri ne olmalıdır? Onümüzdeki seçimlere devrimci bir parti katılmıyor. Burada da alını çözüme vurgulayalım ki, bugün ölkemizde işçi sınıfının bağımsız siyasi hareketi, onun öz örgütü yoktur. Ve böyle bir hareketin yaratılması yolunda mücadele temel görevimizdir.

Bu tespit seçimler sırasındaki çalışmalarımız ve tavrımızı da belirlemektedir.

Seçimler çeşitli burjuva klikleri arasındaki kampaşa ve çatışmanın alabildiğine sertleşerek geliştiği bir ortam içinde yapılacaktır. Bu ortam içinde devrimciler işçi sınıfının bağımsız siyasi hareketini yaratma yolunda mücadelelerini yükseltmelidirler. Bu doğrultuda faşizme karşı mücadelede yükseltilebilir, bütün anti-faşist halk hareketlerinin en ön safında yer alınmalı; devrimci düşünceleri emekçi halk yığınları içinde yaymak, kitleler içindeki mevcut ilişkileri derinleştirmek ve yeni bağlar kurmak için çalışılmalıdır.

Burada önemli hatırlanması gereken bir şey çalışmalarında geniş yığınlara yönelik genel ajitasyonla yetinmemek, kadro ilişkileri kurmaya, bilinçlendirmeye yönelik çalışmaların esas alınmasıdır. Bu partileşme sürecinde kitle çalışmalarını içindeki kadro çalışmalarını esas almanın bir gereği olarak kavranmalıdır. Mücadelenin bağımsız bir siyasi hareketin, proletaryanın savaşçı örgütünün yaratılması yolunda yükseltilmesi ancak bu şekilde bir çalışma anlayışı ile mümkün olabilir. Devrimcilerin seçimler sırasında da esas meselesi budur.

Seçimlerde CHP ve TIP gibi ilerici Demokratik görüşündeki burjuva partilerin desteklenmesi tavrı devrimciler açısından söz konusu olamaz.*

Ölkemizdeki egemen sınıf klikleri arasındaki çatışmalar CHP'nin ilerici ve demokratik bir görüntü altında egemen sınıfların mevcut siyasi iktidarlarına düzen sınırları içinde bir alternatif olarak ortaya çıkmasına yol açmıştır. Bugün geniş emekçi yığınlarının bu reformist alternatifleri bağladıkları 'umut' devrimci hareketi açısından, işçi sınıfının bağımsız siyasal hareketinin emekçi yığınları tarafından benimsenmesi sorunu açısından da önemli engellerden bir tanesidir. Ölkemizdeki işçi sınıfının mesleki-sindikal örgütlerinde belirli bir etkinliğe sahip revizyonistliklerin faşizme tehlikesini ortadan kaldıracak ve 'ileri bir demokrasi' getireceği gerekçesi ile takiptikleri CHP'yi destekleme siyaseti bu durumun önemli bir kat daha artırmaktadır.

Devrimciler ne böyle "ileri demokrasi" gibi burjuva yalanları ve safasatlarıyla emekçi halkın aldatılmasına göz yumabilirler, ne de sahte bir "kurtuluş umudu" yaratılarak emekçi yığınların düzene olan tepkilerinin pasifize edilmesine...

Bu nedenle seçimlerde devrimciler CHP'nin ekonomik ve siyasi programının burjuva muhtesabını açıklamak için çalışmalıdır. Bir CHP iktidarının dahi emekçi yığınların kendi kurtuluşunu sağlamaya yetmeyeceğini, bunun işçi sınıfının ve emekçi halkın siyasi iktidarına yönelik bağımsız hareketi yoluyla gerçekleştirileceği ve yine bunun ancak DEVRİMCI BİR YOLDAN gerçekleştirileceği yığınlara hiç usanmadan anlatılmalıdır. Ölkemizdeki reformist bir burjuva iktidarının öneminin yaşanması ihtimalinin söz konusu olabilmesi böyle bir ajitasyonun önemli bir kez daha artırmaktadır. Egemen sınıflar CHP'yi bir sosyalist alternatif gibi göstererek, onun tutarlı programında bir bakıma sosyalizmi mahkum etmek istemektedirler.

Ne var ki, CHP'nin desteklenmemesi ve onun burjuva muhtesabının açıklanması şeklindeki bir politika genel olarak CHP'ye oy verilmesini çağırması yapılamaz. Devrimci anlayışımızdır Devrimciler CHP'ye oy verdirilmek için özel bir gayret sarfetmeyecek, esas olarak, AP, MHP gibi faşizmin temel dayanağı olan partileri tercih etmeye çalışacak, bu arada CHP'ye oy veren kitlelere CHP konusunda görüşlerimizi açıklayacaklardır.

Bugün CHP tabanında önemli bir anti-faşist potansiyel yer almaktadır. Bu, tabandaki emekçi unsurlar arasındaki anti-faşist eğilimle birleşmeli ve onların faşizme karşı her eyleminin yanında yer almalıyız.

CHP yöneticileri bunu önlemek için oldukça büyük bir gayret sarfetmekte özellikle mitinglerde gençlik kollarını çeşitli bahanelerle devrimcilerin üzerine saldırmaktadırlar. Özellikle "Halklara Özgürlük" sloganı vesile edilmiştir. Tekrar belirtelim ki, devrimciler herhangi bir anti-faşist ittifak sorunu olarak oligarşinin milli baskı siyasetine karşı mücadeleden vazgeçmezler. Kürt ulusu üzerindeki milli baskı siyaseti oligarşinin faşist siyasalendirenin en başta gelenlerinden birisidir. Anti faşist mücadelede ittifakları parçalamamak için, halkların özgürlüğünü savunmaktan vazgeçilemez. Bu yüzden halklara özgürlük sloganının altınımasından vazgeçilemez.

Ancak CHP mitinglerinde ne bu sloganın ne de diğerlerinin altınımasından vazgeçilemez. Devrimci sloganlarımızın kararlılıkla haykırılması, siyasi çalışmamızın sadece bir tanesidir. CHP yöneticilerine tezgahlanacak bu tür provokasyonlara gelinmemeli ve CHP tabanındaki anti-faşist ilerici unsurlarla faşizme karşı omuz omuza mücadele edilmesi için dikkatli ve sabırlı bir çalışma sürdürülmelidir. Bu yolda kime yönelirsek yönelin, bütün faşist saldırılara karşı en aktif bir şekilde karşı çıkılmalıdır.

Sonuç olarak seçimler, faşizme karşı yürütülecek mücadelelerin proletaryanın bağımsız, devrimci siyasi hareketinin yaratılması doğrultusunda yükseltileceği bir platform olarak kavranılmalıdır.

(*) İşçi sınıfının sosyalist partisi olma iddiasını taşıyan TIP gerekçe küçük burjuva reformist bir akim hüviyeti gösteriyor. Burada TIP'in incelenmesine gerekçe değildir. Bugünkü koşullarda böyle bir partinin desteklenmesi söz konusu olamaz.

DEVRİMCI
YOL

OLIGARŞİNİN İÇİNE DÜŞTÜĞÜ EKONOMİK VE SİYASİ ÇIKMAZLARA ERKEN SEÇİMLE ÇARE ARANIYOR.

İÇİNDE bulunduğumuz dönemin en önemli olgusu süphe ki, 5 Haziran 77'de yapılacak olan ERKEN SEÇİM'dir. İlk önce CHP tarafından ortaya atılan erken seçim önerisi politik arenada taraftar bulamıyınca bir süre sonra unutulmuştur. Daha sonraları ülkenin içine düştüğü ekonomik ve siyasi krizin yoğunlaşmasıyla birlikte emperyalist ülkeler ve AİD, Dünya Bankası gibi uluslararası kurumlar kredi ve borç vermek için siyasi istikrar olması gerektiğini açıkladılar. Bu olguların arkasından AP Lideri Demirel'in bir takım ilerici çevreler tarafından blöf olarak yorumlanan ve MSP'yi yola getirmek için kullandığı leri sürülen erken seçim sözleri ortaltık doladı. Bütün bu erken seçim sözleri genellikle pek ciddiye alınmıyordu. Ama bu arada tekeli sermayenin iki büyük temsilcisi Sanayi Odaları Birliği Başkanı Sakıp Sabancı ve Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu Başkanı Halit Narin AP ve CHP liderleriyle görüşmeler yaptıktan sonra kamuoyuna teraherhinen erken seçim yönünde olduğunu açıkladılar. Bu açıklamalardan hemen sonra AP erken seçim isteğini tekrarlama, CHP'de bu istemi desteklediğini bildirdi. Ekim 77'de yapılması gereken seçimlerin 8ne alınması için yapılan teklif AP, CHP, MHP ve bağımsızların desteği ile MSP ve DP'nin karşı çıkılmalarına rağmen çoğunluğuyla kabul edildi. Seçimler 5 Haziran 1977'ye alınmasıyla emekçi yığınların başında, ülkenin içinde bulunduğu ekonomik ve siyasal bunalıma had safhaya gelmesi ve mevcut parlamento artırcılığı ile buna bir çözüm getirilememesi gösterilmektedir. Neden bu siyasi ve ekonomik bunalım? Neden seçimler 5 Haziran 77 tarihine alındı. Bütün bu olguların karşısında hakim sınıfların değişik kesimlerinin ve siyasi partilerin tavrı ne oldu? Ne bekleniyor? 5 Haziran Erken Seçimler? Kısaca bunları açıklaymaya çalışalım.

ÜLKEMİZİN İÇİNDE BULUNDUĞU EKONOMİK DURUM

Türkiye ekonomisi dışa bağımlılıktan dolayı sürekli bir ekonomik kriz içindedir. Bu kriz günümüzde daha da derinleşmiş ve hakim sınıflar arası çekişmeler özellikle tekeller arası çekişmeleri daha da yoğunlaştırmıştır. Hakim sınıflar arası çekişmelerin geçici bir uzlaşımının formülü olan MC'nin artık bu işlevi, içinde bulunulan ortamda, yerine getirilmesi imkansızlaşmıştır. Çünkü ekonomik krizin yıldırım emekçi kitlelerin ortından çıkarmak politikası bile oligarşi ve oligarşinin yedeği güçler arasında çatışmanın en azından geçici bir çözümlü ve egemen sınıflar açısından bir istikrar sağlamaktan uzaktır. Çünkü Türkiye ekonomisi, dışa bağımlı çarpık kapitalistleşmenin sonucu olarak, emperyalist metropollere bağımlı bir ekonomi. Oligarşinin belirleyici unsuru olan tekeli sermayenin temel faaliyet alanı olan sanayi ise tekeli-monopolaj-çimbalığı, tüketim malları üretimine dönük nitelikte. Dışa bağımlı ve çarpık ta olsa, niceliksel olarak bir gelişim gösteren sanayi kendi finansmanını sağlayamayan sürekli olarak dış kaynaklara gereksinim duyan bir nitelikte. Bu sanayi, ihtiyacı olan hammaddeden aramabildiği, teknolojisinden yatırım mallarına kadar hemen herşeyini metropol ülkelerden ithal etmek zorunda.

İthalat için gerekli dövizin sağlanmasında ise oligarşi büyük güçlükler içinde bocalamaktadır. Döviz geliri sağlanabilecek iki kaynaktan işçi dövizleri metropol ülkelerdeki bunalıma bağlı olduğundan ve bunalım ilk önce yabancı işçileri etkilediğinden devamlı tikanıklık göstermektedir. İkinci kaynak DCM (Döviz çevrilebilir mevduat) ise artmak bir yana azalmakta, diğer bir döviz kaynağı olan ihracat ise ağırlıklı tarım ürünleri ihracına dayanmakta, ve ihracatın bütün teşviklerine karşın önemli artışları sağlanamamaktadır. Oysa sanayileşmenin büyümesiyle birlikte hızla artan ithalat, döviz ihtiyacını büyük boyutlara ulaştırıyor. Bunun sonucu ise dış ticaret açığı hızla büyüyor ve ekonomi ihtiyaçlarını karşılayacak malları sağlamakta büyük güçlüklerle düşüyor ve borçlanmalar ve darboğazlar egemen sınıflar sıkıştırıyor. Döviz gereksiniminin karşılanması için başvurulan yol metropol ülkelere borçlanmadır. 1973'de ana para ve faiz olarak borçlar toplamının ulusal gelire oranı % 19.2 iken bu rakam 1976'da % 25-40'a ulaşmıştır. 1977 bütçe gereksinimine göre dış borçları anapara ve faiz olarak toplam 6973 milyon dolar yani yaklaşık olarak 119 milyar TL'dir. Bu rakama bütçe de gösterilmeyen kaynakları da hesaba katarsak Türkiye'nin dövizle ödenecek toplam borç miktarı 12 milyar 963 milyon dolara yani yaklaşık olarak 226 milyar TL sına çıkıyor ki bu da Türkiye'de doğan her çocuk yaklaşık 6000 TL borçlu doğması demektir. Dışa bağımlı çarpık kapitalistleşmenin bu kısır döngüde içinde ekonomi hayatı yetini sürdürebilmek için eski borçları öderken her zaman yeni borçlar bulmak durumundadır. Emperyalizm tarafından sağlanan bu borçlar, Türkiye'nin, borç veren ülkeden yatırım malları, güdler, teknolojik know-how ithal etmesini öngören ve böylece metropol ülke bir yandan tekel fiyatlarına malların pazarlama olanaklarını güdendirirken öte yandan da uyguladığı faizlerle, borçlandırma yoluyla sömürdüsünü katmerleştirmekte ve yeni siyasi-ekonomik tavizler elde etmektedir. Buna en iyi örnek geçen ay 2 yabancılık bankamın kredi verme karşılığında Türkiye'de şube açma izni istenmektedir.

Egemen sınıfların içine düştüğü ekonomik bunalımın bir başka göstergesi de MC'nin 2 yılı aşkın iktidar döneminde fiyat artışlarıdır. Toptan esya fiyatlarında ise %25'e eşan tüketici fiyatlarında ise %50'ye yaklaşan enflasyon dünyadaki en hızlı fiyat artışlarına sahne olan ülkelerden biri durumuna getirmiştir Türkiye'yi. Bunun yanı sıra bndümüzdeki dönem işsiz sayısında bir artış olacağı öngörülmektedir. Öte yandan geçici dayah enerji üretiminin bir sonucu olarak petrol fiyatlarındaki artışlar ydüzünden enerji sıkıntısı ortaya çıkmıştır. Çünkü zaten döviz darboğazı içinde kıvranan ekonomi, harcamalarında ihracat gelirinin %50'ünü petrol ithalatına ayırmak zorunda olduğunun uzun sürdür tekeli sanayi sermayesinin çıkarına petrole zam yapmadan onlara ucuz enerji sağlamayı yeğlemiştir. Bu ise sonuçta enerji sıkıntısına yol açmış ve oligarşi bu olayı kitlelere birkaç elektrik direğinin yıkılması sonucu olduğu gibi güllünc bir sebeble açıklamaya çalışmıştır. Gerçekte petrol ithalatının kısılması sonucu petrole dayalı enerji üretiminin girdiği darboğazın sonucudur bu sıkıntı. Onümüzdeki dönemde kaç-

ılmaz olarak petrole ve dolayısıyla bütün temel maddelerin fiyatlarına zam yapılmak durumunda, MC'nin iki yıllık iktidar döneminde ise sık sık Türk parasının değerinin yeniden ayarlanması adı altında %25.3 oranında devalyasyon yapılmış ve TL'nin değeri düşürülmüştür. Fakat bu ayarlamalar (!) sorunları hafifletmemiştir. Ekim 1977'ye kadar kaçımlı olan %25'e varan bir devalyasyonun yapılması gereğidir. Bu ise kitlelerin gerçek gelirlerini düşürerek, zaten zamların ve fiyat artışlarının alabildiğine yoğunlaştığı bir dönemde huzursuzluğu yine çoğaltacaktır. Bütün bu ekonomik sorunların gittikçe yoğunlaşarak krizi derinleştirmesinin sonucu kaynakların kimin tarafından kullanılacağı konusunda gerçeklemler arasa gerekse de tekeli kesimler tekel dışı kesimler arasındaki çekişme hizlanmaz ve bu kesimlerin çekişmelerini geçici bir uzlaşımına formülü lan MC'nin dağılmasına ve 2 baskı bir iktidar havasına bürünmesine yol açmıştır.

ÜLKEMİZİN İÇİNDE BULUNDUĞU SİYASİ DURUM

İçinde bulunduğumuz dönemde uzun bir süreden beri güdük gazetelerden de açıkça izlenebilen olay, oligarşinin gerçek uluslararası planda gerekse ülke içinde özellikle tekeli sermayenin sorunlarına geçici de olsa cevap verilebilen olanakları MC formülü ile olanak dışıdır. Türkiye'nin uluslararası siyasi arenada iki önemli sorunu çözümlenmiş bir şekilde gündemde durmaktadır. Bunlar Kıbrıs sorunu ve AET ile ilişkilerdir. Kıbrıs sorununun çözümlü doğrultusunda uluslararası siyasi konjonktürde emperyalist ülkelerin emekçi tavri Türkiye'nin işgal altında bulunduğunduru toprakların önemli bir bölümünden vazgeçmesidir. Bu olmadı takdirde ABD'nin silah ambargosunun kaldırılması veya AET'ye ABD'nin krediler ve borçlar konusunda fazla istekli olmaması beklemekte biraz fazla hayalci olacaktır. MC ise bu sorunu bu şekilde çözümlenme çözümlü, oluşumu itibarıyla hayata geçirebilecek bir yapıya geçmiştir. Şöven duyulan körlükçü, milliyetçilik, işlamlık ve üstün ırk felsefesinin yaygınlaştığı bir ortamda belki bir seçim yılı içinde böyle bir taviz bu yapıyla yanışmak imkansız bir olay olarak durmaktadır. AET ile ilişkiler de ise yeni düzenlemelerin yapılması istekleri ve yeni tavizler köpama gayretleri ile oldukça başarısız bir şekilde sonuçlandı ilk merhalede. AET, Türkiye'ye fazla taviz tanımadı. Birkaç tarım ürününde kotaları biraz artırdı o kadar. Zaten bu tür olanakları AET'ye üye olmayan bir sürü üçüncü ülke de daha fazla tanıtmıştı. Bu ise tekeli sermayede dahil olmak üzere AET'ye giristen etkilenecek bütün egemen çevrelerin sorunlarını hafifletmeyecek ve çözümlü kusa vadeli pek de görülmeyen bir olay şeklinde kaldı.

İç siyasete ise MC'nin durumu dış siyasetten pek de başarılı değildi. Ekonomik krizin derinleştiği, döviz rezervlerinin her geçen gün azalarak yok denecek bir düzeye indiği, kredi ve borç alabilme olanaklarının iyice kısıtlandığı bir ortamda hakim sınıflar arası çekişmelerin bir sonucu olarak AET'ye girmeye kararlı olan MC içindeki değişik kesimlerin çarpık çalışmalarının hızlanacağı a-çıkta Kaynakların kullanılacağı üsretin deki bu çakar çatışması devamlı olarak AP-MSP çatışmasını gündemde tutuyordu. MSP eldeki kaynakların yaygın sanayileşme, her şekilde bir fabrika ve sanayi devlet sloganlarıyla kendi (aracı-

ettigi kesimin gelismesi buyumesi boyunca de siyasi yachigi devran etirime politikasini uygulamasina yemelmisti AP nin temsil etdigi tekelci burjuvaziin cikarilarina caglamak sorunda idi. MC nealisyonu icarısında MSP yi de eriterek daha da guclu bir sekilde sivil faşist gucleri de yedekleyerek bir kutud partiisi olarak soçimlere girmeye dazıyoyordu. Ama bu cagırsızlar ulkede ki gelime yemlendirecek i BYKP nin olmasini engelleydi. AP nin tekelci kesimin icdigi yemendeki gelime plani idi. MSP nin Anadolu burjuvaziinin guclendirmeye ragrenan plani bu cagınsiz em gelimisti. Cunku MSP elinde bulundurduğı bakanliklar vastasiyla kontrol ettigi İktisadi Devlet Teşebbüsleri ve Kamu İktisadi Teşebbüsleri vasitasiyla yasagin sanayileşme formatını Anadolu burjuvaziini de yatirimlara ortak ederek gerçektirilmeye cagıyiyor boyince ekonomik krizle dar boğaza soktu. Bu tekelci sermayenin icinde bulunduğı finansman sorununa daha da buyuyordu.

Ote yandan MC nin iktidardaki iki yıllık donemi boyunca ekonomik krizin yukunu emekli kitlelerin uzerine yikma politikasi, uyguladigi baski ve terör, kitlelerin demokratik muhalefetinin kendiliginden de olsa buyuk ölçude reformist ve revizyonist portrelerini etki alanı icinde de olsa hizla buyumesine neden olmuştur. Bunun yanında Lockheed rüvvet yolsuzluklari, hayali mobilya ihracati yolsuzlugu, usulsüz krediler, milletvekili maaslarına yapılan zamlar MC yi halk kitlelerinden tecrit edecek duzeye kadar yukselelmistir. Bir seçim yılında böyle bir tecrit olus ne tekelci sermayenin ne de onun en önemli partisi AP nin işine gelirdi. Bunun yanında ekonomik krizin derinlestigi dönemde kitlelerin ekonomik demokratik mücadelesinin yukselmesi, toplumsal muhalefetin artması, bir takım sosyal icerikli yasaların cikarılması zorlayacakti yemetenleri. Bu yasalar ise (örneğin asgari goçim indirim kanunu yaklaşığ 13-14 milyar TL ye mal olacakti) yeni finansman kaynaklari bulmakta zorluk ceken yfnetimi daha zor durumlara iceteckti. Ote yandan önumuzdeki dönem taban fiyatlariinin belirlenmesi dönemi olduğundan hale seçim yılı da olunca ekonomik krizi derinlestirecek bir seri siyasi kararlar gündemde sırasını bekleyecektir.

İste 1977 yılının başlarında beri Türkiye ekonomik ve siyasi bakımdan icinde bulunduğı bunalmı derinleşerek sürdüğü bir ortamda hergün bir ilerimin öbürüldüğü, unvanisatların resmi ve sivil faşist guclere saldirması ugradigi, memurların öğretmenlerin yerlerinde alınıp sürüldüğü, kıymatların alabildiğince huzlandığı halk kitlelerinin kendiliginden demokratik muhalefetinin yukseldiği anti faşist mücadelelerin her zamankinden daha fazla yoğunlaştığı bir ülke durumundadır.

Bütün bu anlatılanların her arından neden erken seçim? sorusunu sormak gerekemektedir. Halkim sınıflar ittifaki icindeki çatismaların goçici bir uzlaşma formulu olarak bulunan MC, kuruluğundan bu yana bu yikildi, ha yikiyiyor derken tam iki yıl aşkın bir zaman süresi geçti, bu safataları uzun bir süre ağızlarında sakız yapan, MC nin olmasından maddi tenellerini doğru kavrayamayınlar artık tam MC nin yikilmesinden imitirimin kesimken önce emperyalist ulkede rin ve AİD, Dünya Bankası gibi uluslararası mali kurumların siyasi istikrar sağlarnısı kredi verereklerini açıklamaları, arından tekelci sermayenin iki önemli temsilcisi Sanayi Odaları Birliği Başkanı Sakıp Sabancı ve Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu Başkanı Halit Narin'in erken seçim istemelerinin ilanından hemen sonra milletvekili maaslarına zam yapılabilmek uygulanan çok süratli yemenden daha hızlı bir çalışmayla bir Erken Seçim kararının cikması, tıpkı MC nin kuruluşunu ve uzun bir süre yikilmesini nasıl hayrete şayan bir tesadüf olgu olarak yorumladılarsa öyle yorumladılar. Köşikleri keremati Erbakan'ın tenellerinde kimileri Türkiye'nin komandolarının artık çok fazla adam öldürmesinde kimileri ise işçi sınıfının "öz örgütü" olan partilerinin artık seçimlere girerek doruceye gelip guclenmesinde şüphalar.

İçinde bulunduğumuz dönemde Türkiye'nin icinde bulunduğı ekonomik ve siyasi bunalmı yice derinleşti, tekelci sermaye ve tekelci kesim de tekelci dışı kesim arası

çekişivi had safhada cikanan olgu nelerdir. Daha bagimsiz çarğı kısıtlı ist yapimin icinde bulunduğı konradık krizle ilgili soruların yanı sıra finansman kaynaklarının bulunlusu guclenmesi, fakim sermayenin çatisması huzlandırmay, tekelci kesimle ortaya cikanan önumlu sorunlar nelerdir?

Değer bagimli ekonomi kendi finansmanını sağlayamadığından ulke ekonomisi buyuyuşuna erdiği noktelemek için sürekli olarak emperyalist metropollerden kredi ve borç seklinde kaynak bulmak zorunda dır. Bu icinde bulunan kısıtlara daha çok ödemlidir. Çünkü ulusal arası siyasi platformda Türkiye'nin en buyuk sorunu Kıbrıs meselesidir. Emperyalizm bu konudaki siyasetini ne çözüm yolunu Türkiye'nin taviz vermesi yolunda belirlemiştir. Gerak ABD gurekesi ALT bu konu halletilmedigi sürece ne silah ambargosu ne de kredi ve borç vermede yani Türkiye'nin şu anda en fazla sikimtarını cektigi konularda pek fazla istekli görükmemektedir. Bu çözüm yolu ise MC nin bu yapisıyla olanak değildir. AP ve MSP arasında bu konuda oludığı önemli ayrıntılar olduğundan bu sorun çözümsüz olarak durmaktadır. Bu çözümsüzük metropol ulkelerden alınacak borç ve kredilere büyük gereksinim duyan ekonomik krizin yoğunlaştığı bir ülkede ise daha da büyük sorun haline gelmekte tekelci kesim ile tekelci dışı kesim arasındaki çatismayı büyük boyutlara ulaştırmaktadır.

Buna ek olarak iç siyasette ki AP-MSP çatismayı çok yüksek boyutlara cıkarmıştır. 1977 bütçesinden kendi elindeki bakanliklar vastasi ile KİT, İDT vb politikası güden MSP ve Erbakan tekelci kesim ile tekelci dışı kesim arasındaki çatismayı nin buyumesine yol açmıştır. Seçimler Ekim 1977 de yapıldığı MSP o zamana kadar eldeki finansman kaynaklarını bu amaçla daha fazla kullanıp, guclenecekti. Bu da MSP yi eritip yedegine tam olarak takabilmek isteyen AP ve tekelci burjuvazi acısından kabul edilebilir değildi. Bu çatismaya 4. Bey Yıllık Kalkınma planının hazırlanmasını etkiledi ve plan cikarılmasına. Çünkü tekelci sermaye kendi gelişme programı doğrultusunda olmayan bir programı kabul edemeydi. Bu sekilde AP ve MSP arasında siyasi arenada patlak veren çatismaya MC nin dağılmasına yol açan önemli nedenlerden birisi oldu.

Ote yandan Ekim 1977 ye kadar % 25 e yakın bir devaluasyon öngörülmesi ve önumuzdeki dönem taban fiyatlarının belirlenmesi bir dönem olması, Mecliste bütçe ve yeni yukler getirecek sosyal icerikli kanunların sırada olması zaten ekonomik kriz ve finansman zorluğu nedeniyle çekişikleri yoğunlaşan egemen guclerin siyasi koalisyonunun dağılmasına yol açtı. Çünkü hiçbir hükümet seçim öncesinde büyük bir devaluasyon yapmayı ve taban fiyatlarını düşük tutmayı göze alamazdı. Bütün bu nedenler oligarşi için çatismaları ve oligarşinin özellikle tekelci kesimi ile Anadolu burjuvaziisi arasındaki çatismasının herhangi bir tarafın cikarına çözmek yeni bir gucler dengesi platformunda bir egemen ittifaki sağlanması yolunda özyüde yeni bir 12 Mart çarğı nemesi olan Erken seçim gündeme getirdi.

Bu seçim halk kitlelerinin örgütüsü, kendiliginden tepkisel muhalefetinin oludığı ve bu kendiliginden muhalefetin reformist ve revizyonist savasçılar tarafından burjuvaziinin su veya bu kesiminin kuyruğuna takıldığı bir dönemde, yani kitlelerin oligarşiye karşı kendi iktidarı için bir mücadelesinin olmadığı ve örgütsüz bir sekilde oligarşinin taze kanı olma politikası güden reformist CHP siyaseti vastasiyla pasifize edildiği bir ortamda yapıldığından halk kitlelerinin sorunlarını çözüm platformu olamaz. Bu seçimler halkla oligarşi arasındaki örgütülü bir mücadelesinin platformu değildi, oligarşinin cesitli kesimlerinin özellikle tekelci arası çekişikleri yeni bir platformda hesaplaşması somüründen, soykandan hangi kesimin daha fazla pay alacağını belirlemesi platformudur. Böyle bir amaçla yapılan Erken seçimlerden oligarşinin beklediği kitlelerin potansiyelinin pasifize oludığı, belli ölçude aktif desteği sağlanmı bir iktidar aracıları gülya sorunlarını hiç olmazsa belli bir süre için çözmek ve buğün MC tarafından yapılması olanak dışı olan güclerleri siyasette ve kanunlarda yaparaki icinde bulunduğı kez atılmaktadır.

UŞAK HALKININ DİRENİŞİ MÜCADELEMİZE ÖRNEK OLSUN

ÇIKARKEN...

Bir sorun, her zaman icinde bulunulan somut, tarihi koşullar çerçevesinde ele alınarak incelenmelidir. Çünkü onun doğru çözümü daima bu icinde bulunulan somut durum çerçevesi icinde sozkonusu olabilir. Bu marksist diyalektigin en ozlu derslerinden bir tanesidir. Bugün "ne yapmalıdır" sorusu da başka türlü yanıtlanamaz. Bugün önumuzdeki temel sorun en basit bir ifade ile "BİRLİK" tir. İleri sınıfl ve devrimci hareketin birliği. Ancak bu tesbit yeterli değildir, her dönem icinde bu birliğe gidilen yoldaki görevlerimizin neler olduğunun somut olarak tesbit etmek gerekir. Aksi halde icinde bulunulan koşullara uyumayan soyut birlik cagrıları sadece sonuç vermeyecek kalmaz, birlik fikrinin yozlaşmasına da neden olur.

Sınıflar mücadelesinin yeniden yukselmeye başlamasının bir sonucu olarak, 12 Mart sonrasında olağüstü karışıklık ve dağınıklık ortamından uzaklaşıyoruz. Bir yenilgi sonrasında yılmıklik, teslimiyet, kararsızlık ve teorik bilincimizin sağ egilimleri guclendiren ortamını yasadık.

Sindri sınıflar mücadelesinin yeniden yukselmeye başlamasıyla yenilgi sonrasında bozuma uğratici etkilerinden uzaklaşılınca yeni bir dönem unsurları da ortaya cıkıyor. Bu bir önceki dönem (ayrısma çitiliminin) zıddı sayılabilecek bir safhasına geçilmiştir.

Sıphie yok ki Devrimci Hareket açısından toparlanma ve birlik sorunu yine gündemdedir. Bu sorun işçi sınıfının siyasi iktidar mücadelesinin bir arici olarak savası partisinin yaratılması sorunudur. Bu koşullarda işçi sınıfının bagimsiz siyasi hareketinin yaratılması görevi nasıl kavranmalıdır? Biz bu sorun karşısındaki görevlerimizi nasıl kavradığımızı "partilesme süreci" ni ne sekilde ele aldığımızı DEVRİMCİ YOL Bildirgesinde açıklamaya caktık.

Proletarya partisi ideolojik-politik ve örgütsel bir butunluk tasır. Tek basına ideolojik birlik ile yeterli değildir. Ama proletarya partisi her seyden önce Marksist. Leninist bir ideolojik temel üzerinde yukselmelidir.

İdeolojik mücadelelerin önemi bu bağlam icinde kavranmalıdır. Devrimci hareketin birliğine gidilen yol ideolojik birlikten geçer, ideolojik birlik ise ideolojik mücadeledir.

Partilesme süreci bilinci (iradi) bir mücadele süreci olarak kavranmalıdır. İşçi sınıfının siyasi birliğinin olusturulması herseyden önce bilinci ve kararlı devrimciler tarafından yürütülecek örgütü bir mücadelesinde sonucunda gerçekleştirilebilir. En geniş halk yığınları icinde militan bir mücadele anlayışı ile yürütülecek örgütülü ve sistemli bir mücadele. BÜGÜNÜN sorunu budur.

DEVRİMCİ YOL böyle bir anlayışa hizmet etmeye cılgan bir araç olacaktir. Böyle bir anlayışın gerekli kıldığı görevlerden sadece bir kısmını yerine getirmeye cılgan bir araç.

Bu doğrultuda, karşı karşıya bulunduğumuz siyasi sorunlara çözümler getirmeye, Türkiye devriminin teorik sorunlarına açıklık kazandırmaya çalışacağız.

Burada bir sorun üzerinde kısaca durmak istiyoruz. Bugün ülkemizde ideolojik mücadele sorunu da gruplararası bir laf yetiştirme, bir duello olarak çarpılmaktadır. Bu çarpıma icinde bulunduğumuz teorik kesmekleri kronikleştirmektedir. Bu bakımdan olur olmaz savasima ve karalamalara uğramayacağız. Devrimciler mevcut şartlar ve objektif sosyal gelişme tarafından önumeli bir siyasi muhtevaya birinin sorunlarına uğrasılır. Bu bakımdan öyle her önume gelenin boş bir vaktinde eline geçirdiği kitaplardan cıkırp ortaya attığı sorunlara uğrasılmamalıdır. Yoksa gerçekten "bir tek budala bir düzine akilimin icinden cıkıyacağı" kadar soru sorarak ortalığı birbirine karatabiliriz."

Tabii böyle bir yayın bugünkü sorunlarımızın sadece bir yanıyla ilgilidir. (Gerçekle öyle olmak zorundadır. da. Kağıt üzerindeki yazılar ne kadar doğru olursa olsun orda kaldığı sürece hicbir Ördan ötesi ise havatın enab partisine aittir. Ve orda fikirler ancak yığınların elinde bir maddi güce haline geldigi zaman gerçek bir deger kazanırlar. o halde Devrimci Yol gerçek hayatta icinde emperyalizme ve faşizme karşı işçi sınıfı ve emekli halkların kurtuluş mücadelesini icid savagıncılar tarafından çizilecektir.

Faşizme Karşı Mücadelede Halkımızın İki Yiğit Evladı Daha Şehit Düştü

Mart ayının 16'sından 19'una kadar dört gün boyunca Uşak'ta faşizme karşı direnişin en yigit örneklerinden birisi gerilendi. Faşistler, halkın can evlatlarından iki tanesini hunharca katlettiler. Uşaklılar faşistlerin saldirmasını geri pükürttü. Yüzlerce, binlerce Uşaklı polislin, jandarmasının yayım ateğine göğüslerini açtı. İşkencehanelere götürülen 200 devrimciyi Vali'nin elinden sokup almasını bildi.

17 Mart günü faşist kom indolar Eğitim Enstitüsü ndeki o vrimci kızlara saldirdılar, birçoğunu yaraladılar. Okul icinden cılgık sesleri yukselmesine rağmen kapının önumdeki polisler hicbirsey yapmadılar. Faşistlerin saldirması polislin desteğinde sürüyordu. Bunun uzerine icerdeki evlatlarını kurtarmak amacıyla halk ve devrimci öğrenciler olaya mudahale etti. Pusuya yatan faşistler halka ve YAYKUR DER (DGDF) üyesi öğrencilere ates açtılar. Bu sırada Haydar Öztürk faşistlere açılan ates sonucu ağır olarak yaralandı.

Bu silah sikani saldirmalarının, Eğitim Enstitüsü öğretmenlerinden Fadi ve Ahmet ve öğrencilerinden Cemal, Can, Nihat ve Okan adlı faşistler olduğunun halkımız gördü ve tanıdı.

Bundan sonra olaylar şöyle gelişti.

Arkadaşları, ağır yaralı Haydar Öztürk u hastahaneve götürdüler. Ne var ki, MHP yanlısı faşist Dr. Kemal Savaş ve Mehmet Hatay, Haydar'ı devrimci olduğuna için bakmayacaklarını söylediler. VE HAYDAR KAN KAYBINA ÖLDÜ.

Bunun uzerine, 5000'i aşkın halk, Haydar'ları Ölmek, "Tek Yol Devrim", "Kati Olgarşi", "Kahrolsun Faşizm" sloganlarıyla cenazeyi almak için hastahaneenin önumde toplandı. Faşist doktorların arabaları tahrip edildi. Kısa bir müddetinde sonra halk cenazeyi sildi. Şehir icinde büyük bir miting düzenlendi. Onbinlerce halk devrim şühdine şahid cıktı. Daha sonra

cenaze Haydar'ın okulu olan YAY-KUR'a getirildi. Halk akın akın gelenek devrim şehidini ziyaret etti. Okula marşlar söyleniyor, nöbet tutuluyor.

Bu gelişmeler elbette oligarşi-nin uşaklarını kanaraklı yüreklerine korku salmıştı. Vali Mustafa Bezi-ran gece çevre illerden 5000 jandar-ma ve 1000 topolu polis getirdi. Gece saat 23.30 civarında ani baskınla YAYKUR'un etrafı sarıldı. Otomatik silahlarla ateş açıldı. Gaz bombaları, sis bombaları kul-lanıldı. Polis ve jandarma birinci katlı bulunan halka ve öğrencilere azarına saldırdı. SEMİHA ÖZ- AKAR BAĞIMIZ GÖĞSÜNDEN YARALANDI. DAHA SONRA BASINA DİPÇİK VURULARAK KATLEDİLDİ. Birçok kişi yaralan-dı. Birinci kattakiler, jandarması-nın kordonu altında, elektrikli coplarla dövülerek kamyonlara istif edildi. 200'ü aşkın kişi Trafik binasının bodrumunda bulunan iş-kençehaneye götürüldü. Kadın ve kızlar saçlarından çekilerek yerlere sürüldü, sarkantılı yapıldı. Kü-çük çocuklar olmadık işkençelere maruz kaldılar. Falaka, cereyan verme, dipçikleme... bütün işken-çelerine basıyordu. Para, eşya, vb. ne varsa hepsi gaspedildi.

Okul binasının 2. ve 3. katında bulunanlar merdivenlere barikat kurdular. Direndiler. Devrimciler teslim ol çağrılarını uymadılar. Polis ve jandarma okulu yayım ateşine tutmaya devam etti. Ne var ki, sabaha karşı, okulun önünde toplanan halk polis ve jandarmaları dağıttı. Direniştekileri kurtardı. Burada toplanan 7-8 bin kişi, işkençehanedeki evlatlarını da kur-tarmak için Vilayete yürüdü. Vali, toplanan halka ateş açtırdı. Vali'nin kendi açıklamasına göre 2500 mermi yakıldı. Ama aslında 10.000 den fazla mermi kullanıldı. Fakat halk yine de dağılmadı. Vali işkençedeki-leri serbest bırakmak zorunda kaldı. İşkençeden gelenler "Kahrulsun Faşizm", "İşkençecilerden hesap sorulsun" sloganlarıyla alana giren-ken, çoğu ana-baba göz yaşlarını tutamıyordu.

Daha sonra kalabalığın bir kısmı Semihanın köyü Susuz'a giderek cenaze törenine katıldı. Haydar'ın cenazesini polis kaçırmıştı. Ama yine de bir miting yapıldı. Mitinge katılan büyük bir kitle devrim andı içerek dağıldı.

Polis ve jandarma hemen ope-rasyonla geçti. Vali, Emniyet Mü-dürüne isten el çekti. Saldırları İzmir MIT 1. Şube müdürü yön-etmeye başladı. Uşak'ın civarındaki illere, kazalara köylere baskınlar düzenlenmeye devam edildi. Şehir 5000 jandarma ile kuşatıldı. Köyle-re hâlâ baskınlar düzenleniyor, operasyonlar devam ediyor....

Yukarıdaki olaydan anlaşılacağı üzere, Uşak halkı, faşizme karşı yiğit bir direniş örneği verdi. Uşak'ta faşist komandoların cinayetleri, polisin jandarmasının terörü ile bir kez daha birleşti. İlericilerin, yurtsaverlerin devrimcilerin faşizme karşı mücadelesini bir kez daha bilendi. Halkın evlatları faşistlere karşı cansiperane döğüştiler. Aki şehit verdiler, yüzlerce dipçiklan-dı, kurşunlandı, zindanlara atıldı. Binlerce kişi, tek bir yörük tek bir yumruk oldu: Tutuklanan devrim-cileri valinin savcının elinden kur-tarmasını da bildi... Kısacası, sıcak kavgaya gülerini yaşadığı Uşak ve daha bir çok kavgaya günleri yaşayacak.

Tipki bundan 2 yıl önce olduğu gibi, Ankara'da faşistlere öldürülen Veli Yıldırım'ın cenazesine yiğit Uşak halkı nasıl sahip çıktıysa, nasıl onbinler yürüdüysen, bugün de, büyüyen bir çığ gibi Uşaklılar yüzlerle, binlerle faşizme karşı direndiler...

Uşak, sıkıyönetimsiz sıkıyöne-tim uygulanan bir şehir olarak tanınır. Polis destegindeki faşistler geceleri zincirli-sopalı, tabancalı gruplar halinde kol gezerek, kendilerinden olmayan herkese saldırdılar. Birçok devrimci dövüldü, vurul-du, yaralandı ama bu saldırganlar bir türlü yakanamazlar (!) Gecele-ri faşistlerden başka dışarıya çıkarılan polis yakalayıcı karakollara götürür, dayak atar, işkençeye yapar.

Demokratik kuruluşlara polis tarafından devamlı saldırılar, sık sık baskınlar düzenlenir. Son olarak, bundan 2.5 ay önce DGDF (DEV-RİMCI-GENÇLİK) üyesi YAY-KUR- DER valilik tarafından hiçbir gerekçe gösterilmeksizin kapatılmıştır. (Aslında "Gereğeleri" var: Devrimci Gençlik Dergisi bulundurma-k. Olan devrimcilerin resimlerini asmak.) Okulların hiçbirinde kitle tabanına sahip olmayan faşistler, okul dışından saldırdılar düzenleme-kte, polis-idare-faşist işbirliğinde, öğrenciler öğretmenler sürgün edilmeğe, Ülkü Ocakları faşistler, esnafın, CHP'lilerden, halktan haraç toplanmaktadır. Uşak'ta tam bir terör havası esmektedir. Ne var ki, faşistlerin Uşak'taki tüm saldırları devrimciler tarafından boşa çıkarılmakta, her seferinde faşistlere gereken ders verilmektedir. Bu da faşistleri daha da saldırganlaştırmaktadır.

İşte Uşak'taki son olayların sebebi de budur. Yani faşizm, kitle tabanı oluşturmak için, kendisine karşı çıkanları yıldırmak, korkut-mak, saldırmak için kanlı saldırılara, cinayetlere başvurmak zorunda-dır.

Olayların "sona ermesinden" bu yana meydana gelen yeni gelişmelerin ortaya koyduğu bir gerçek bu. Aslında Uşak'ta verilen mücadelesine sona ermemiştir, daha kararı bir şekilde yükselmektedir.

Bu yüzden, Oligarşi olaylar sonrasında halkın tepkisini yatıştırı-rabilmek için Valiyi, Emniyet Mü-dürünü görevden almıştır. Yeni Vali "can güvenliğini sağlayacağı" (!) söylemektedir. Yani halkı kandır-mak istemektedir. Vali'nin "taraf-sız" olduğunu iddia etmesine ve bazı çevrelerin bunu böyle göster-meye çalışmasına rağmen, toplum polisini okullara saldırmaya de-vam etmektedir. Köylere jandarma baskınları devam etmektedir! İş-kençeler devam etmektedir! Ve elbet, buna karşılık halkın kararlı mücadelesine de devam etmektedir.

Himmet Akça adı devrimci bir işçi arkadaşımız faşistlerce kurulan

bir pusuda sırtından kurşunlanmıştır ve İzmir'de hastahaneye kaldırılmıştır.

Eğitim Enstitüsünde faşist iş-gal sürmektedir. Okul, polislerin ve faşistlerin yuvası, kararacağı haline getirilmiştir. Ne var ki, E. Enstitü-sü ve İmam Hatip Lisesi dışında tüm okullarda faşistler terdit edil-miştir, okullarda devam etmemekte-dirler. Bu yüzden bütün okullara toplum polisi yığınağı yapılmıştır. Ticaret Lisesi'nin karşısındaki İ-mam Hatip Okuluna faşistler gele-mişler ve saldırmışlardır. Saldırıya seyirci kalan polis, faşistler bozgu-na uğratıldığı zaman devrimci öğrencilere sis ve gaz bombaları atmış, birçoğunu coplamıştır. Bu arada, Sanayi Çarşısının işçileri yıldırmak amacıyla, geceleri polis destegindeki 15-20 faşist işçiler saldırmaktadır.

2.5 aydır kapalı olan DGDF üyesi YAYKUR- DER hâlâ açılmamıştır. YAYKUR'un okul binasının yeri de değiştirilmiştir. Faşistlerin amacı YAYKUR'u şehrin dışına atıp istedikleri gibi terör estirebil-mektir. Elbette devrimciler, faşist-lerin bu amaca ulaşmalarına imkan vermemek, eski okullarını almaya karar direnecektir....

CHP MITINGİ

Son olarak, CHP'nin Uşak Mitingine de devrimimiz gerekir. 58.000 lik bir nüfusa sahip Uşak ta ki bu mitingde 100.000'i aşkın insanın katılması CHP yöneticileri kendi "kerametlerinde" göstermeye çalışmışlardır. Besbelli ki, bu kadar yüksek bir anti-faşist potansiyelin kaynağını, Uşak'ta sürdürülen devrimci mücadeleye görmek gerekir. Aslında bunu çok iyi bilen CHP yöneticileri, işte bu yüzden, devrim-cileri mitingde sokmama çalışmışlardır. Ne var ki Devrimci-Gençlik pankartlarının ve sloganlarının miting alanının dört bir yanını tutma-sının engellemişlerdir. Köyden gelenleri, şehirdeki devrimcilerin oluşturduğu kortejin birleşmesini engellemişler ve saldırmaya hazırlanmışlardır. İzmir pavyonlarından bu tür saldırları için özel fedailer

kıralamalarına rağmen, halk yığın-larına kaynaşan Dev Genç'ler karşısında geri çekilmek zorunda kalmışlardır. Ecevit umduğunu bu-lamamıştır. Halk, en çok devrimci-lerin sloganlarını haykırmıştır. "Uşak Faşistlere Mezar Olacak", "Sa-mihalar, Haydarlar, Veller Ölmek", "Haşhaşı Ekeceğiz, Üstleri Sökece-ğiz" sloganları miting alanında yankılanmıştır. CHP'nin bu mitingün den sonra devrimciler dağılmamayı halkla birlikte yürüyüşe geçmiştir. Polis bu yürüyüşe müdahale etmemiştir. "Türk Yöze Devrim", "Yaşam Uşak Direnişi", "Katil Oligarşi", "Mahir Hüseyin, Uğul, Kurtuluşu Kadın Savaş", vb. sloganlar atıldıktan sonra 7-8 bin aşkın kalaba-lik Devrim Andı için dağılmıştır.

Simdi Uşak'ta, hemen hemen hergün "korsan miting" yapılmak-tadır. Devrimci sloganların haykır-dığı, faşizmin teşhir edildiği bu mitinglere halk geniş bir şekilde katılmaktadır. Bu yüzden, polis bu mitinglere de saldırmaya çekinmek-tedir.

UŞAK HALKININ DİRENİŞİ MÜCADELEMİZE ÖRNEK OLSUN

Uşak'ta olup bitenler, Türki-yem'in şu ya da bu yerinde faşizme karşı verilen mücadelesinde, dikkate alınması gereken çarpıcı bir örnektir. Özellikle seçim "sathı-mealine" girdiğimiz şu günlerde, en geniş yığınları örgütlü şekilde bir-kale gibi faşizmin karşısına dikmek, vazgeçemeyen bir yurtsaverlik görevi-dir. Faşistlerin saldırlarına gereken cevabı vermek, faşist yuvalarını yerle bir etmek zorundadır. Maddi bir güç olan faşizme karşı iyniyetli söylemlerle, bildirimle mücadele edilemeyeceği açıktır. Maddi bir güç ancak başka bir maddi güç karşı koyabilir. Devrimcilerin göre-vi işte bu noktada odaklaşmakta-dır.

Sorun, bu faşist terörün, nasıl kırılması gerektiğidir. Bunun için ne yapılması gerektiğidir. Namuslu beyinler bu sorudan, başkasıyla ilgilenemezler. Ulaşılabilecek ortak cevap faşizme boyun eğme, ona teslim olma, onu etkisizleştirme olmalıdır. Uşaklılar yiğit mücade-lelerinde bunu gösterdiler.

Uşaklılar faşistlerin saldırgan-lığın kaynağını, yine faşistlerin güçsüzlükleri olduğunu gördüler. Niçin işçileri, öğretmenleri, kendi can evlatlarını vurduklarını, kendilerini haraca kestiklerini, yani "kuvvet gösterisi" yaptıklarını anladılar.

Faşistlerin saldırları karşısın-da teslimiyeti savunanların, herşey-i seçime halledileceğini ileri sürülenlerin görüşlerini mahkum etti-ler.

Uşak'ta olup bitenler bu ba-kımdan da dikkate alınmalıdır. Faşistlerin saldırlarına, onların oyu-nuna gelmeyecek diye karşı çık-mamanın sağmalığını kanıtlanmıştır Uşaklılar. Bugün faşistlerin yaygasına kanamamak, ondan korkma-mak gerekir. Halk yığınlarının bu faşist cehetlere karşı en aktif direniş-i örgütlemek gerekir. Faşizme karşı ulu durmak halk bir şey elde edilemez. Surası iyi bilinmelidir ki, bugünkü kanunsuzluklara, faşist cinayetlere aktif olarak karşı çıkmayanlar, yarı seçim sandığının başında da faşizme teslim olurlar. Halbuki yapılması gereken, faşizme karşı mücadelemizin içine girmek, en önüne atılmaktır, emekçi halkla ilişkiler kurmaktır. Mevcut işkileri genişletmek ve derinleştirme gere-kir.

Devrimcilerin bu konudaki si-yaseti açıktır. Uzun zamandır Dev-rimci Gençlik Dergisinde vurgulan-ma bu konuyu bir kez daha tekrarlamağa yarar görüyoruz.

Devrimciler anti-faşist müca-deleyi, siyasi önderliğin niteliğini kavrayabildikleri ölçüde becerirler. Bunun anlamı, anti-faşist mücade-leyi bir devrim meselesi olarak ele almaktır. Anti-faşist mücadeleyi devrimci mücadelenin genel akışı içinde ele alırken her somut duruma tekabül eden tavri ve mücadele biçimini gündeme getirmekdir. Anti faşist mücadeleyi bütün ülke çapın-da yaygınlaştırabilmek ve sürekli kilabilmek için kaynağın en kızgın yerinde, en ön saflarda yer almak-tır. Faşistleri mümkün olduğu kadar terdit edip, onların köçü ve cüz bir hedef haline getirmek, bunun için faşizme karşı olan herkesle, her kuruluşla birlikte tavır almaktır. Nihayet, yurtsaver safıra-daki tutarsız sınıfların kana yön-telmeye çalıştığı, emekçilerin ve zamana-karlıların, işsizlerin, yoksulların işçi ve emekçi sınıfların faşistlere karşı mücadelesine ve zamana-karlıların, işsizlerin, yoksulların emekçi sınıfların faşistlere karşı mücadelesine destek vermesini sağ-lamak için zorunludur.

HAYDAR ÖZTÜRK'ÜN BABASININ DERGİMİZE DEMECİ

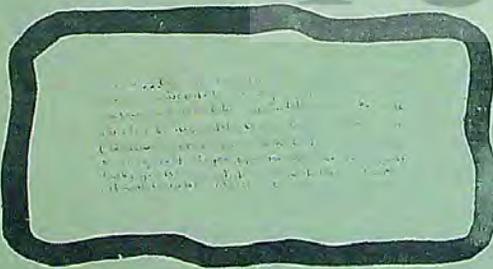
Oğlumuz 25 yaşlarında genç delikanlıydı. Haydar çevresi tarafından çok sevilir, çok tutuldu. O her yerde büyükleriyle küçüklüleriyle fikir tartışmaları yapar, oligarşinin pis yüzünü halka anlatırdı. Bilhassa Uşak'taki faşist saldırları halka anlatır, tüm halkı birlik olmaya çağırırdı.

Haydar mitinglere, yürüyüşlere çok giderdi. Oğlum dikkat et "öldürüldür, vurular seni" derdik. O da ben gitmesem, sen gitmesen bu memleketi kim kurtarır? Siz hiç korkmayın bir şey yapamazlar derti. Bizlere bu direnişin kötü olduğunu anlatır, aşkıların bantlarını dînetirdi. Biz hep beraber olursak, bizi öldüremezler, ezemezler oligarşi bizim birliğimizden korkar diye anlatırdı. Biz tabii bunları fazla bilmezdik. Ama şimdi başımıza geldiği için çok iyi biliyoruz, anlayoruz. Oğlumuzun okuduğu YAYKUR'a polislerin, jandarmaların gece yarısı saldırdığını gözlerimizle gördük, olayı yaşadık. Oğlumuzun ölüşünü nasıl kaçırdıklarını gördük.

Biz Haydar'ın ölümüne, Haydar'ın bu mücadele uğruna ölümüne üzülünüz. Biz oğlumuzu bugünlere için büyüttük. Biz kimin ne volda mücadeleye verdiklerini biliyoruz aktır. Her ezilen ana, baba evlatlarını bu yol için büyütmelidir.

Biz oligarşinin jandarmasından, polislerden korkmuyoruz artık. Haydar'ın ve Haydar gibi ölenlerin yolundayız. Bir Haydar öldüyse işte bir Haydar daha doğdu. (Doğan Haydar, Haydar ölmeden üçgün önce doğdu ve abisinin çocuğudur D.Y.)

Haydar'ın kanı yerde kalmayacaktır. Kahrulsun faşizm Kahrulsun Devrimcileri kurşunlayınlar.

SEMIHA ÖZAKAR'IN AĞABEYİNİN DERGİMİZE DEMECİ:

Kız kardeşim Semiha Özakar henüz hayata gözlerini yeni açan 16 yaşında çiçeği burnunda bir genç kızdı. İlkokulu kendi köyümüz olan Banaz'a bağlı Susuz köyünde basarı ile bitirip, daha sonra Uşak Halit Ziya Uşaklıgil Ortaokuluna kaydoldu. Orayı da başarı ile bitirip, Uşak Merkez Lisesine (Mahir Çayan Lisesi) girdi. Ve emek sermaye çelişkisinin peşkeş çektiği bir bölge olan burada devrimci mücadeleyi öğrenip bu mücadeleye tüm olanağı ile katıldı. Kardeşim halk kitlelerine en iyi bir biçimde iniyor ve kitlelerin tüm sorunlarıyla ilgilendiği gibi kendi içinde bulunduğu oligarşinin eğitim düzeninin çarpıklığını arkadaşlarına en iyi bir şekilde açıklıyor, okul içinde ve dışında oligarşinin koşullarını, hırçınlığını, haşinliğini, baskı ve terörünü kudurmuş kurumları ve ağız salyalı faşist belemelerini üzerimize saldığını en iyi bir şekilde açıklıyor, arkadaşlarımız ve halkın büyük sempati ve destegini görüyor, öğrenimini de başarı ile sürdürüyordu.

Ailemizin dört gözle beklediği ve büyük umutlarla okulu bitirip, köyümüze döneceğini beklerken, 17 mart 1977 günü faşist katiller tarafından hunharca öldürülen Haydar Öztürk adı arkadaşımızın cenazesinde başında (YAYKUR Meslek Yüksek Okulunda) beklerken saat 23 sularında polis ve jandarmamız yayım ateşi altında kalarak sağ göğsünden vurularak kendisi devrim şehidi olmuştur.

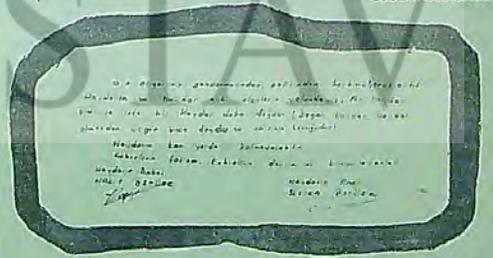
Kardeşim vurulmadan önce de sürekli oligarşinin mahkemelerine çıkarılıyor, okul idaresine de feci şekilde baskı altına alınmak isteniyordu. Ne var ki, bu baskı ve terör kardeşimi yıldırmıyordu.

Oligarşinin elbette ki, kendisine kimlerin çok iyi zarar vereceğini biliyordu ve buna bağlı olarak kardeşimi faşist belemelerine vurduğunu gibi basınlarında da kardeşimin arkadaşları tarafından vurulduğunu haberiyle yazırdı.

Kardeşimin okulunda Haydar Öztürk'ün cenazesini beklerken, polis ve jandarmaya etek emirini veren Uşak Valisi Mustafa Bezi-ran'ın kardeşimi vurduğunu gibi arkaşından gazetelere kardeşimin eğitim enstitüsüne öğrencisi olup, devrimciler tarafından rehlin alınıp, öldürüldüğü hakkında haberler yaydı. Aslında kardeşim Semiha Özakar, Uşak Merkez Lisesi (Mahir Çayan Lisesi) 2. sınıfında 1316 nü öğrencisidir.

Kardeşimin katledilmesi, ailemizde, köyümüzde ve şehrimizde derin üzüntü yaratmış gibi bize oligarşinin neler yapabileceğini de iyi bir şekilde öğretmiştir.

Agabeyi OMER ÖZAKAR

ÖZAKAR AİLESİNDEN

...Kızımız Semiha emperyalizme ve oligarşiye mücadele verdiği gibi oligarşinin solun içerisindeki uzantılarına karşı da ideolojik mücadeleye vermiştir. Devrim şehidi olmadan önce ona küçük burjuva anarşisti marksaperest diyen oportünist ve revizyonist fraksiyonlar şimdide mücadelesine sahip çıkmaktadırlar. (Bkz: Halkın Kurtuluşu S. 50)

...Semiha kızımızın oligarşinin ağız salyah köpekleri tarafından öldürüldüğüne üzülüşümüzü gibi Halkın Kurtuluşunun porsa toplanması da biz arkadaş hancerledik.

16 yaşındaki kızımızın devrim yolunda şehit düşmesi, göğsümüzü kabartmaktadır.

Kendisini emekçi halkımızın kurtuluşu için adanmış yiğit ve mert bir kızımızdır.

Biz Özakar ailesi olarak bu mücadelede tüm devrimcilerin kararlı ve mertçe mücadelesinin devam etmesini diler. devrimci mücadelesinde Semihanın ve nice Semihaların anılarını yaşatmasını isteriz.

Babası	Annesi	Agabeyisi	Ablası
M. Ali Özakar	Şerife Özakar	Omer Özakar	Süreyya Özakar

'Halkın Kurtuluşu'nun Kalpazanlığı Gerçekleri Değiştirmez

USAK'ta devrimcilerin kararlı dâyesi, Halkın Kurtuluşu adlı bir dergi tarafından naline kesen misli kendi grubu açısından vutulmuş, bu direniş sahâ çıkılmak istenmiştir. Belki bu tür bir davranış, şimdiye dek pek çok kez karşılaşıldığından yani artık gelenekselleştikten "mazar" görülebilir. Ne var ki, Halkın Kurtuluşu Dergisi, bu kalpazanlığı ifradâ vurdurmuştur. Mücadelemin en kızgın verinde yer alan, kararlı bir önderlikle kitleleri yöneten Devrimci Gençlik'ten arkadaşların mücadeleden kaçtıkları (!) teslim olmayı öndedikleri (!) v.b. türünden bir çamur ve iftira kampanyasına başvurmuş çüret emişlerdir. (H.K. Sayı: 50)

Bu bakımdan buradâ kısa bir açıklamadâ bulunmak zorundayız. H.K. Dergisinde, E. Enstitüsüne gitme kararı alınmasına rağmen Devrimci Gençlikler yüzünden gidilemedi deniliyor. Bir kez, Eğitim Enstitüsünde Halkın Kurtuluşu'nun tabanı yok. Bu okuldâ da aktif olarak mücadele verene Devrimci Gençlik'ten arkadaşlarıdır. Bunu herkes bilmektedir. Halkın Kurtuluşu'cuları USAK'ta tamamen tercit edilmiş olup, kimsâ bu öneklere ciddiye almamaktadır. Bu bakımdan, Devrimci Gençliklere yöneltileri iftiralâr da, ciddiye alınmayacak iftira her zamanlardır. USAK'taki H.K. Kuruluşu'nun 50. sayıdaki yazıyı kendilerinin yazmadıklarını övöleştiri yapıpâçık söylemişlerdir. (Bu övöleştiri çıkıncaya kadar USAK'ta H.K.'nin satırındağı bildirilmektedir.)

Aynı dergide Semihâ ve Haydar arkadaşlara da sahip çıkılmak istenmektedir. Biz bu öneklere soruyoruz: Onlara "maceracı" diyen "anarşist" diyen, Denizli mitinginde Semihâ arkadaşları yaralayan sizler değîl misiniz?

Haydar'ın babası Cevri'deki oportünistlerden dert yanmıştır. "Bana hiç akıl öğretmediler. Dev-Gençler biraz önce gelseydi, canâyı polise vermezdim" demiştir. Rİportaj için gelen H.K. v.s. oportünistlerini kovmuştur.

Bir başka nokta da Halkın Kurtuluşu v.s. yanlısı revizyonistleri ile TSİP v.b. revizyonistlerin düştüğü ortak "şakşıklık"tır. Bu "sıvâmî i-kizler" olaydan önce gelip devrimcileri sunları sormuşlardır: "Sosyal faşistlere tavırmız ne olacak?" "Maocu bozkurtlara tavırmız ne olacak?" Devrimciler ise her iki gruba "faşistlere tavırmız ne olacak?" diye soru yönelmişlerdir. Bu iki "düşman" grubu aynı platforma sokup, birlikte faaliyetlere karşı dövüşmüştür. Görüldüğü gibi her iki grubun da tespit ettikleri düşman (sosyal faşist-Maocu bozkurt) yalnızca kendi kafalardıdır. Hayatın kendisi bu safata düşüncüyü reddetmiştir. Ve her iki revizyonist grup kendi düşüncü dünyalarında "düşmana" karşı değîl de, hayatın içindeki düşmana düşünceler olmasında "iç güdülerle" tavır almak zorunda kalmışlardır. Hiç olmazsa simdiki faşistlerin yanında değîl, devrimcilerin ve halkın saflarında tavır almışlardır.

Sosyalistler İşçi Sınıfı Üzerindeki Reformist, Revizyonist Etkiyi Kırmalıdır

AŞKALE GREVİ ZAFERE ULAŞTI

TÜRKİYE'de bugün sayıları 5 milyona varan bir işçi sınıfı var. Türkiye işçi sınıfının ancak 1.5 milyonu sendikalarla örgütlü. Sıvıca en büyük Konfederasyon olan Türkiye İşçi Sendikaları Federasyonu (TİSİF) sendikaları her türlü işle reformist sendikacılar hakim. DISK iş reformist ve tabandan kopuk tepeden inme revizyonist sendikacıların denetimindedir. Her iki konfederasyonda da devrimci sendikacılık yapılmıyor. İşçi sınıfı hareketi genel olarak oligarşinin ve DISK kanadında ise burjuvazinin bir kesiminin kuşuğuna takılıyor. Görüldüğü gibi, Türkiye'de henüz işçi sınıfı hareketiyle sosyalist hareket arasında bütünleşme sağlanamamıştır. Sosyalistler işçi sınıfının ekonomik-demokratik mücadelesine henüz öncüklük edemiyorlar.

Empiryalizmin genel bunalımının üçüncü döneminde geri biraktıkları illelerde, sağlıklı ve dinamik geliştilmiş de olsa sanayileşme yaygınlaşmıştır. Buna bağlı olarak işçi sınıfının boyutları büyümüştür. İşçi sınıfının bugünkü sümüru düzenine karşı muhalefeti yoğunlaşmıştır. İşçi sınıfının kendiliğinden mücadelesi yükselmiştir.

Sosyalistlerin görevi kitlelerin düzene karşı olan kendiliğinden ve örgütsüz muhalefetlerini örgütleyip, birleştirmek. İktidar mücadelesine yönlendirmek.

Empiryalizmin genel bunalımının ikinci döneminde geri biraktıkları illelerde anti-empiryalist ve anti-federal bir mücadeleden geçtikleri sosyalizme varlıyordu. Günümüzde ise bu kesintisiz devrim sürecinin ilk aşaması anti-oligarşik anti-empiryalist devrimdir. Bu dönemde geri biraktıkları illelerde anti-empiryalist ve anti-federal bir mücadeleden geçtikleri sosyalizme varlıyordu. Günümüzde ise bu kesintisiz devrim sürecinin ilk aşaması anti-oligarşik anti-empiryalist devrim sürecinde önemli bir rolü olacaktır.

SOSYALİSTLER İŞÇİ SINIFI ÜZERİNDEKİ REFORMİST, REVİZYONİST ETKİYİ KIRMALIDIR

Sosyalistler -günümüzde işçi sınıfının her türlü mücadelesine de öncülük etmek, işçi sınıfının düzene karşı muhalefetini örgütlemek ve reformist/revizyonist etkinliği kırmak zorundadırlar.

Bugün işçi sınıfı üzerinde reformistler ve revizyonistler etkin. Bu etkinlik tabandan kaynaklanmamaktadır. Kadrosuz ve köfütür Yalan ve sahtekarlığa dayanan geçici bir etkinlikler. Doktorun ayak basmadığı köye giden sağlık memuru ne kadar süre itibâr götürürse, reformist ve revizyonistler de işçi sınıfı üzerindeki etkinliklerini o kadar sürdürebileceklerdir. Sosyalist hareket tüm emekçi halkı anti-oligarşik cepheye örgütlenmeye çağırır. Sosyalistler belli bir çalışma tarzını benimser ve temel alırlar. Sosyalistleri bu çalışma tarzı revizyonistlerden ayırır. Ama sosyalistler hayatın her alanında mücadele ederler. Seçilen ve temel alınan çalışma tarzının başarısı, hayatın her alanında verilecek geniş kapsamlı çalışmaya bağlıdır.

Türkiye sosyalistleri, genel olarak ekonomik-demokratik mücadele ve özel olarak da sendikalarla çalışmaya bu açıdan bakarlardır.

Bugün işçi sınıfı üzerinde reformistlerin ve revizyonistlerin etkinliği kırmak için onların bir ekonomik-demokratik mücadelede işçi sınıfına sosyalistlerin öncülüğünü kabul ettirmek. Bu da işçilerin bu düzen içindeki günlük sorunlarıyla ilgilenmekle, onları sınıf mücadelesinin bir parçası olarak sendikalarla örgütlemekle, devrimci sendikacılık yapmakla gerçekleşir.

Revizyonistler sosyalistlere karşı verdikleri mücadelede işçi sınıfının bilimsizliğini kullanıyor. DISK, ilerlemeci mütecellilerin kalesi olarak lanse ediyor. Sosyalistlerin (temel mücadele biçimine bağlı olarak) işçi sınıfı içinde yeterince çalışmaları, revizyonistlere bu fırsatı vermektedir.

İşçi sınıfı içinde sosyalist fedakarlık ve mütevazilik sürdürülecek sabırlı, devrimci çalışma siyasi alanda revizyonizmi silacaktır.

Reformist ve revizyonist sendikacılık karşısında devrimci sendikacılık uygulayan Yeraltı Maden-İş sendikasının iki grev ve üç toplu sözleşme pratiği söylenileni kanıtlamaktadır.

Yeraltı Maden-İş Sendikası'nın Yeni Çeltik Kömür ve Madencilik Anonim Şirketi ile Türkiye Kömür İşletmeleri Sark Linyitleri İşletmesi Aşkalet yerinde sürdürdüğü iki grev revizyonist ve devrimci sendikacılık farkının pratiği olmuştur.

Her iki grev de bölgede işçi-yoksul köylü ittifakına dayanan anti-oligarşik cepheyi oluşturmuştur.

Her iki grev de sadece greve katılan işçilerin değil, anti-oligarşik cephedeki tüm sınıf ve tabakaların savaş okulu olmuştur.

Her iki grev de (özellikle Aşkalet grevi) emekçi kitlelerin düzene karşı olan muhalefetlerinin patlak verdiği, anti-oligarşik halk cephesiyle oligarşinin karşı karşıya geldiği çalışma alanları haline dönüşmüştür.

Her iki grevin hareketli top-ragında da sosyalistler başaktarı boy atmaktadır.

AŞKALE GREVİ

YERALTI MADEN-İŞ sendikası, temsilcileriyle yapıp "Tandırbaşı" dergisinde yayımlanan sözleşme bir kısmı bu mücadele pratiğini daha ayrıntılı açıklamaktadır.

GREV NİÇİN OLDU?

Sendikamız YERALTI MADEN-İŞ, Türkiye Kömür İşletmeleri Kurumuna bağlı Sark Linyitleri İşletmesinde 12.1.1977 tarihinde bu işçilerin grevi uygulanmaktadır. Grevin nedeni, T.K.İ. Genel Müdürlüğü'nün sendikamızın yetkisini tanımamak ve sendikamızın yetkilerini amaçlayarak toplu iş sözleşmesi masasına oturtmamasıdır. 68 gün süren grevimiz, her türlü faşist saldırılarıyla kırılmak istenmiş ancak grev başarıyla sürdürülmüştür. Grev kıramayanlar, amaçlarını Bakanlar Kurulu'nun kararı ile devam ettirmişlerdir. Bakanlar Kurulu grevimiz 68 gününde durdururken aynı anda Yüksek Ulaştırma Kurulu da oluşturulmuştur. Yüksek Ulaştırma Kurulu ile birlikte toplu iş sözleşmesi görüşmeleri başlatılmış, diğer taraftan da Danıştay Bakanlar Kurulu kararını durdur-

muştur.

Ortada bir gerçek daha vardır. Bu gerçekte işveren TKİ'nin toplu sözleşme masasına oturtmaması değil, toplu sözleşme masasından kaçmasıdır. Söyle ki, Enerji Bakanlığına bağlı TKİ, Türkiye'deki tüm işletmelerinde seksenbin'e yakın maden işçisini çalıştırmaktadır. Yani 80 bine yakın maden işçisi patronu devlet olan işletmelerde çalışmaktadır. 21.9.1976 tarihinde kadar da devlet çalıştırdığı maden işçilerine kendi tesbit ettiği ücreti ve sosyal hakkı, kendi koyduğu çalışma düzenini ve kendi dilettiği şartlardaki çalışmayı tek sendika aracılığıyla kabul ettirmişti. Yani maden işçileri, işgüvenliğinden yoksun, işçi sağlığı ve iş emniyeti olmayan, alabildiğine soyulmuş-sömürüldüğü bir çalışma düzeninde yıllarca tutulmuşlardır. Çıkarılan kömür demir-celik fabrikalarının bocalarını tütürmüş, kömürün yan ürünü naltalinden, benzole pazarları kaplamış, evler apartmanlar istilmiştir. Ama bir kez olsun dahi bir avuç kömürde maden işçisinin kanı, soyunu ve sümürsü ne dışardan nede maden işçilerinin kendinden dile getirilmemiştir.

İşte, 21.9.1976 tarihinde Aşkalet maden işçileri YERALTI MADEN-İŞ çatısı altında toplanarak üzerlerine kurulan sümüru, soygun, baskı, terör ağını TKİ'nin küçük bir notkasından Aşkalet den yirtmişlerdir. Artık, Aşkalet maden işletmesinde çalışan işçileri tepesine vurulup ağzından lokması alınsın işçileri değîlilerdir. İşyeri çalışmaları rindan doğan haklarını kendileri tesbit edip, kendileri savunacakları ve de alacaklardır. Bu çıkış kömür-karaborsacıdan demir-celik pat ronlarına kadar tümünde tedirginlik yaratmaktadır. İşçilerin alacakları ücretleri ve sosyal hakları onları tedirgin etmemektedir. Zira, işçi ücretlerinden dolayı düşecek karları devlet dairelerinden, bakanlıklardan, meclislerden çıkartarakları birer kararla yeniden yükseltebileceklerdir. Yani, Kömürün ton fiyatını, demirin ton fiyatını, şekerin kilosunu zamla satmaya başlayacaklardır. Yani pahallılık denilen şeyi yaratacaklardır. Böylece eski haklarını korudukları gibi, yeni de hakları elde edebileceklerdir. Bunun içinde ki korkuları bundan değildir. Korkuları Aşkalet Linyit İşletmesi maden işçilerinin Türkiye İşçi Sınıfının bir parçası olduklarını öğrenmeleridir. Soygun ve sümürüden arınmak, insanca yaşayabilecekleri bir düzeni oturtmak için işverenden yola çıkmış olmalarıdır. Hele hele olınde ki bir avuç toprağı kendi imkanlarıyla değerlendirebildiğinde ağzına bir lokma giren, tabiat yardımcı olmasınca olınde ki bir baş havayı yok pahasına satmak zorunda olan köylülerde işçilerin yanında yer alıncâ, işverenleri yani patronlarını yani sermaye sınıfının, korkusu katmerlenmektedir.

Sendikamız YERALTI MADEN-İŞ'in yetki almasıyla birlikte sözleşme taslağı hazırlık çalışmaları başlamıştır. Maden işçileri iş güvencilerinin sağlanmasını kendileri tesbit etmişler, insanca yaşayabilir çalışma düzenini kendileri belirlemişlerdir. İş güçlerinin karşılığı olarak bir parça daha iyi yaşayabilecekleri ücret ve sosyal hakları kendileri tesbit edip sözleşme taslağını hazırlamışlardır. İş bu taslağın sözleşme masasına oturt-

zat kendilerince sunulmasına ve işverenlere kabul ettirilmesine kalmıştır. İşverene yapılan çağrılar cevapsız kaldıkça kanunun belirlediği zaman da dolmuştur. Yani, işveren ortada yoktur. Devletin bir kuruluşu olan Çalışma Bakanlığı Bölge Çalışma Müdürlüğü aracılığıyla da devletin bir diğer kuruluşu Enerji Bakanlığının bağlı TKİ Genel Müdürlüğü toplantıya çağırılmaktadı ama, toplantıya kanunlar emrettiği halde gelmemektedir. Maden işçilerine yasaların tanıdığı ücretini durdurma yani greve gitme hakkı doğmuştur. 11.1.1977 günü sendikada maden işçisi arkadaşlarımız bir toplantı daha yaparlar greve uygulama kararı aldılar. 12.1.1977 günü gündüz vardiyasından gelen maden işçileri ocaklardan çıkacak arkadaşlarını beklediler. Ve sabah saat 8.00 de ocaklardan çıkan maden işçisi arkadaşlarımız büyük bir çöşkuyla "İk salihimiz GREVİ kullanıyoruz" dediler.

İŞVERENİN GREVDEKİ TUTUMU

Yukarıdaki sorulara verdığımız cevaptaki belirtiriz gibi, işveren TKİ Genel Müdürlüğü yani devlet, devlet değil, alacağı kararlardan uygulamalarına kadar devleti elinde tutan işverenlerdir, yani sermaye sınıfıdır. Görüşme çağrılarımıza greve kadar cevap veremiyor, görüşme masasına oturtmayan ve hat-ta kaçan TKİ Genel Müdürlüğü grev sırasında ortaklık pozukmeye başladı. 12.1.1977 tarihinde işyerindeki maddi ve manevi tüm sorumluluğün sendikaya ait olduğunu bildiren bir yazı gönderdi. Maden işçileri ekonomik ve demokratik haklarını almada işçi sınıfı olarak sümüru ve soyğundan kurtulma yönü mücadelede ilk bir araya geldikleri kuruluş olan YERALTI MADEN-İŞ Sendikası ile cevap vermekte gecikmediler. İş verenin tehdit yolu bu hareketine cevabımız "sorumluluğün kabul ediyorzuz" oldu. Öyleki yeraltı emniyeti sağlamak içinde 30 arkadaşımızı aramızdan seçtik.

Biz bunları yaparken Genel Müdürlüğü işverendeki yetkililerle bölge nüklü ve askerî erkânına yalan ve yanlış ifadelerde bulunmaya başladı. Grevin Tunceliden ve Erzincan'dan getirilen kişiler tarafından yürütüldüğü işçilerin greve katılmadığı yönü bu itibarla Erzurum mahallî basında da boy boy, çarşaf çarşaf vardı. Bu kadarla da kalmıyıp Tercüman, Hürriyet ve Bayrak gazetelerinde yayımlatıldı. Bizzat Genel Müdürlüğün Enerji Bakanlığında bulunduğu Ankara'daki bir kokteville kullandığı söz amaçlarını açığa çıkarıyordu Genel Müdürlüğün Enerji Bakanının yanında sözünu ettiği ve bir milletvekiline açıkladığı amaç ve tek kelimeyle Sendikamız YERALTI MADEN-İŞ'i ortadan kaldırmaktı. Şunu söyleyeyiz Genel Müdürlüğü "Yeraltı Maden-İş-Maden İş Federasyonu'yla bu işi bitiriyoruz. Ama, onların yetkisini tanımak zorunda değiliz. Zaten bu sendika DISK'in bile kabul etmediği bir sendikadır. DISK olsaydı imzalarlığı ama şimdi Aşkalet bir çaban basıyor, sümüru gitsin. Nitekim işletme Müdürü görevden alınmış, yerine sahtekarlık, zimmet, karaborsa devam eden bir kişiyi 15 günlük kaydıyla yeni İşleme Müdürü olarak atamıştır. Yeni Müdürün görev verne gitmeden önce bizzat Genel Müdürlüğü olan kö-

TÖB-DERANKARA ŞUBESİ

5. OLAĞAN KONGRESİ SEÇİMLERİNİ

DEVİRCİ ÖĞRETMEN GURUBU KAZANDI

DEVİRCİ ÖĞRETMEN GRUBU'nun başarıları her gün yeni boyutlara ulaşiyor.

26 Mart 1977 günü yapılmış gereken TÖB-DER Ankara şubesi seçimleri eski yönetimi kurulu tarafından bir ay önce erteletilmiş ve 24 Nisan 1977'ye alınmıştır.

Bu ertelenmenin nedeni olarak şubenin 5 Şubat olaylarından sonra kapatılması v.b. nedenleri gösterilmiştir. Oysa asıl neden bu olmamıştır. Çünkü şube yönetimi ortan gruplar (Birlik ve dayanışma, Demokras: İçin Birlik ve Demokratik Merkez: yeticiler) genel kurul için yeterli çalışmalarını yapamamış, kendilerinin güçlü olanları etkinliğini kuramamıştı. Sandıklar ki, diğer gruplar (ve en büyük muhalefet grubu: Devirci Öğretmen Grubu) bu bir aylık süre içinde etkinliklerini kaybedecek, eski yönetim "eski" tas eski hamam" görünüşü yine hakim kılacak. Sandıklar ki, öğretmen hareketi yine kendi görüşleri doğrultusunda yürüyecek. Oysa seçimlerin 1 ay ertelenmesi Devirci Öğretmenleri daha bir güçlü kıldı. Çalışma olasılığını daha bir genişletti. Ve devirci düşünce öğretmen kitlesine ve diğer eğitim kurumlarında çalışan eğitim emekçilerine daha rahat koşullar altında

gösterildi. Ve Devirci Yol'da tüm eğitim emekçileri birleşti. Seçimler Devirci Öğretmen Grubu'nda birleşmelerini zorlayıcı sonuçlandı.

Kongre salonundaki yerleşme bitir bitirce Divan Başkanlığı seçimi başladı. D.Ö.G.'nin divan adayı Öğretmen Kitlesi ve eğitim emekçilerinin sevdiği ve saygı duyduğu Taki Erdoğan'dı. Yönetime talip gruplar ayrı ayrı adaylar çıkardılar. Eski yönetimin çeşitli burjuva ayak ovularına rağmen divan başkanlığı D.Ö.G.'nin adayı Taki Erdoğan aldı. Çalışma raporunun okunmasından sonra grev süzülürü görüşlerini belirten konuşmalar yapıldı. Devirci Öğretmen Grubu'nun ittifakı verdiği bir öne geçiş yönünde görüşmelerine ve D.Ö.G.'na mensup öğretmenleri provokasyona getirmeye yönelik tahrikleri neden oldu. Önerge TÖB-DER Genel Merkezine ve Ankara şubesinin eski yöneticileri olan yandaşlarının TASHİYE ve İHRAÇ karalarının Ankara Şubesi Genel Kurulu tarafından lanınması ve Genel Merkezle resmi yazışmaları görüşmelerini istiyordu. Tashiyeye girişimini uygulayan ve öğretmen hareketinin birliğini ve TÖB-DER'in bütünlüğünü parçalamaya yönelik girişimleri hakkı gören, örgüt için

demokrasiyi hiçe sayan, demokratik merkez yetkililik fikrini hatırlatan eden grupların sözlerini ve Genel Başkan Gültekin Gönüoğlu bu öne geçişin aleyhinde konuşuldu. Seçme gelen öğretmen kitlesinin büyük çoğunluğu tasfiyecilerin ürdüğü şekilde ve yanlışlarla dolu olduklarını belirtti.

Modern revizyonizmin sözcüklerinin bütün provakatif çabalarına rağmen, herşeye rağmen seçimler yapıldı. Ve şube yönetimini,

-Demokratik merkez yetkililik fikrini kesini hayata geçirecek.

-Örgüt için demokrasiyi,

-Öğretmenlerin devirci eğiliminin birliğini sağlayacak DEVİRCİ ÖĞRETMEN GRUBU ve bu ilkeleri benimseyenler kazandı.

Yaşayan öğretmenler devirci eğilimlerinin birliğini,

Kahrolsun faşizm

Toplu sözleşmeli-grevli sendika hakkı için ileri!

ANKARA ŞUBESİ

Seçim Sonuçları

Devirci Öğretmen	616
Birlik ve Dayanışma	472
Demokrasi İçin Birlik	322

nuşmasında "Sendika Genel Başkanı Çetin Uygur'da var oldu, bu işi üç gün içinde halledelim!" Sözünu sarf ettiği Genel Müdürlük çevrelerinde söylenmektedir. Genel Müdürlüğün işyerindeki yetkililerinin Ankara'daki diğer yetkililerden, Erzurum idari ve askeri yetkililerine kadar ulaştırdıkları raporlar, sermaye sınıfının, işçi sınıfı ve köylülüğe olan düşmanlığını ortaya koyan belgelerdir.

Çimento, Şeker Fabrikalarının, çevre halkının ve askeri birliklerin kömür taleplerine grevci maden işçisi arkadaşlarımızı ve sendikayı suçlu göstermeye çalışan TKİ Genel Müdürlüğüdür. Yıllardır karaborsacılar zengin eden 60 santimlik kömür damarına omuz geçiren 70 santim olan ve ilk defa eline kazma alan köylüye ilk defa eline diye üretim aygıtına sokan ve öldürten TKİ Genel Müdürlüğüdür. Maden işçilerinin madende çalıştıkları sonra bölgenin egemen unsurlarının tarlalarında ve ağaçlarında anarşya çıkartılan TKİ Genel Müdürlüğüdür işçileri dilediğinde "as falta" deyip işten atan çıkardığı kömürden bile işçileri yararlandırmazken işçilerin toplu sözleşmeden gelen ücret artırımlarını vermemek için kırk derecede çalışan maden işçilerinin gocuklarını tüccara sattırılan bir çalışma düzenini sahibi TKİ Genel Müdürlüğüdür. Bir tarafta işe girenken verilen rüşvetler diğer tarafta çalışmadığı halde dağıtılan pirimlerle TKİ Genel Müdürlüğü devleti kimin devleti olduğu sorusuna da en güzel cevabı vermiştir.

Öz olarak TKİ Genel Müdürlüğü halen de devam eden grev kırıcılığı tutumuyla yerli yabancı maden patronlarından karaborsacılar kadar tüm egemen sınıfların, maden işçilerinin sınıf mücadelesindeki haklarını alma yönündeki mücadelede ilk örgütlenme aracı Sendikamız Yeraltı Maden-İşçi Yönetimi görevini yerine getirmişe çalışmaktadır.

OLIGARŞİ GREVLİ NASIL KIRMAYA ÇALIŞTI!

Sendikamız yeraltı MADEN-İŞçi Aşkaledeki grevini kırmak için sermaye sınıfı elindeki tüm araçları nı belirli oranlarda kullandı. TKİ Genel Müdürlüğü zımmet, sahtekarlık, karaborsa sanığı Mustafa Küçük'ü 15 günlük kaydıyla İşletme Müdürlüğüne atadı. Yeni Müdür görevine başlamak üzere Ocaklı işçilerle meyhaneye köşelerinde toplanılı düzenledi. Grev kırıcılığı görevini açıklarken başarı için kadeh kaldırdı. İşverenlerin kurdıkları baskı, zulüm, soygun ve sömürü döneminde işverenler adına görev yapan sarı sendikada grev kırıcılığında yerini aldı. Genel Müdürlük yeteri görmediği jandarma birliğinin dışında askeri tugaydan da yardım almayı denedi. Bölgenin en büyük mülki amirinden kurdugu diyalog ve işçileri Bakanlığının grevini kırılması emri Erzurum, Erzurum halkının arasında konuşulmuştu. Ama aynı anda askeri

yetkililerin, sendikamızın ve maden işçilerinin müdahalesindeki haklılık, yasal uygulanmadaki doğruluk nedeniyle bu isteğin karşılanmasındaki sorumluluğu paylaşımadıkları da çevrede söyleni olmuştur. Bir işveren kuruluşu niteliğindeki Türk-İş/Maden İş Federasyonu yetkilileri İşletme Müdürlüğünde birlikte oturuyor, işçilerin üzerinde kurdıkları baskılarla 110 kişiyi iş sokmaya zorluyorlardı. Oysa, daha önce sorumluluğu Sendikamıza bırakıp "çalışacak hiç kims yoktur" açıklaması taşıyan tutanakların altına atıkları ilk imzalar daha kuruma yetkilisi Zorla çalışmaya getirilenler üretimde çalışmamak kaydıyla işyerine soktuk ama, getirenlerin amacı grevi kırmak olduğundan hiç bir iş yapmadılar, üstüne üstlük grevdeki arkadaşlarımızın dolaplarını kırıp, iş elbiselerini vaktiller Getirenler grev kırıcılığı görevini yerine getiriyorlardı. Onlara yeni kuvvet katarak maden işçilerinin birlik ve beraberlik içinde yürüttükleri birliğimücadelelerini kırmayı benilediler. İşyerine jandarma birliğinin dışında, mavi bereli komando bölüğü ve Erzurum toplum polisiyle birlikte geldiler. Toplum polisinin içinde Erzurum Ülkü Ocaklarının temsilcilerinin bulunması maden işçisi arkadaşlarımızın gözlerinden kaçmadı. Hele çalışacak diyerek otobüslerle işyerine getirilenler içinde Ülkü Ocaklı faşistlerin bulunması oyunu daha da açıklığıyla ortaya koydu. Oyun açıldı. Şehirlerdeki fabrikalarda, atölyelerde, bürolarda çalışan işçilerin doğru devirpatronların oynadıkları oyunun aynıydı. Tıpkı Seydişehir, Tarih, Aliaga, İskenderun Demir-Çelikteki gibi.

Faşistler işyerimizi işgal edecekler, bizleri dışarıya çıkaracaklardı. Ama ne varki toplum polisinin yatakhanelere hapsediği maden işçisi arkadaşlarımız toplum polisi zincirlerini kırıldı. Maden işçisi arkadaşları işyerine sokulmamak için kurulan jandarma, komando, toplum polisi barkatını asıp işyerinde mücadelesinin ileri adınımları attılar. Öyleki, aynı anda Benek, Şiheren, Haçhamza köylüleri bellerine ulaştırarak yararak maden işçilerinin yanında ver almak için geldiler. Askeri birlikler ellerinde orak, tıpa, dirgenleriyle gelen köylüler her yönden 500 metre mesafede tutmaya çalışıyordu. Ama aynı anda İşçileri Bakanının emrini uygulama durumunda olduğuna söylenen Valinin "çabuk oradan kaçın" emrini verdiği de duyulmuştu. Bu oyun bir kez daha tenendi. Toplum polisi amirinin elindeki megalonla 15 ve 16 Haziran işçi hareketini hatırlatarak grevden vaz geçilmesi ve hatta YERALTI MADEN-İŞ Sendikası yönetiminin ayrılarak Türk-İş'e katılma çağrısı maden işçilerine cevaplandırıldı. Maden işçisi arkadaşlarımızın cevabı 15-16 Haziran mücadelesine saygıyı belirleyen bir cevaptı. Saldırıları İşletme Müdürlüğüyle görüşmeye giden Sendikamız örgütlenmesi, varolan malariyle devam ettiği Erzurum Ülkü Ocaklarının yetti

faşistlerin otobüslerle Aşkaledye getirilip selurçisine yavdınılmasını bunun devamıydı. Aşkaledeki maden işçisi arkadaşlarımızın yolları kesiliyor, silah ve sopalarla tehdit ediliyorlardı. Ama ne varki 3 hilal markalı sopaları maden işçilerin ellerinde alınp, faşistlerin kâlelerinde ve sirtlarında patlıyordu. Saldırıları, işçilerin, köylülerin ve yoksul halkın birliğini ve beraberliğini bozuyor, aksine mücadelemizin daha ileri noktalarda daha bilincile yürütülmesini getiriyordu. Genel Müdürlük sarı sendika ve çevrenin egemen unsurları saldırıyı vavın alanına ve hatta dinsel alanlara kadar uzatırlar. Erzurum mahallî basınında Erzurum Valisine dayandırılan açıklama çok ilginçti. "Şiş günü greve gitmek vatan hainliğidir".

Ölünce çalışmak soygun ve sömürünün batığında yaşamak vatanseverlik, insanca yaşama istemi Vatan hainliği oluyordu. Bu işçi köylü ve yoksul halk düşmanlığına ancak belirlerken dinsel alanda saldırı da had salhaya ulaştırılmaya

çalışıyordu. Alevi-Sünni çatışması yarattımadı çalışıyor. Faşizm ve yığılma sözcüklerinin Kur'an-ı Kerim'de Sünni tarafta olduğu kârdilerden dolayı dâhil olmak üzere sokulmaya zorlanıyordu. Ne varki maden işçileri ve köylüler diye dış, göz müdahale ettiler. Grevlerde "Kahrolsun faşizm ve faşistler" derken ölümler bilvarelerdi.

Bütün bunlar grevimizi kırmıyor aksine, birliğimizi ve beraberliğimizi daha da güçlendiriyordu. Ülkemizde yeni bir araçla tekrar ortaklık dayanmaya başlayan TKİ, sarı sendika, egemen çevreleri yine başarılı olamadılar. Yeni araçları sermayenin okalı kizolarına kadar yansıttığı bir görüşünden kaynaklanıyordu. İşçilerin yerlerinin kendi çerefiliklerinden daha aşağı olduğunu söyleyen patron sınıfı ortaldığı para soymaya başlamıştı. Türk-İş/Maden İş Federasyonu valisi kolu düzeyinde sözleşme imzalandığını ve grevi bırakıp, Türkiye'de olan işçilere bu sözleşmenin uygulanacağı ilan ediliyordu. Sözleşmenin gerçekleştirilmesi için haklara dayandırılarak Erzurum'dan 13000 liraya uzanan 60 kişiyi para dağıldı. Böylece bir ayviren kurultuğu olmakta en grimev ve imzalandığı sözleşme işçilerin patronlara satış belgesi olan işkolu düzeyindeki sözleşmeyle Türk İş/Maden İş Federasyonu grev kırıcılığında görevi yerine getiriyordu. Fakat, maden işçisi arkadaşlarımızın cevapları şu oldu: "Biz para için mücadele vermiyoruz. İş güvenciliğini insanca çalışabileceğimiz bir çalışma düzenini sağlamak için mücadele ediyoruz. Tabii ki, bunun içinde ücret ve sosyal haklarımızı da en iyi şekilde çözümlenecektir.

Bir türlü kırılmayan, grevimiz işçilerin köylülerin ve yerel halkın birliği ve genişleyen beraberlik içinde devam etti. İşyerinin grev boyunca başansızlıklarından sonra saldırdan vazgeçtiğini söyleyemeyiz. Doğan suskun ortamında bizleri her yönüyle güçsüzleştirmeye, pasifleştirmeye ve giderek teslim olmaya zorlamaktaydılar.

ÇEVRE HALKININ TUTUMU NE OLDU?

Erzurum eski bir ticaret yolu üzerine kurulmuş olması ve yoğun bir askeri yerleşme bölgesi olması nedeniyle ticaretle uğraşmaktan öte geniyen bir kenttir. Kent ve kasabalarının hakim olan ticaret büyük oranda köylülerin yararlı ürünler üzerinde dönmektedir. Bunun 4 ayında topraktan elde ettiği ürünü ve zor şartlar altında yaşattıkları bir kaç hayvanını köylüler bu kentte pazarlıyorlar. Bu da köylülerin her geçen gün, hele yoksul dağ

köylülerinin daha da voksullaşmasını göstermektedir. Bu süreç Osmanlı'dan bu yana değişmezdir. Ürüm, doğu halkının bu yaşama karşı çıkması ise baskı, terörle cevaplandırılmıyor. Baskı ve terörün yoğunluğu, şeker, çimento fabrikasıyla bir kârdimden işlevinden başka işyerini olmayan beraberinde sınıt kalıncıma gülmemesini ve yerleşimmesini göstermiştir. Grev halkı Hâfizece bu suç olarak bilimekteydi. Bu tamamlamaya bütün doğu bölgesi için yaygınlığı. Yürüttüğümüz grev vakti, Anadolu'da işe böyle bir yaşamın içinde ilk defa birliçli kararı ve örgütlü bir şekilde yürütülmekteydi. İşçilerin öğrenerek ve öğrendikçe kendi haklarını savunarak vaka çıkışları olan doğal haklarını savunabilecekleri sermayenin en ilkel kurallarının bile vaktideki kent ve kasabaları sarı sendikacıların emirlerini getirdiği bask ve terörün yanında saldırdıkları mücadelelerini grevimizde görmüyorlar. Nitekim işkale grev ilk başta tüm çevre köylülerinin desteğine sağlamıştır. Grevin idaresi ilke kent ve kasabalardaki yoksul halkı ederek aktiflerin bir destekle maden işçilerinin yanında yer almıştır.

GREVLİ KİMLER DESTEKLEDİ?

Grev ilk etapta köylülerin çok az sayıda da olmuş olsa değeri işkoluında çalışan işçilerin desteğini almıştır. Yılların baskı ve terörü altında soyulan sömürülen itilip kakılarak horlanılan köylüler grevimize kendi mücadelesini görmüşlerdir. Tümyle topraktan şartlarına bağlı kalarak doğanın geçinen köylünün ikinci ve tek gelir dayanağı Sarı Lunetleri İşletmesidir. Bu nedenle villare her türlü hakarete, baskıya ve sömürüye katanarak işe girmeye çalışmıştır. İşten atılmak için de kendisinden istenilenlere ses çıkarmamış, anarşya çalması bile kabullünmiştir. İşyerindeki bu yapıyı değiştirmek olan grevimiz bu nedenle de tüm çevre köylülerinin desteğini almıştır. Ancak ne var ki maden işçilerinin sömürü ve soygununa karşı mücadelesi ve bu mücadelesinin çok yönlü saldırıya rağmen başarıyla yürütülmesi köylülerin yoksul halkın desteğini temel nedeni olmuştur. Öyleki bu destek çevre illerin köylülerine kadar aktarılmıştı.

Devirci demokratik kitle örgütleri, ileri kuruluslar grevimizi ilk gününden sonuna kadar aktif olarak desteklediler.

GREVLİ KİMLER KARŞI ÇIKTI?

Doğal olarak soygun ve sömürden doğrudan pay alanlar ve onların yandaşları grevimize karşı çıkmaktaydılar. Kömürün karaborsasından milyonlar kazananlar işletmeden 100 liraya kömürü alıp halka en az 900 liraya satılan karaborsacılar fabrikatörlere kadar tüm egemen güçler grevini kırılması için ellerinden geleni ardına bırakmamaktaydılar. Bu arada işçilerin ve köylülerin üzerinde dinsel kökleşen politik ayrımlı, bölgesel ayrımlı baskı aracı olarak kullanıp grevi kırmaya çalışıyorlardı. Sağ bası boy boy, çarşaf çarşaf sayılarıyla maden işçisi arkadaşlarımızın mücadelesini kitlelerden koparmaya çalışmaktaydı. TKİ Genel Müdürlüğünün isteklerini gerçekleştirilmedi en büyük yardımı olan işçi düşmanı Türk-İş/Maden İş Federasyonu elindeki tüm olanaklarını grevimize kırmaya yönelik kullanıyordu.

GREV SONUCUNDA İMZALANAN TOPLU İŞ SÖZLEŞMESİYLE HANGİ HAKLAR ELDE EDİLDİ?

Toplu İş Sözleşmesi, 18.1976 tarihinden itibaren uygulanacak. Yani alınan rantlar ve sosyal haklar bu tarihten başlayarak geçerli olacaktır.

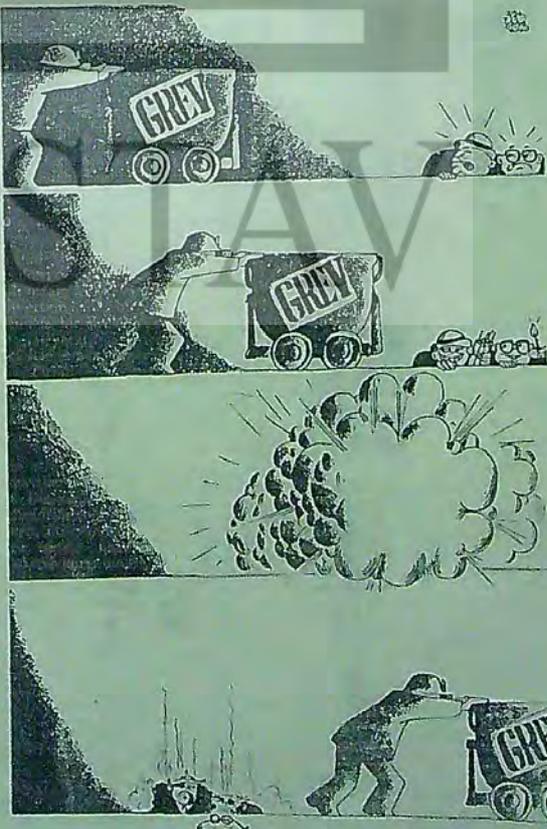
Yeraltı işçilerinin yevmiyelerine 120'er lira (aylıklara 3600 TL), verüstü işçilerinin yevmiyelerine 138'er lira (aylıklara 3540 TL) zam yapıldı.

Yeraltı işçilerine her yıl 5 maaş (150 yevmiye), verüstü işçilerine her yıl 4 maaş (120 yevmiye) tutarında ikramiye ödenecek.

İşyerinde kudem tazminatı her yıl için 40 gün üzerinden hesaplanarak ödenecek (İş kanununa göre 30 gündür).

Gece çalışmaları her saat için 1 lira gece zammı, işyerinde kudem yılı başına yüzde 50 kırk verilecek. Günde 16 lira yemek parası verilecek.

Bu parasal haklar dışında işyerindeki çalışma düzeni, iş güvenciliği ve işçi sağlığı ve çalışma emniyeti konularında önemli haklar elde edildi. Çeşitli sosyal yardımlar sağlandı.

KIZILDERE UNUTULMAYACAK

30 MART 1972, BUNDAN BÖYLE DEVRİMCİLERE YOL GÖSTEREN BİR DİRENME SAVAŞININ ALEVLENDİĞİ BİR GÜN OLMAKTADIR. ON'LAR FAŞİZME KARŞI TESLİMİYETSİZ BİR MÜCADELE ANLAYIŞINA SAHİP OLDUKLARINDAN KIZILDERE DİRENİŞİNİ GERÇEKLEŞTİRDİLER. ON'LAR KIZILDERE'DE HALK YIĞINLARI-

NA GÖZDAĞI VERİP DEVRİMCİLERİ YILDIRMAK ARZUSUYLA TUTUŞAN OLIGARŞİNİN KATLIAMINA KARŞI DİRENDİLER. ON'LAR OLIGARŞİNİN BASKI VE TENKİL POLİTİKASINA, AZGIN SÖMÜRÜSÜNE KARŞI ÇIKTIKLARI İÇİN ÖLDÜRÜLDÜLER. ON'LAR TÜRKİYE HALKLARININ KALBİNE GÖMÜLDÜLER.

30 Mart 1972 10 Devrimcinin katledildiği haberi geçiyordu telekesele... Bir köy evinde kısırlan 10 yoldaş Mahir Çayan, Çihan Apteğin, Ertan Saruhan, Ahmet Atasoy, Ömer Ayna, Nihat Yılmaz, Hüdal Arkan, Sabahattin Kurt, Saffet Alp, S. Kazım Özdoğru oligarşinin kurşunlarının hedefiydiler. Türkiye halkları adına Kızıldere KIZILDERE olmadan önce ufak bir Karadeniz köyüydü yoksul köylülerin yaşadığı Kızıldere'de o halin 30 Mart sabahından önce horozlar ötmedi yeni bir günün habercisi; ancak o 30 Mart sabahı öten horozlar değildi; bazukaları, topları, tankları, ama o KÜÇÜK köy evinin içinden bazukaları bastırın bir ses geliyordu 10 ağızdan YENİ BİR DÜNYANIN HABERCİSİ! "...Biz buraya dönmeye değili ölmeye geldik" diye. Ve bu ses yankılanır günümüzde değil. Mahirlerin Ertanların sesi yankılanır ne zaman bir devrimci faşizme karşı direnmenin destanını yazıyorsa, duyar kulaklarında bu ses. Yenilginin ortasında dımdık bir ant

gibi duran Kızıldere'nin sesini. 12 Mart açık faşizmde daha sistemli olarak saldırısını sürdüren oligarşik diktatörlük baskı ve terör ile kitleleri zaptetmeyi planlıyor yurtseverlerin, devrimcilerin üzerine ölüm kusan namlularını doğrultuyor. 1972'de "On"ların genç vücutlarındaki kurşunlar yediveren gül gibiydi ve vurulan ölmüyordu. Bugünde Kızıldere'nin yolunda gidenlere sıkılan kurşunlar yediveren gül sanki, ve yine vurulan ölmüyor işte oligarşiyli ve onun maşalarını çıldirtan, azgınlaştıran tarihini bu gerçeği. Biz biliyoruz ki, bu zulüm cenderesi ilelebet değil, Kurtuluşun bir kızıl karanlık gibi açtığı gönden ötesine yepyeni bir dünya var. Ve oraya giden tek yol Kızıldere'nin DEVRİMCİ YOL'u.

Ökülerinin bağımsızlığı, halklarının kurtuluşu için ölmü gülerkek kucaklayan bu insanlar ölkemizde 50 yıldır etkinliğini sürdüren sağ çizgiye "en ağır darbeyi" indirerek Türkiye proletaryasının DE-

RİMCİ YOL'unda bize önder oldular. 1971 hareketi yenilgisine rağmen bizlerin önünde büyük bir deney büyük bir örnekler. 50 yıllık sağ çizginin ince örnekleri günümüzde "sosyal emperyalizm" veya "toplumsal ilerleme" maskeleleriyle karşımıza çıkıyor. 1971 yenilgisinin baskınlaması altında idealizmle flört edenler kendilerini revizyonist mihraklara yazdırırken devrimciler 1971 hareketine ve Marksizme-Leninizme dört elle sarılmadılar. 1971'in bayrağını oligarşiyeye karşı savaşımızda ellerimizden düşürmedikimiz gibi oportünizme ve revizyonizme karşı mücadelede de ellerimizden düşürmemeliyiz.

İşte devrimciler bu anlayışla tüm Türkiye'de 30 Mart günü devrim şehitlerini andılar. Okullarda yapılan formlarda, köylerde, fabrikalarda "on"ların mücadeleleri, kararlılıkları anlatıldı.

Bilindiği gibi oligarşinin zindanlarından kaçmayı başaran 5 devrimciden 3'ü diğer 7 yoldaş ile birlikte Ünye radar üssünden emperyalizmin ajanı 3 İngilizli kaçırdılar. O sırada devrimci mücadeleleri yüzünden idama mahkum edilen THKO'nun 3 savaşçısı Deniz Gezmiş, Yusuf Astan ve Hüseyin İnan'ı kurtarmak için giriştikleri bu eylem halkımızın üstüne çöken 12 Mart karanlığında bir meşaleydi. Ve oligarşi tüm millitarize güçleriyle bölgeye akın etti, çok sıkı takip şartlarında 10 devrimci Kızıldere'ye geçmeyi başardılar. Oligarşi geçtikleri yerlerde halka çekirge sürüleri gibi saldırıyordu. Kurulan işkence tezgahlarına hamile kadınlar, yaşlı kadınlar, çocuklar yatırılıyordu. 30 Mart 1972 günü Kızıldere'de "on"lar katlediliyordu. Tüm yurttan ve olayın geçtiği yöre olan Karadeniz'de derin bir sempati ve sevgi bırakarak ölümsüzlüğe vardılar. Artık o bölge halkının ve Türkiye halklarının birer kurtuluş bayraklarıydılar.

İŞTE 30 Mart 1977 günü Karadeniz halkı devrim şehitlerini anmak için onlardan birinin Ertan Saruhan'ın mezarının başında toplandı. Karadeniz'in dört bir tarafından gelenler Fatsa'da Ertan Saruhan'ın mezarının başında buluştular. Tüm Fatsalılının gururla bahsettikleri Ertan'ın mezarının başında akrabaları, hemşerileri ve diğer yerlerden gelen bir kalabalık vardı. Polislin aldığı tedbire rağmen Bölge'de Kızıldere'nin unutulmadığını anlatan çalışmalar yapan ve bunu 30 Mart'a doğru yoğunlaştıran devrimciler, üzerinde 10 yoldaşımızın resmi olan bir bez pankart açarak töreni başlattılar. Yapılan saygı duruşundan sonra Ertan Saruhan'ın ailesi adına konuşan bir yakını onu, Nihat Yılmaz'ı, Ahmet Atasoy'u anlattı o yöre halkının ağzından. "Onların halka olan bağlılığının, mücadelelerinin onuru olduğunu" söyledi. Daha sonra söz alan bir devrimci arkadaş: "Kızıldere'nin unutulmadığını" vurguladı. "Kızıldere'de 10 yoldaşımızı kaybettik ama 'on'lardan biri olmaya can atan binlerce var bugün. Türkiye'de her köy bir Kızıldere olmaya namzettir. Devrimciler bugün Kızıldere direnişine layık olma çabası içindedirler" dedi. Daha sonra aynı mezarlıkta yatan 2

devrimci arkadaşın mezarlarında oaf saygı duruşu yapıldı ve topluca devrim andı içildi. Daha sonra oligarşinin aldığı tedbirlere rağmen flama açıldı ve marşlar söylenerek yürüyüşe geçildi. Ertesi gün Fatsa'da 25 arkadaş gözaltına alınıp mahkemeye sevk edildi.

Bu anma töreniyle birlikte bir gerçek daha ortaya çıkıyordu. Dergilerinde geçmişin mirasçısı pozlarda süslü yazılar yazan KSD revizyonistleri "can güvenliklerinin sağlanamayacağını" zannettikleri gerekçesiyle törene katılmadılar. Zaten geçmiş bütünü, kıvrımlarına rağmen tümünden reddettiklerini artık gözlemleyecek durumda olanların böyle bir törende var olmaları da gereksizdi. Çünkü onlar mücadelelerini aynı zamanda Kızıldere'nin "devrimci yol"una karşı da açmışlardı. Revizyonistlerin bu tavırlarına rağmen devrimciler "can güvenliklerini (!)" sağlayarak töreni başarıyla bitirip şehitlerini andılar. KSD'ciler ise törene katılmıyarak kend "can güvenliklerini (!)" en iyi şekilde sağladılar her halde. Geçmişin inkarını "kurtuluş" sananlar bir kez daha yanılıya uğramanın acizliği içindeydiler. Kızıldere Direnişi, Karadeniz'den başka bölgelerde de anıldı. İstanbul'da, Ankara'da ve başka şehir ve kasabalarda anma toplantıları düzenlendi. Bildiriler dağıtıldı. Geniş bir alıştırmaya yapıldı.

KIZILDERE UNUTULMAYACAK. KURTULUŞA KADAR SAVAŞçıları Türkiye'nin dört bir yanına ulaştı. Bu arada Devrimci Gençlik dergisi, çok miktarda bastırılan bir KIZILDERE Özel sayısı yayınlandı. Bu özel sayıda, Kızıldere'nin niçin unutulmayacağı, geçmiş karşısında doğru devrimci tavır ne olması gerektiği anlatıldı. Ayrıca, şehitlerin hayatlarına ve yakınlarıyla yapılan röportajlara yer verildi.

...Egemen sınıflar sağlıklarında, büyük devrimcileri ardı arkası gelmez amansız cezalarla mükafatlandırıyor doktrinlerini, en vahşi düşmanlık, en koyu kin, en namussuz yalan ve iftira kampanyalarıyla karşılarlar. Ölümlerinden sonra büyük devrimcileri zararsız azizlere haline getirmeye söz uygun düşerse evliyalatırmaya, ezilen sınıfların teselli etmek ve onları aldatmak için isimlerini bir hale ilo söslümeye çalışıyorlar. Böylece onların devrimci doktrinlerinin gerçek özü unutturulur, basitleştirilir ve devrimci keskinlikleri törpülenir" (Lenin)

İşte geçmişe sahip çıkıyoruz adı altında KSD'nin, Halkın Kurtuluşunun ve diğerlerinin yaptığı budur. Keskin pozlarda geçmişin devrimci özünü törpülemek onu burjuvazinin kabul edileceği bir hale getirmek. 1971'i ve Kızıldere'yi salt bir yığıllık gösterisine indirgiyenlerin gideceği yer ancak burjuvazinin yanındır. Ama tüm engellemelere rağmen halkımız Kızıldere'yi On'ların istediği gibi anacaktır. Kurtuluşta Kadar Savaşçıları devrim yoluna kurbanıyla yazanların anısı yolu-muza ışık tutacaktır.

Devrimci Yol/1 Mayıs 1977 / 7

NE"PARALI ASKERLER" NE DE "KATANGALI JANDARMALAR"!

SAMORA MACHEL ve LUİZ CABRAL
kurtuluş savaşlarının
Yas Tutacak Vakti Yok

ZAİRE'deki son gelişmeler karşısında "batılı" (!) "gözcüler" (!) belli bir süre dünya demokratik kamuoyunu şaşırtsmaya çabaladılar. İlk önce "paralı askerler" den bahsettiler, ardından Angola üzerinden saldırıya geçen "Kübaliler" dan bahsettiler. Daha sonra "Katangalı jandarmalar" ıri puntolarla burjuva basınında yer aldı.

1960'ların ortalarında Zaire'nin güneyinde bulunan ve ülkenin en zengin bakır yataklarına sahip Katanga eyaletinde kabile reisi Moïz Combe'nun önderliğinde ayrılmış bir ayaklanma olmuştu. Bu ayaklanmanın uygulayıcıları, o zamanki adıyla Kongo hükümetine bağlı ve Katanga'da işlenmiş olan jandarma birlikleriydi.

Ne yazık ki, bu günkü "Katangalı jandarmalar" ne jandarma, ne de Katangalı. Gerçekte, Mobutu bu "Jandarmaların" toptan tasfiyesi görevini üstlenmiş ve yerine getirmişti. Ulusal Zaire Ordusu'na "yeniden alınmaları"ndan sonra, Mobutu, onları, biri Kuzeyde Lisala'da, diğeri Tumba gölü kenarında Inongo'da olan iki imha kampına yerleştirdi. Kısangini olayından sonra, "jandarmalar" Rwanda'daki bir kampa müteci olarak sığındılar. Mobutu, Afrika Birliği Örgütüne başvurarak, Birliğin, onların, rütbelerinde ve maaşlarında bir değişiklik olmaksızın ve diğer askerlerle aynı avantajlara sahip olarak orduya "yeniden alınmaları" konusunda aracılık etmesini sağladırdu. Yeniden alınmedikleri kendi bölgelerine dönmeyeceklerdi. Uyuşturucu madde verilmiş iki subay (Leonard Monga ve Nawesi Damaze) bu anlaşmayı imzaladılar. Bunun sonucu Katangalıları uçaklara bindirildiler. Bir kısmı Zaire'nin başkenti Kinshasa'ya varmadan, parasız olarak, uçaktan atıldılar. Geriye kalan yaklaşık üç bin kişiden ancak oniki kişi yeniden kaçmayı başardı. İlerde, Munguya adlı bir kuzey bölgesi görevlisi, o dönemde, Mobutu'nun emri üzerine, günde yirmibeş insanı yaktığını itiraf edecektir. Baskı ve terör Zaire'nin güney bölgelerindeki tüm halk kitlesini ezerek sürdü.

Yönetimine karşı oluşan ülke içi muhalefet ilk çökrirdekleri, 1967'de, çevre bölgeler sakinlerinin dışarıya (Rwanda, Tanzanya, Uganda, Zambiya, Angola) kaçmalarını sağlayarak gizli geçitler yaptılar. O zaman Portekiz denetiminde olan Angola'da yetkililer kaçanları ilk önce tutukladılar. Daha sonra, onlara, Angolalı direnişçileri yoketme işlerine katıldıkları takdirde kendilerini konuk edebileceklerini söylediler. "Asiler" in yakalanması için özel olarak eğitilen ünlü "siyah oklar" komandoları böyle doğdu. Onları teşvik etmek için, Mobutu'yu yuvirmek için bir gün kendilerine ardim edileceği sözü verildi. Kendileriyle etnik yakınlıkları olan Lunda bölgesine yerleştirdi. Sayıları, kendilerine katılan Zaire'deki ailelerinin uzak kollarının üyeleri ile her geçen gün artıyordu. *Afrique Asie* dergisi muhabirinin 1975 Ekiminde Lunda'da bizzat gördüğü gibi, bu ünlü "jandarmalar" in çoğu 20 ya da 25 yaşını aşmıyorlardı. Bu durumda, bunların Combe'nin mücadelesinde etkin olarak katılan "Katangalı jandarmalar" oldukları iddiası oldukça gerçek dışı ve anlamsız oluyor.

Kongolu muhaliflerin bugünkü lideri, General Nathanael Mbumba, 1967'de Shaba (Katanga) eyaletinin doğudaki Luilaba bölgesinde Ulusal Polis Komiseridir. Mobutu'nun tek partisi MPR'nin oluşumunda, köylerde terör ve baskı uygulamak ve sürdürmek konusunda her türlü yetkiye sahip olan ve doğrudan başkanlığa bağlı olan bu özel polis örgütü kurulmuştur. Gözleri önünde yapılan yasadışı bir tutuklamaya müdahale eden Mbumba'nın kendisi tutuklanı, hapsedilir ve dövülür. Tutumu normal görülerek, görevine dönmesi önerildiğinde 36 yaşındaki genç adam istifasını sunar. 1968 Ocagında gizlice kaçır ve Portekizlilerin kullandığı komando örgütüne katılır. Burada kısa zamanda yükselir.

Doğal olarak, Angola halkının kurtuluş mücadelesine Zaire'den kaçanlar da etkilenecektir. Sonunda 19 Temmuz 1968'de yeni bir hareket doğar. Kendisine gizli bir statü veren Kongo Ulusal Kurtuluş Cephesi (FLNC). Daha sonra hareketin omurlu ve ilerici bir yön kazandığı gözlemlenir. İşte FLNC'nin üç numaralı bölüsründen bazı bölümler:

"FLNC devrimci bir harekettir....
FLNC'yi karakterize eden ona devrimci bir nitelik veren, genel ilkeler şunlardır: Devrimci bir kurum, siyasal-askeri bir disiplin, kitlelerle bağ, dayanışan savaşın tüm ezilmiş halklarıyla militan bir dayanışma....FLNC, kendisi gibi sömürgeçliğe, yeni sömürgeçliğe ve emperyalizme karşı mücadele veren hareketleri ve halkları destekler."

Daha sonra, cephenin çalışmalarının yetkinleştirilmesi amacıyla olarak eleştiri ve özeleştirinin gerekliliğinin anlaşılması uygulanmaya geçilmesi, bölgeçliğe ve kaabüçliğe karşı mücadele etme sonucuna varılması gibi önemli gelişmeler görülür.
Kısacası, Mbumba'nın "sadece Mobutu'nun ve su ortaklarını devrimden sözcükünü olmayıp, onların yerine, bu tür bir irin salgılayan mevcut sistemi yıkacak yeni bir yönetimin gelmesi için mücadeleye verildiği"ni bildiren açıklamasını inandırıcı kılaacak bir program oluşturulmaktadır.

Portekiz'deki 25 Nisan 1975 darbesiyle yeni bir dönem başlıyordu. Müteccilere, Mobutu'nun siyasal ayrılan etmesi üzerine, Zaire'ye geri dönmeleri ya da Güney Afrika'ya gitmeleri önerildi. Her iki öneri de reddedildi. Angola'nın yaklaşan bağımsızlığı, Zaireli müteccileri Portekiz yetkililerinin getirdiği aynı önerileri kendilerine sunan "sözde" kurtuluş

hareketleriyle MPLA arasında bir seçim yapma zorunluluğu ile karşı karşıya bıraktı. O zaman kendi ülkelerinin kurtuluşu için mücadeleyi Angola halkının kurtuluş mücadelesi ile birleştirerek MPLA'yı desteklediler.

Güneydeki ayaklanma, bugün, kuzey doğuda ve doğuda daha önceden var olan hareketleri güçlendirerek Mobutu yönetimi için ciddi bir tehlike oluşturmaktadır.

Emperyalist Metropollerin Sert Tepkisinin Gerçek Nedeni

Mobutu'ya karşı bir halk hareketinin başlaması karşısında emperyalist metropollerin bu denli sert ve hızlı bir biçimde tepki göstermesinin nedeni bölgedeki zengin hammadde kaynaklarıdır. (Amerika, şimdiden, Kongre'nin karar verdiği 30 milyon dolarlık askeri yardımın bir "avansı" olarak 2 milyon dolar değerinde askeri yardım göndermiştir. Fransa ve Belçika'nın gönderdikleri ayrı.)

17 Mart tarihli Güney Afrika Radyosunun Fransızca yayınımspikerininin Zaire'yi "günümüz Afrikasında siyahlar tarafından yönetilen batı demokrasisinin güçlü burcu" olarak nitelenmesinin nedeni, hiç kuşkusuz madeni zenginlikleridir. Eger "güçlü burçlar" varsa, bunlar tüm göstermelik "Zaireleştirme" ve "radikalleşme" çabalarına rağmen yabancı sermayenin burçlarıdır. V e bu madeni zenginlikler, büyük ölçüde, Kasai ve Shaba adlı ayaklanma bölgelerinde yoğunlaşmıştır.

Zaire Afrika'da Çinkonun % 45'ini, kalayın % 30'unu ve gümüşün % 19'unu üretmenin ötesinde, büyük ölçüde, bakır, kobalt ve sanayi elması ihraç etmektedir. Bütün bunlar Taiscapa'dan Tanganyika gölünün üst ucuna çekilen ve Lebo ve Mbuji Mayi'den geçen bir çizginin güneyinde yoğunlaşmaktadır.

İki güçlü çok uluslu şirketin (ÇUŞ), Güney Afrika kökenli De Beers'in ve Belçika Genel Şirketinin (Societe Generale de Belgique) maden işletmeleri bu bölgededir. Manganезде olduğu gibi, bu büyük şirketlerin ne biri ne de

SHABA, Ayaklanma Bölgeleri ve Maden Yatakları

diğeri hem bakır ve kobalt için hem de elmas için ülke içinde üretim yapmamaktadırlar. Gerçekte, Zaire'nin Benguela demiryolunun yeniden açılması konusunda isteksiz davranması manganenin işletilmesini pratik olarak mahvetti. 300.000 ton manganöz, manganöz işleme işiyle uğraşan şirketin bu konuyla ilişkisini kesmesinden önce Kisenge'de stok edilmişti.

Bakır içinde stoklar oldukça artmıştı, bununla beraber ihracat iyi kötü sürdü. Bir bölümü kuzeyden gönderildi: llebo'ya kadar demiryolu, oradan ırmak üzerinden Kinshasa'ya, oradan Matadi'ye trenle ve nihayet Matadi'den gemilere yükleniyor. Üretimin üçte ikisi için otuzbeş kırk gün arası bir ulaşım süresi. Geri kalan, yaklaşık olarak 30.000 ton bakır her ay Zambiya'nın Rodezya ile sınırlarını transit mallar için yeniden açmayı kabul etmesi üzerine - güneyden Güney Afrika Cumhuriyeti'nin limanı olan East London'a gönderiliyor. Orada da Japon ya da İngiliz gemilerine yükleniyor. Maliyet yaklaşık olarak % 30 ile % 50 arasında artmaktadır.

Gerilla savaşının yayılması ve bu bölgedeki maden cevherlerinin tahliyesinin tümüyle önlenmesi olasılığının gündeme gelmesi emperyalist metropollerin sert tepkisinin başlıca nedenidir.

Bakırdan çok daha önemli ve daha nadir diğer bir ürün de kobalttır. Hukuken Zaire firması görünen ama aslında Belçika

AFRİKA

Afrika'da Halkın Toplumsal Kuvvetleri Silahlı Mücadele

Yönetimlerin geleceğine bağlı olarak değişecektir. Eğer sermayelerini kurtarabilecekse, emperyalist metropoller at-
değiştirir gibi yönetici değiştirecektir. Ama tüm pasifikas-
yon yönetimleri Zaire halkının anti-emperyalist toplumsal
kurtuluş mücadelesini durduramayacaktır.

FNLC'nin İlerleyişi ve Karşı Devrim Cephesi

8 Mart 1977 günü FNLC dünya kamuoyuna Kapanga ve Kisenge'yi, 9 Mart günü Sandoa ve Kasagi'yi denetlediğini açıklıyordu. 10 Martta, Tanzanya, Zambiya ve Angola ile sınırları olan Shaba bölgesine, takviye olarak Zaire silahlı kuvvetlerine (FAZ) bağlı beş tabur gönderildi. "Paraşütlü komandolar" dan oluşan bir tane FNLC kuvvetleriyle çarpıştı ve bozguna uğradı; sak kalkanlar ise ya tutsak alındılar ya da kurşuna dizildiler. Diğer dördü ise ya kaçtılar ya da silahları ve cephaneleriyle FNLC kuvvetlerine katıldılar. FNLC kuvvetleri yüzü aşkın tutsak almışlardır. Cephe savaşlarının kayıpları ise beş ölü ve üç yaralı idi.

FAZ'ın yenilgi ve kilitlerin kendilerine, utanç verici bir rejimin sona ereceği umudunun ötesinde yiyecek ve ilaç getiren-kurtuluş kuvvetlerine gösterdiği çöşkulu kabul karşı-devrimci bir hazırlığı ve ardından bir saldırıyı gündeme getirdi: Mobutu aktör olarak uluslararası sahneye çıktı. "Saldırı"nın, önce Kibailar, sonra paralı askerler, en sonunda Katangalı jandarmalar olduğu açıklandı. ABD Fransa ve Belçika silah ve para yardımı başladılar. Angola, Kuba ve SSCB olaylara ilgisiz olmadıkları ve Zaire'ye hiçbir ükenden dışardan müdahale etmemesi gerektiğini açıkladılar. Çin Halk Cumhuriyeti SSCB'ni "sosyal emperyalist yayılmacılıkla ve Zaire'nin birliği" (h)ni bozmakla" suçlamış ve FNLC savaşçıların karşısında ve Mobutu'nun yanında yer alarak dünya karşı devrim güçlerini destekleyen bir tavır geliştirmişti. ÇKP'nin üç dünya çözümü üzerine gelişen politikaları ise herşeyi "baş tehlike sosyal emperyalizm'e karşı olma noktasından ele almakta, en gerici anti-sosyete hareketlerin ve emperyalist politikaların desteklenmesine kadar varmaktadır. Ve işte tam bu noktada bu politika sosyal güven bir muhtevaya bürünmektedir" (Bildirge, s. 12) Çin Halk Cumhuriyeti'nin son tavrını bu çerçevede değerlendirmek gerekmektedir.

Ardından, Sahara halkının baş düşmanı Fas'taki Kral Hasan Yönetimi Zaire'ye asker gönderdi. Bu askerleri Zaire'ye, Türkiye'de bazı dönemler "demokrasinin" savunucusu ilan ettikleri AET'nin bir numaralı üyelerinden Fransızın askeri uçakları taşıdı. Daha sonra, Fransız solunun demokratik muhalefeti karşısında Fransa uçaklarını geri çekti. Mısır, Sudan gibi yeni sömürge ülkelerde Zaire'ye asker gönderceklerini açıkladılar. Emperyalizmin genel bunalımının içinde yaşadığımız üçüncü evresinin, son yıllarda gözlenen bir özelliği bu olayda da görülmektedir: Herhangi bir sömürge ya da yeni-sömürge ülkede anti-emperyalist devrimci demokratik bir mücadele etkin olmaya başladığında, bölgedeki diğer bir yeni-sömürge ülke, bir ya da birkaç emperyalist metropol adına sözkonusu ülkeye açık askeri müdahalede bulunmaktadırlar. (Endonezya'nın Doğu Timor'u işgali, Angola iç savaşında Güney Afrika Cumhuriyeti'nin tutumu, Lübnan iç savaşında Suriye'nin açık müdahalesi, Batı Sahra'daki Fas ve Moritanya işgali. Dofar gerillalarına karşı İran Şahının yürüttüğü mücadele ve son olarak Zaire'ye birçok yeni sömürge ülkenin müdahalesi)

Emperyalizmin tüm gizli ya da açık, dolaylı ya da doğrudan saldırıları Zaire'deki yeni-sömürgeci yönetime karşı halkın verdiği kurtuluş mücadelesini engelleyemeyecektir. Tüm Afrika'ya saran devrim ateşi Zaire Halkının devrimci yolunu aydınlatmaktadır!

Zimbabve Halk Ordusu ZIPA Mücadelesini Sürdürüyor

1960'larda Afrika'daki sömürge ülkelerde halkların ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelelerini pasifize etmenin ve saptırmanın bir biçimi bu ülkelere görürde siyasal bağımsızlık verip (örneğin, Zaire, Kenya v.b.) yeni-sömürgeci yöntemlerle ülkenin tüm kaynaklarının sömürülmesinin sürdürülmesiydi. Portekiz'in eski sömürgelelerinde silahlı mücadelelerin yeni perspektifler getirmesi ve Frelimo'nun, MPLA'nın ve PAIGC'nin Mozambik, Angola ve Güineé Bissau'da zafer kazanmaları bu durumu kökten sarstı.

Yeni-Sömürgeci Politikalar

Bu yeni gelişmeden ve sonuçlarından başta ABD olmak üzere, emperyalistler bir tek sonuç çıkardılar: Bu sürecin emperyalizmin Afrika'daki ırkçı ve sömürgeci son burçlarında tekrarlınması önlemek gerekliliği. Rodezya ve Namibia'ya ilişkin olarak er geç uygulanmaya geçilecek olan siyah çoğunluğun yönetimi ilkesinin "değiştirilmiş" yöntemleri, "Batı'nın" denetiminde gerçekleştirilmeye başlanması (Kissinger Planı) ve böylece emperyalist çıkarların özünün korunması için ne gerekirse onu yapma gerekliliği.

Böylece yeni-sömürgeci politikalar gündeme getirilmiş oldu. Beyaz Azınlık yönetiminin lideri Smith, ABD ve Federal Almanya yetkilileriyle yaptığı görüşmelerden sonra Kissinger planını uzun bir konuşma ile dünya kamuoyuna açıkladı: İki yıllık bir geçiş süresi boyunca siyah çoğunluğun yönetiminin-barışlı bir biçimde kurulması.

Bu konuşmadan 48 saat sonra, 26 Eylül 1976 günü Zambiya'nın başkenti Lusaka'da toplanan Mozambik, Tanta-nia, Zambiya, Angola ve Botswana başkanları sadece Kissinger planını reddetmekle kalmadılar aynı zamanda Zimbabve (Rodezya) mücadelesinin başarıya ulaşması için her türlü yardımı yapacaklarını açıkladılar. Lusaka Konferansından üç gün sonra İngiltere devreye girerek siyah çoğunluğun yönetimine geçiş sağlamak üzere taraflar arasında görüşmeler yapılmasını önerdi. Bunun üzerine başlayan Cenevre görüşmeleri 1977 başlarında çıkmaza girdi. Aslında bütün bu cabalar, Lusaka Deklarasyonunda belirtildiği gibi tek amacı vardı: Rodezya'daki "ırkçı ve sömürgeci yapıyı yasallaştırmak". Bütün bu uluslararası gelişmeler olırken ZIPA silahlı mücadeleyi ara vermesiz sürdürdü-tpki Paris'te taraflar arasında barış görüşmeleri sürerken Güney Vietnam Ulusal Kurtuluş Cephesi kuvvetlerinin askeri eylemlerini sürdürdükləri gibi.

ZIPA'nın Doğuşu

Üç ülkeye Zimbabve örgütünün (ZANU-ZAPU ve Frelizi) Smith yönetiminin izin verdiği Afrika Ulusal Konseyi (ANC) bayrağı altında, "Rodezya Yurtsever Cephesi" adında bir birlik oluşturulmalarından sonra 1975 ekiminde ZIPA kuruldu. Emperyalist metropollerin ve onun ülke içi ırkçı uzantılarının her türlü pasifikasyon yöntemlerini ve halkın mücadelesini bölücü çalışmaları, gündeme getirdikleri bir dönemde, Zimbabve halkının kurtuluş mücadelesini bu yeni evrede ybndirecek yeni bir örgütlenmeyi oluşturmak üzere ZANU'nun (Zimbabve Afrika Ulusal Birliği) ve ZAPU'nun (Zimbabve Afrika Halk Birliği) Askeri kanallarının (ZANIA ve ZIPRA) çekirdek savaşçıları insiyatif kullanarak ortak bir askeri komutanlık oluşturular. ZIPA böyle doğdu. Zimbabve Halk Ordusunun ortak siyasal komiseri Dzinashé Machingura Mozambik Haber Ajansı'yla yaptığı mülakatta şunları söylüyor: "Halkın bölünmesini ve kurtuluş hareketinin bölünmesini getiren, kişisel çekişmelerin belirleyici olduğu bir siyasete son vermek gerekiyordu. Aynı biçimde, ZIPA'nın kendisini ANC'yi oluşturan şu yada bu örgütün yandaşı olarak ilan etmesi düşünülemezdi ve mümkün değildi. Çünkü sadece silahlı mücadeleyi kurtarmak değil, onu Zimbabve halkının kurtuluşu ve tümüyle halkın çıkarlarının hizmetinde bir toplumsal-siyasal sistemin oluşturulması olan-mantiki sonucuna ulaşmak için daha siddetlendirmek ve yaygınlaştırmak gerekiyordu. Ortak askeri komutanlık, Zimbabve halkını gerçek kurtuluşu, uzun ve çok sert bir silahlı mücadelelenin götürceğini söyleyen bir çözümlemenin sonucunda oluşturulmuştur."

ZIPA geleneksel anlamda bir ordu değil. ZIPA kendisini bir halk hareketine dönüştürmek gibi stratejik bir işlemlerle sahip olan devrimci bir ordu ve son derece kesin amaçlar için savasıyor: ulusal baskıya ve insanın insanı sömürdüğü bir düzene son vermek ve Zimbabve halkının-hizmetinde olacak yeni bir toplumu inşa etmek. Dzinashé Machingura bunu altını çizerek belirtiyor: "Zimbabve'nin kurtuluşundan bahsettiğimiz zaman ZIPA'nın, Zimbabve halkının ve siyasal ve toplumsal olduğu kadar ekonomik ve kültürel alanlarda da tüm haklarını tam olarak kazanması için savaşmasını anlatmak istiyoruz. Halkın demokratik özgürlüklerini elde edecek ve oluşturarak Zimbabve kitlelerdeki sonsuz yaratıcı potansiyeli ortaya çıkaracağız."

Askeri-Siyasal Önderliğin Birliği

Şimdiki durumda, ZIPA, devrimin askeri olduğu kadar siyasal görevlerini de doğrudan yönetebilecek bir biçimde örgütlenmiştir. Bunun sonucu, Zimbabve Halk Ordusunun bağrında, olağan koşullarda özgül bir siyasal bir bölüm oluşturulmuştur. Askeri yönetimin siyasal yönetime içte geçtiği, özdeşleşti. Çin, Kuba, Kore, Vietnam ve daha birçok diğer örnekte görüldüğü gibi-bu durum dünya devrim tarihinde tek olmayan uzaktır. "Bununla birlikte", diyor ZIPA sözcüsü, "bugün, mücadelede, Zimbabve'nin bağrında carpan orduya daha iyi bir siyasal yönetime vermek üzere özgül bir siyasal yapının oluşturulmasını gerektiren yeni bir aşamaya ulaşmıştır. Şimdiden, bu örgüt halkın devrimci bir öneti örgütüne dönüştürmek üzere atımlara girişmiştir."

Gerçekten son yirmi ayda, Zimbabve'de silahlı mücadele çarpıcı bir sicrama gösterdi. Gerilla savaşı mücadele alanını genişletmekle kalmadı, aynı zamanda siddetini ve etkinliğini artırdı. Bunun sonucu Ian Smith'in hükümet ordusu ve yabancıl paralı askerleri savunmada başarısız kalınca stratejilerine değiştirmek zorunda kaldılar. ZIPA savaşçıların yaptığı ani saldırılar, sürekli istihkandan yoksun düşmanın devriyelerine ve askeri kamplara ölümcül darbeler indirdiyordu. Böylece, Smith yönetimi kuvvetlerini takviye edilmiş konaklama merkezlerinde yoğunlaştırmaya ve bunları büyük konvoylar halinde savas durumuna geçirmeye ybndi. Gerilla savaşı da, bu yeni duruma göre örgütlenmesini değiştirmek zorunda kaldı. ZIPA'nın ortak siyasal komiseri bu durumu şöyle açıklıyor: "Şimdi, hem lojistik (yol, haberleşme, sağlık, iklim, v.b.) hem de istihbarat hizmetini sağlayan Afrikalı kitlelerin bilinç ve savasçılık düzeyinin yükseltilmesini sayesinde kurulması mümkün olan güçlendirilmiş birliklerle çalışıyoruz."

İrkçi yönetimin, binlerce insanın zorla yerleştirildiği gerçek anlamda toplama kampları olan "korunmuş köyler" kurarak savaşçıları kitlelerden yalıtıma ve soyutlamaya çalışması boşuna. Çünkü Smith yönetimi bütün bu "korunmuş köyler" in gücünü etkin bir biçimde yapacak güce sahip değil ve daha en azından 6 milyon Afrikalıyı tutsak kılması gerekiyol!

Dzinashé Machingura bu konuda şunları söylüyor: "ZIPA binlerce savasçından oluşuyor. Böyle bir orduun Zimbabve'li kitlelerin aktif desteği olmaksızın yaşayabilmesi, varlığını sürdürübilmesi olanaksızdır. Savaşçıların yiyecek konusunda olsun giyecek konusunda olsun gereksinimlerini gideren ve onlara gerekli her yardımı yapan kitlelerdir. Bugün, ZIPA yarı kurtarılmış bölgeler oluşturmayı başarmıştır. Bu bölgelerde hükümet ordusunun hiçbir denetim olanağı kalmamıştır, bununla birlikte gerilla kuvvetlerinin siyasal ve yönetsel üstünlüğü henüz tam olarak örgütlenmemiştir. Mücadelenin bu aşamasında-tümüyle-kurtarılmış bölgelerin Salisbury (Rodezya'nın başkenti) ırklarının hava saldırıları için nazik hedefler oluşturmalarını tahmin ediyoruz."

Savaşa Devam

Bu arada bütün kırsal bölgelerde halk seferber edilmiş durumdadır. "Kitleler birlikler halinde örgütlenmiştir," diye açıklıyor Machingura, "ve günlük işlerini, ZIPA'nın yönetiminde, demokratik bir biçimde yürütmektedirler. Aynı biçimde, öğrenciler, köylüler ve işçiler için kitle örgütleri oluşturuldu."

ZIPA'nın savas stratejisi, kırsaldan başlayıp kentleri kuşatarak, ülkeyi kuşatarak, ülkeyi kurtarmak ise de bütün bunlar ihmal edilmemiştir. Gerçekle, ZIPA kuvvetleri kentse bölgelerde de yerleşmiştir, ama bu bölgelerdeki koşullar nedeniyle kent eylemleri gözli. Kent gerillaçılığı kırsal bölgelerde yürütülen çalışmaların bir tamamlayıcısı olarak ele alınır.

Smith'in, Kissinger ve Güney Afrika Cumhuriyeti Başbakanı Vorster ile oluşturduğu yeni konplonun ana çizgilerini açıklayan konuşmasından sonra, ZIPA, Kissinger planını reddetti. ZIPA sözcüsü Chidawo Chirumutu "Rodezya Başbakanı Ian Smith'in yasadışı yönetime karşı, tüm hükümet, ordu ve polis yetkililerinin savas suçlularından dolayı tutuklanmalarına kadar gerilla savaşının süreceği ni" açıkladı. Diğer yandan ZIPA'nın ortak siyasal komiseri "ekonomik ya da siyasal reformlar için savasçılık" ni altını çizerek belirtiyor ve devam ediyor, "Zimbabve toplumunun kökten ve tümden dönüştürme için savasıyoruz. İrkçi değiliz. Smith yönetimine karşı sadece beyazlardan oluşturulmuş devrimci mücadeleyi veriyoruz. Smith yönetimini sürdüren ve koruyan bir sisteme karşı mücadeleye veriyoruz. Eğer, yarı, Zimbabweli Afrikalılar, sistemin yaşamaması için, ırkçılarla işbirliği yapmayı kabul ederlerse, bu hainlerle şimdiki düşmanlarımız arasında hiçbir fark gözetmeyiz."

Başta ABD olmak üzere, tüm emperyalist metropollerle ortak bir biçimde telen eden işte bu siyasal anlayıştır!

İktidar Ulusal ve Kurtuluşları için Yükseltiyorlar

Devrimci Gençlik Anti-Faşist

REVİZYONİSTLERİN Devrimci Gençlik kitleden kopukluğu, tutarlı bir anti-faşist mücadele yürütmedikleri vb. türden yalan ve demogoljileri sosyal pratiğin gerçekleri karşısında hergün biraz daha teşhir olmaktadır. Aylardır, hatta diyebiliriz ki yıllardır Devrimci Gençliğin halk hareketlerinden kopukluğu hatta onlardan korktuğu üzerine sayfalar dolusu inciler dökülen revizyonistler yalnızca geçtiğimiz dönemdeki Bölge mitinglerinde gereken cevabı almışlardır. Dün bölgesel mitinglerde bugün siyasi pratiğin yükseldiği seçim ortamında-seçim mitingleri-Devrimci Gençlik geniş halk yığınlarıyla kucaklaşmıştır, kucaklaşmaktadır. Doğru anti-faşist mücadele programı üzerine yükselen doğru devrimci önderlik geçtiğimiz sürece geniş yığınlara iletilebilmiş geniş halk eylemlerinde-son olarak Uşak, Samsun, Kayseri, Edirne seçim mitinglerinde Devrimci Gençliğin şiar ve pankartları halkla kucaklaşıp dalgalanmıştır. Bu süreç içerisinde ta dönem başında ("Devrimci Gençlik"te) tespit edilen ("Devrimci Gençlik Halk Fiyelerinin On Safarına" şiarı belli boyutlarıyla hayata geçirilmiş ve Devrimci-Gençlik ülke çapında siyasi pratiği yükselterek faşizme karşı aktif ve kararlı mücadelede halk hareketlerinin on safarında yer tutmuştur.

Ülkemiz bugünlerde tekeci burjuvazinin bunalımını çözmek ve halk muhalefeti pasifizte edilebilme amacıyla dayat-

tığı erken seçim ortamını yaşamaktadır. Muhtemel durum bu ortama faşizmin saldırganlığının daha bir artacağına göstermektedir. Devrimci Gençlik bu konunun bilincinde olarak bugüne değin olduğundan daha fazla bir kararlılıkla her türden revizyonist demogoji, tahrifat engellerini aşarak doğru devrimci tesbitler ışığında bu ortamda da halk eylemlerinin yine en ön safında yer tutup kitlelerle kucaklaşıp anti-faşist mücadelenin seviyesini daha bir yükseltecektir.

ANTI-FAŞİST MÜCADELEDE DEVRİMCI GENÇLİK

Bu koşullar altında halkın mücadelesinden bağımsız olarak ele alınmayacak olan eğitimin faşistleştirilmesine karşı mücadelede de dün olduğu gibi bugünde Devrimci Gençlik doğru anti-faşist mücadele programını hayata geçirme çabasında olacaktır. Bugüne değin özellikle Ankara ve İstanbul sosyal pratiğinde Devrimci Gençliğin anti-faşist mücadelesi ve örgütlenmesi SBKP ve ÇKP yanlısı revizyonistlerin mesnetsiz suçlama, tahrifat ve engelleriyle karşılaşmıştır. İstanbul ve Ankara gençliğin merkezi örgütleri olan AYÖD ve İYÖD tüm revizyonistlerin özellikle H. Kurtuluşu ve KSD ıgrupçuklarının tek uğraşları olmuştur. AYÖD ve İYÖD'ün uyguladığı doğru siyasi önderlik ve tutarlı anti-faşist mücadele programı karşısında revizyonistler ideolojik mücadeleden uzak

programsız, tahrifat, dedikodu ve demogoji uğraşlarıyla çıkmışlardır. Birim deneklerinde tekkeler oluşturma çabalarını yoğunlaştırmış, "demokrasi istiyoruz" çığlıklarıyla merkezi örgütün bünyesinde örgütsel anarşiyi teşvik etmişlerdir. Merkezi örgütleri tanıdıklarının söze belirtmelerine rağmen görevinden kaçmışlar merkezi örgütün politikasının hayata geçirilmesini engellemeye çalışmışlardır. Faşist işgallerin kırılması için "Bütün Yurtseverler Okullarına" şiarının birimlerde hayata geçirilmesi olgusunda Devrimci Gençlik kararlı bir mücadeleyi omuzlarken, özellikle H. Kurtuluşu ve KSD grupçukları hakim oldukları birimlerde bu mücadeleden kaçmışlar, Devrimci Gençliğin kitleden kopukluğunu, kitlelerin can güvenliği olmadığı için okula gidilemeyeceğini, kitlelerin isteginin olması gerektiğini, vb. türden oportünistliklerinin gereği safasatlar uydurmuşlardır. Bugüne değin Ziraat Fakültesi, ADMMA (Yükseliş) v.b. gibi faşist işgal altında olan okullarda oportünist önderliğin etkinliği karşısında Devrimci Gençlik kararlılıkla doğru siyasi önderliği ve faşizme karşı aktif mücadeleyi savunmuştur. Nitekim tüm eğitim birimlerinde kararlılıkla yürütülen bu mücadele sonucu Devrimci Gençliğin devrimci önderliği revizyonist tahrifat ve demogojiyi teşhir ederek kitlelerle kucaklaşmış ve Ankara ve İstanbul'da birçok eğitim biriminde faşist işgaller kırılıp revizyonistler kitleden tecrit edilmiştir. Bunun en somut örnekleri DTÇF Veteriner Fakültesi, ETYÖO v.b. birimlerdir. Ayrıca diğer eğitim birimlerinde omuzlanmakta olan anti-faşist mücadelede Devrimci Gençlik, doğru siyasi tesbitler ışığında sosyal pratikte geniş kitlelerle bütünleşerek revizyonistlerin "Devrimci Gençlik kitleden koptu" iddialarına gerekli cevabı vermiştir.

ODTÜ ve DEVRİMCI GENÇLİK

Daha dün ODTÜ'de yapılan öğrenci temsilciliği seçimi ODTÜ'nün anti faşist kitlelerinin Devrimci Gençlik önderliğiyle ne derece bütünleştiğinin kanıtı olmuştur. Hatırlanacağı üzere Devrimci Gençlik'i kitleden kopmakla suçlayan anti faşist mücadele programına dahi sahip olmayan revizyonistlerin her türlü çabasına rağmen seçim Devrimci Gençliğin kitle desteğinin kanıtlanması olmuştur. Seçim sonuçları şöyledir. (Temsilcilik Delegeleri sayıları):
H. Kurtuluş: 12, Militan Gençlik: 3, SGB: 2, İGD: 8, KSD(-): D, Gençlik: 76, H. Dev. Gençlik: 6
Devrimci gençlik ODTÜ kitesinden aldığı bu güven ve desteğin ışığında ODTÜ'nün faşistleştirilmesi çabalarına kar-

şı iki aydır yoğun bir mücadeleye girmişti. ODTÜ'nün bu örnek mücadelesi dün olduğu gibi bugünde her türden engellere rağmen Devrimci Gençliğin devrimci önderliği altında öğrenci kitesini, işçi ve öğrenci üyelerinin bütününe kucaklayarak hergün daha bir çelişik yükselmekte başarılı sonuçla yönelmektedir.

ODTÜ'DE MÜCADELE GELİŞİYOR

Faşist Rektörün, ODTÜ'yü faşistleştirme çabasına karşı en aktif tavır alınmaktadır. Geniş bir kamuoyu desteği kazanan öğretim üyeleri, işçiler ve öğrencilerle tek bir yumruk olan ODTÜ'lü devrimciler, her türden faşist girişime gereken cevabı vermektedirler. Son olarak, yurtsever işçilerin atılması, verilerine rağmen komendoların getirilmesi girişimi üzerine, mücadele daha da kızışmıştır. İşçilerin de müdahalesiyle, okula gelen faşistlerin cezalandırıldığı bildirilmektedir. Bu arada, bu girişimin yönlendiricilerinden olan ve Rektörün yakın adamı olarak bilinen idare amminin arabasının tahrip edildiği, faşist sendika başkanının da dövülerek arabasının yıkıldığı öğrenilmiştir. ODTÜ'de faşistlere yer olmadığı, ODTÜ'nün faşistlere yar olmayacağı gösterilmiştir.

HACETTEPE ÜNİVERSİTESİNDE

Bugüne değin her türden revizyonist ve oportünistin yeşerip varlığını devam ettirebilme çabası bulabildiği, özellikle KSD oportünistlerinin "sahip çıktığı" Hacettepe Üniversitesi Kimya ve Tıp Fakültesi öğrenci derneği seçimleri de geçtiğimiz hafta içerisinde yapılmıştır. Seçim önce- sinde Devrimci Gençliğin ypratma ve onun anti-faşist mücadele programının H. Üniversitesi sosyal pratiğine indirgenmesini engellemek çabaları yoğunlaştırılmıştır. Seçimlerin Devrimci Gençlik tarafından alınmasını engellemek için KSD oportünistlerinin yoğun çabalarıyla hepsi birbirinin ikiz kardeşi olan KSD ve İGD, TYP, V.P., TSİP v.b. gibi tüm SBKP yanlısı grupların ittifaki gerçekleştirilmiştir. İdeolojik mücadele dışında her türden dedikodu, tahrifat ve spekülasyona dayanan bir mücadele yürütülmüştür. Benzeri bir durum H.K. vs. safarında da söz konusu olmuş/bütün sosyal emperyalizm teorileri, kısaca tüm ÇKP yanlısı revizyonist seçimlerin Devrimci Gençlik tarafından alınmasını engellemek için ellerinden geleni yapmışlardır. Zira bu seçimler H. Üniversitesinde Devrimci Gençliğin alacağı ilk seçimler olacaktır. Ve ele geçirilen bu mevziler kısa bir süreçte Devrimci Gençliğin doğru politikasının H. Üniversitesinin anti-faşist kitesinden kucaklanmasıyla girecek ve her türden revizyonistlerin

BUCA CEZAEVİNDE ANTI-FAŞİST MÜCADELE YÜKSELİYOR

Bilindiği gibi ceza evleri, esas olarak, sömürünün hüküm sürdüğü sınıflı toplumlarda hakim sınıfların çıkarlarını korumak (yani mevcut düzeni korumak) amacıyla kurulmuş kurumlardan birisidir, bir baskı kurumudur.

Bütün sınıflı toplumlarda, mevcut kurumlardan, toplumun ekonomik yapısına göre biçimlenirler. Bu yüzden ceza evleri ve ceza evlerindeki uygulamalar, ülkenin sosyo ekonomik yapısından bağımsız değerlendirilemezler. Ve genel olarak halk üzerine uygulanan baskılar, ceza evlerinde daha bir sistemleşmiş ve daha da yoğunlaşmıştır.

Bu gerçeklerden hareket ettirilmemiş, görürüz ki, ülkemizde, oligarşinin sömürü ve talamı, hapishanelerde, yönetici personel aracılığıyla vahşet ve zulüm örneklerinin sergilenmesiyle gerçekleşmektedir.

Gardiyanların hayat şartları çok kötüdür. Günde 12 saat çalışır, her an işten atılma korkusu vb. nedenlerden ötürü insanlık dışı uygulamalara alet olabilmektedirler. Ne işçi ne de memur statüsündeler olan gardiyanlar, oldukça bilimsizdirler. Bu yüzden faşist demogoji ile kendilerinin bir "eğitmen", ceza evlerinin de bir "eğitim yeri" olduğuna inandırmışlardır. Muhabirlik, birbirlerinin kuyusunu kazma, gardiyanlar için hayati garantisi olan mesleki cerezler durumuna getirilmiştir. Bu nedenlerden dolayı gardiyanlar, mahkumlara çok kötü davranmaktadır. Bu şartlar, gardiyanları, yeni işkence çeşitleri bulmaya zorlamaktadır. Buca Ceza-

evi'nde dayak, küfür, hakaret, çocuk mahkumlara sarılmak vb. hergün karşılaşılan günlük uygulamalar haline getirilmiştir. Bu işkenceci son derece zengin bir çeşitlilik arz etmektedir. (Örneğin "Kedi İşkencesi": İşkenceye tabi tutulacak mahkuma koğuşundan bir kedi yakalaması söylenmekte, ve "kayı altına çekilen mahkum elleri arkadan bağlı olarak kediyi birlikte bir çuvala sokulmakta, çuvalın ağzı bağlanmaktadır. Sonra çuvala coplarla, kalın sopalarla vurulmaktadır. Mahkum bir yandan sopa darbelerine maruz kalırken, diğer yandan canı yanan ve korkan kedi tarafından pençelenip ısırılmaktadır. Daha sonra vücudu yara-bere içinde kalan mahkumun "psikopat" olduğu, hap içinde kendi kendisini kestiği şeklinde "açıklama" yapılmaktadır.)

Ayrıca cezaevi oldukça kazançlı bir üyüştürücü madde pazarı durumundadır. Nerden ve hangi yoldan girdiği belli olmayan (!) üyüştürücü madde satışlarından "ağalar" (her nasılsa içeri düşmüş ayrıcalıklı mahkumlar) servetlerine servet katmaktadır. Bu ticaret, mahkumların çoğunu üyüştürücü madde müptelası haline getirmiş, üyüştürmüş, sorunlarıyla ilgilenmeyen, kendi dünyasına kapanık, baskı ve hak-sızlıklara karşı çıkmayan pasif bir yığın durumuna düşürmüştür. Bu uygulamalara karşı çıkan cezaevindeki devrimcilerin mahkumlarla ilişkiler kurmaları engellenmektedir. bu konuda elden gelen arada konmaktadır.

Fakat bütün bunlara rağmen

mahkumlar, devrimcileri bağlanılmamasına, onlara sempati duymamaktadır.

Devrimcilerin eldeki bütün olanakları kullanarak yapmaya çalıştıkları çalışmalar sayesinde faşistler tecrit edilmiş düzene karşı topki Buca cezaevinde de güçlenmiştir. Mahkumların cezaevindeki faşistleri her yakaladıklarında dövüldükleri ve hatta işledikleri bildirilmektedir. Öyle ki faşistler koğuşlarından çıkamaz olmuşlardır.

Yani oligarşinin zindanlardaki pasifikasyon yöntemleri de devrimcilerin çalışmaları sayesinde etkisizni yitirmektedir. Ve daha kararlı, daha azimli çalışmalar devrimci diğer mahkumlarla daha sıkı kaynaştırılmaktadır.

İŞYAN, BU ZULÜM VE İŞKENCEYE EN DOĞAL TEPKİDİR

İşte oligarşi, yukarıda kısaca anladığımız yöntemlerle Buca cezaevinde de baskı ve sömürsüz sürdürmektedir.

Ancak insanlık tarihi göstermiştir ve hergün göstermektedir ki, baskının olduğu yerde DIRENİS kaçınılmazdır.

Buca Cezaevinde 27 Mart 1977 akşamı patlak veren işyan, oligarşinin genelde halkımız üzerine uyguladığı faşist baskıların bir parçası olarak bu ceza evindeki baskılara mahkumların kendiliğinden bir baş kaldırmıştır.

Bir mahkumun dövülmek üzere Malta'ya çıkarılması ve dövülmesi üzerine bu durumu koğuş kapılarının aralıklarından gören mahkumlar olayı bağırarak protesto etmişler ve kapıları kırarak Malta'ya çıkmış-

lardır. 'Birlik Dayanışma', 'Kahrolsun Faşizm' sloganlarını bir ağzından haykırarak diğer koğuşların da kapılarını kıran mahkumlar, eski bölümlerdeki ve hücrelerdeki mahkumları da kurtararak her yana tahribe girişmişlerdir. Ortalığı yakıp yıkan bu insan seli, ellerindeki aletlerle ilk önce faşistlerin kaldığı koğuşa saldırmışlardır. Ama onları yerlerinde bulamamışlar, faşistlerin gardiyanlar tarafından kaçırıldığını görmüşlerdir.

Beklenmedik bir anda ve kendiliğinden patlak veren işyana devrimciler siyasi bir öz katabilmek için çaba sarfetmişlerdir. 'Kahrolsun Faşizm, Bağımsız Türkiye, Deniz-İbo-Çayan Savaşa Devam' sloganları bütün mahkumlar tarafından haykırılmıştır. Marşlar söylenmiş, barikatlar kurulmuştur. Devrimciler, mahkumları bir araya

toparlayıp hareketi denetim altına almaya çalışmışlar; talepleri tespit etmeye ve basına, idareye iletmeye uğraşmışlardır. Fakat çoğu üyüştürücü madde almış olan mahkumları toplamak pek mümkün olmamıştır. Ağaların her dağıtım engel-nememiştir. Bu arada, (ÇKP yanlısı) bir iki oportünist, zaten kendi başına dağınık olan işyana, malum görevlerini yerine getirmeye amacıyla kendi oportünist sloganlarını atmaya çalışmışlar, ancak tutulmadığı için kesmek zorunda kalmışlardır.

Polis ve jandarmamız gelmesiy-le işçiyi gaz bombası ve kurşun yağmuru başlatmıştır. Bu esnada üç dört mahkum yaralanmıştır.

Dört beş saat sonra ağaların kaldığı koğuş teslim olmuş, polis ve jandarması açılan geldikten içeri sızabilmiştir. Daha gerideki barikatların da ateşe verilmesini oligarşinin kolluk kuvvetlerinin binaya hakim olmasına yardımcı olmuş, sabaha karşı işyan bastırılmıştır.

İşyanın bastırılmasını izleyen günlerde, 200'den fazla mahkum sürgün edilmiş, haklarında dava açılmış, hücrelere kapatılmıştır. Mahkumların aileleriyle ve avukatlarıyla görüşmeleri engellenmiştir. Baskılar hala devam etmektedir. Ve hapishanedeki devrimciler, mahkumlarla bu tür baskıların, Türkiye halklarının anti emperyalist anti oligarşik mücadelesi zafere ulaşmaya kadar devam etmesinin kaçınılmaz olduğunu bunun kendilerinin yitirdiğini, aksine faşizme karşı hıncıların bütünesini ve kararlılıklarını artırmaya gerektiğini anlatmaktadır. Faşizme karşı mücadele Kurtuluşu Kadar Savaş sianını ışığında oligarşinin zindanları da dahil, hayatçı her alanında yükseltecektir.

Mücadelenin ön Saflarında

Kitlelerin tercihi olarak seçilmiştir. Nitekim revizyonistlerin istemediği seçilmiştir. Devrimci Gençliğin doğru politikası Hacettepe'den anti-faşist kitlelerle karşılaşmıştır. Seçim sonuçları şöyledir: Kırınca Fakültesi İCÖ'den seçilen devrimci KSD 34, H. Kartuluğu 23, D. Gençlik 48, Hacettepe Üniversitesi Tıp Fakültesi Yürütme Devrimci Birlik (TİP, İCÖ, KSD, V.P., TEP, E. Birliği v.b. grupların ortaklığı), D. Gençlik 116, H. Kartuluğu, H. Sesi 83.

İTİ-BİR

Devrimci bir mazneye sahip olan İTİ'de de denek seçimini Devrimci Gençlik ka-

zandı. Devrimci Gençliğin döneminde her türden revizyonist ve oportünist "kalemiz" diye adlandırılan şahısların (dönemdeki yarışıklardan İTİ-DEP seçimiyle Devrimci Gençliğin revizyonistleri bir türü kabul etmediler. Her tür desteğinin kanıtlanmasında sonuçlanmış ve Devrimci Gençlik ezici bir çoğunlukla kitlelerin güvenini kazanarak, revizyonistlere gereken ders vermiştir. Seçim sonuçları şöyledir.

Devrimci Gençlik: 664, H. Gücü: 133, H. Kartuluğu, M. Gençlik İttifakı: 386, H. Sesi: 43, KSP: 96 (Görüldeği gibi türü oportünistlerin aldığı oy, D.G.'in tek başına aldığı oylardan biraz geçmektedir.)

YÜKSELİŞTE

Geçtiğimiz dönem H. Kartuluğu revizyonistlerin revizyonist politikası sonucu faşist işgal altına girmiş olan ANMMA (Yükseliş Örgütü) Derneği seçimlerinde seçilmişti. Hatta içerisinde yapılmıştır. Bu dönemden itibaren sürekli okula gitmeyi savunarak aktif mücadeleyi gündeminde tutmuş ve faşist işgalin kırılması için önemli adımlar atarak kitle ile giderek biten Devrimci Gençlik, KSD ve H. Kartuluğu gruplarının tüm ittifak, demogoj, yalan ve suçlamalarına rağmen kararlı mücadelesinin sonucu doğru siyasi önderlik altında kitleyi kucaklayarak seçimleri almıştır. Seçimlerde tüm SBKP yanlısı revizyonistlerin ve Kürt Solunun büyük bir kısmının desteğini almış ve tüm politikasını Devrimci Gençliği ypratma üzerine kurmasına rağmen KSD oportünistleri bir varlık gösteremeyerek, kitleden H. Kartuluğusu revizyonistlere bırakarak geri çekilmiştir. Seçim sonuçları şöyledir: Devrimci Gençlik: 262, Halkın Kartuluğu: 237, Halkın Sesi: 40, KSD: 64.

Demerin Devrimci Gençlik tarafından alınmasıyla birlikte önemli bir mevzi kazanmış faşist işgalin kırılması, önünde önemli bir revizyonist engel açılmıştır. Önümüzdeki günler Devrimci Gençliğin Yükselişte kararı ve aktif mücadelesyle faşist işgalin kırıldığı günler olacaktır.

Devrimci Gençlik dönemi boyunca kavrayış bugün daha bir kararlılıkla pratiğe geçmektedir.

Zira A Üniversitesi Fen Fakültesinde de Devrimci Gençlik KSD oportünistlerinin buradaki tekelini de çökerterek kitleden tercihi etmiştir. Bu birimde devrimci Gençliğin doğru önderliği altında faşist işgalin kırılması doğrultusunda uygun bir mücadele gündeminde ve Devrimci Gençlik bu kavrayışla başarıyla emulzavacaktır. Seçim sonuçları şöyledir: Devrimci Gençlik: 54, KSD: 32.

Yine Sevek ve İdare Yüksek Öğrenim Derneğinin 20 nisan da yapılan olağanüstü genel kurulunda da seçimi Devrimci Gençlik grubu kazanmıştır. Seçim sonuçları şöyledir: D. Gençlik: 145, H. Kartuluğu: 139, İCÖ'nin desteklediği: KSD: 20, H.K. oportünistleri her türlü entrikaya başvurarak (Derneğe D.G. ten arkadaşları verip yapmama öye olma sözleşini kısıtlama v.b.) denek yönetimini ellerinde tutmaya çalışırlardı.

Tüm bu örnekler Devrimci Gençliğin "Gençliğin Devrimci Eyleminin Birliği" şiarını tüm revizyonist çaba ve saldırılara rağmen ne derece hayata geçirdiğini kanıtlandı. Yine tüm bunlar Devrimci Gençliğe yöneltilen mesnetsiz kitleden kopukluk suçlamalarına gerekli cevabı vermektedir. Devrimci Gençlik anti-faşist mücadele programını doğru siyasete de pratiğe geçirip kitle ile giderek kucaklaştıkça her türden revizyonist görünüşte farklılıklar arzetselerde öyle Devrimci Gençliğe karşı birlikte saf tutmak ideolojik mücadele yöntemlerinden uzak hırçın ve şahınlık biride tahrihati demogojive daha bir sarılmakta hatta bazen hayavazca illasların içinde işi saldırganlığa vardırırmaktadırlar. Ama tüm bunlar kendilerinin illasını ve kitleden tercihi önlemeyenektir. Ve Devrimci Gençlik "Gençliğin Devrimci Eyleminin Birliği" şiarını hayata geçirmede hergün daha kararlı bir adım atacak geniş anti-faşist kitleden doğru siyasi önderliği altında daha bir toplacaktır.

SOL İÇİNDEKİ MÜCADELENİN SINIRI VE PROVOKASYON

Sol hareket içindeki gruplar arasındaki mücadelenin sınırı nedir? Mücadele neye kadar sürmeli ve hangi yöntemlerle çözümlenmelidir?

Bugün bu sorunun cevabı çok önemlidir. Zira bu sınır çizgisinin ağırlığı yer, halka ihanet çizgisinin provokasyon çizgisinin başladığı yerle bir ve aynıdır.

Bu çizgi sınıflar mücadelesinin somut ve objektif gereksinimleri tarafından belirlenir. Bu da sınıflar mücadelesinin gelişim seyri içinde değişik şekillerde ortaya çıkar. Revizyonizmin karşı devrimci muhtevast "barış" dönemlerinde belirsiz ve muğlaktır. Sınıf mücadelesi keskinleştiçe ayırım çizgileri belirginleşir. Mücadele serleştiçe ve nihayet devrim güçleri ile karşı devrim güçleri arasındaki bir nihai hesaplaşma haline gelince oportünizmin içinde tasdiğı öz bütün açıklığı ile ortaya çıkar. Bu zaman devrimcilerle oportünizm arasındaki çizgi devrim ve karşı devrim güçleri arasındaki çizgi olarak net bir şekilde ortaya çıkar. Angola'da böyle oldu. Menşeviklerle bolşevikler arasında böyle oldu.

Bugün ülkemizde böylesi bir durumun söz konusu olmadığı tartışılmaz ortadadır. Bir yanda sol hareket içindeki gruplaşma, ve bölünmenin alabildiğine yaygın olduğu, öte yandan da faşist saldırı ve cinayetlerin en azgın bir şekilde sürdürüldüğü bir ortam içinde yaşıyoruz.

Apaçık ortadadır ki, böyle bir ortam içinde bir yandan devrimci hareketin birliği-bağmsız bir proleter siyasi hareketin, işçi sınıfının öz örgütünü yaratılması doğrultusunda gerçekleştirilmek için mücadele etmek, öte yandan faşizmin saldırıları karşısında "birliği" sağlamak ve korumak gerekiyor. Bugün ülkemizde sınıflar mücadelesinin objektif ve somut durumu bunu gerektiriyor. Biz bu konuda, içinde bulunduğumuz bu koşullarda sol hareket içinde hoş görümlü bir tartışma ortamının esas alınması gerektiğini defalarca belirttik.

Buna rağmen bu konuda sadece karşı devrim güçlerini sevindiren olaylar eksik olmadı. Bir yanda faşistler her cinayetlerinden sonra solcular birbirini öldürüyor diye ortaklığı bulandırmaya çalışırken, öte yandan devrimci hareket "macera" olsun diye girmiş hastalıklı ve sorumsuz unsurlar devrimci harekete, karşı devrimcilerin sürmeye çalıştıkları lkeleyi sürmekten çekinmediler.

Hainlik derecesindeki en son olay, (buna en son provokasyon demek hatalı değildir) yaratılmadan önce yayımlanan bildiri ve yayınlarda yer alan şu satırları dikkatle okuyalım: "İdeolojik mücadele dışındaki yöntemler şüpheş karşı devrimcilerin işine yarar. Ne var ki bu konuda bu yöntemle baş vuran herkes suçlanamaz... Çünkü terminolojide ve sosyal pratikte devrimci terör denen bir şey vardır ve bazan da bu devrimcimin demasına rağmen objektif olarak karşı devrimci durumuna düşen kişi ve gruplara karşı da uygulanır."

Evet, terminolojide ve sosyal pratikte "devrimci terör" denen bir şey varmış ve bazan da bu devrimci geçinen kişilere karşı da uygulanırmış!

İşte, en son provokasyonun siyasi çalışması önceden böyle yapıldı.

Ötesi, böyle bir provokasyon sonradan şikâlmadan savunulabilmiştir de... Bylesi bir kafa yapısına sergileyen bir bildirden aldığımız şu satırları okuyalım:

"Küçük burjuva kariyerizminin insanı nasıl devrimcilerin saflarında görünürken birdenbire bir karşı devrim ajansı haline düşürdüğüün örneklerine çok rastlanmıştır. Troçkiler, Zinoviyevler, Kamanevler bu yolda yürümezler midir?..."

Kendisini Devrim'le özdeşleştiren (!) bayırları muarızları "birdenbire Kamanev, Troçki haline, karşı devrim ajansı haline" geliveriyor.

Böylece kendilerini de "birdenbire" Stalin olarak görmeye başlayan (! ?) böyle hastalıklı kafaların yaratacağı provokasyonların devrimci harekete daha fazla pislik bulaştırmalarının önüne nasıl geçilebilir? Onlara bu kafayla ortaya çıkarılan provokasyonların terminolojideki devrimci terör değil, karşı-devrimci terör olduğu nasıl anlatılabilir?

Böyle bir kafa yapısı, sorunu "küçük burjuvazi kuvvete tapar, küçük burjuvazi içinde güç toplamanın yolu güç gösterisinden geçer" şeklinde ele almaktadır.

Devrimlere karşı kullanılacak güç gösterisi kimin işine yarar? Böyle bir kuvvet gösterisinin ve onun yaratacağı "korku" nun sağlayacağı "güç toplama" ne işe yarar? Böyle bir güç, yarı işkencehanelerde, zindanlarda karşı devrim "güç"lerine tapmaz mı?

Geçmiş bu tür sahte kabadayların zor koşullarda nasıl karşı devrim saflarına geçtiğinin örnekleriyle doludur.

Gerçekte böyle bir düşünce yapısına sahip olanlar, daha bugünden "devrimci-terör" diye karşı-devrimci teröre baş vuran bir ihanet mantığına varıp dayanmışlardır...

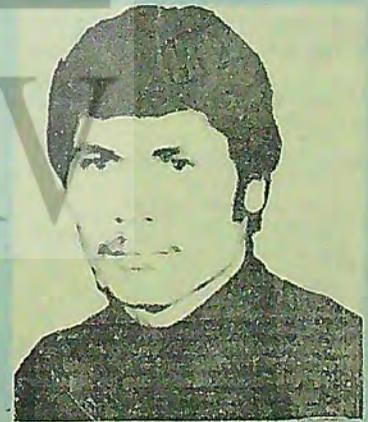
Böyle bir kafa yapısına ve onun sınırsız saçmalıklarına teslim olunamaz. Bu tür insanların yaratıkları saçmalık ve provokasyonlara karşı şüpheş aynı şekilde ve aynı yöntemlerle hesaplaşma söz konusu olmalıdır. Sol hareket içinde sadece karşı devrim güçlerini sevindirecek bir ortamın yaratılmaması sorumluluğu sadece DEVRİMCİLERE AITTIR! Ne var ki bu sorumluluğun devrimci harekete karşı bir silah haline getirilmesine de razı olunamaz. Bunun için karşı devrimci teröre, "güç gösterisine" teslim olunamaz. Bu yöntemlerin kendilerine hiç bir yarar sağlamayacağı, devrimcilerin böyle kuvvet gösterilerine ne tapacaklarını ne de teslim olacaklarını anlamak gerekir. Bu sakat düşünce ve kafa yapısını teşhir etmek ve yarattığı bütün provokasyonları ile birlikte lanetlemek bu yüzden DEVRİMCİ BİR GÖREV HALİNE GELMİŞTİR.

Devrimciler, sol hareket içinde sağlıklı bir ortamın gelişmesini önleme sorumluluğunu ancak böyle yerine getirebilirler.

O HALDE BİR KERE DAHA, BİN KERE DAHA KAHROLSUN PROVOKASYON.

Olgarşlye karşı, fedakârca ve militanca savaşırken kallesçe, kahpece vurulan yiğit kardeşimiz...

KEMAL KARACA

ANIN MÜCADELEMİZE ÖNDER, YAŞAMIN ONURUMUZ OLSUN!

Senin öldürülmede, bir kez daha:

"ATEŞİ VE İHANETİ GÖRDÜK"

BİR KERE DAHA BİN KERE DAHA KAHROLSUN PROVOKASYON

Dergimizde zaman zaman seçme çeviri yazı ve makalelere de yer vereceğiz.

Bu sayımızda, Mahir Çayan'ın bu güne kadar yayınlanmış, Hüseyin Cevahir'le birlikte İstanbul-Kartal-Maltepe'de vurularak yakalanmasından önce yazdığı bir yazısını yayınlıyoruz.

Bu yazı Erim hükümetinin sıkıyönetim ilanından hemen sonra yapılmış bir durum değerlendirmesi taslağıdır. Aslında, yayınlanmak üzere hazırlanmış bir yazı değil, daha ziyade bir durum değerlendirmesi tartışması içinde tutulmuş notlar niteliğini taşıyor. Bu yüzden içinde dikkat edilmeden kullanılmış bazı ifadeler bulunuyor.

Buna rağmen yazının değiştiği önemli konuların tartışılmasını yararlı olduğuna inanıyor ve yazıyı bir belge olarak aynen yayınlıyoruz.

1950

Türkiye'de karşı devrimdi. Çünkü tefeci bezirgan, finans kapital temsilcileriyle yönetime geliyordu. Yönetime gelen Anadolu ticaret burjuvazisiydi. Kasaba kodamanı yönetime gelmişti. Bu asalak zümre, kendisi gibi asalak bir zümre ile ittifak kurarak iktidara geldi. İşte hakim ittifak bu idi.

1960, 27 Mayıs hareketi bir devrimdi. Reformist burjuvazi, feodal artıkları, tefeci bezirgan hegemonyasını yıkıp yerine bir hakim ittifakı iş başına getiriyordu. Tekelci burjuvazi ve emperyalizm neden 1950'de reformcu burjuvaziyi hakim ittifaktan atmadan tefeci bezirgan ve toprak ağasına omuz verdi? Neden 1960'da tefeci bezirgan ve toprak ağası takiminin yönlendirici rolünü reformist burjuvazinin almasına en azından göz yumdu? Ve neden reformist burjuvaziyi lali plana iterek bu kalıntılarla ittifak kurdu? Durum son derece açıktır.

Türkiye'de devlet 1970'e kadar burjuvazinin hiçbir zümresinin kesin hakimiyeti altına girmemiştir. 1919-23 hareketi reformist burjuvazinin hareketiydi. Cumhuriyet, reformcu burjuvazi, küçük burjuvazi, radikaller, tefeci bezirgan ve egraf devletiydi. Hakim ittifak burjuvazinin bütün fraksiyonlarıyla, toprak ağalarından oluşmaktaydı. Yönlendirici güç milli burjuvaziydi (reformist burjuvazi). Tekelci kapitalizm şartları içinde yollar ilerledikçe reformcu burjuvazi ekonomik hayatta etkisizni yitiriyordu ve dışa bağımlı unsurlar egemen oluyordu. Emperyalizm iyice açığı sızıyordu. Ve daha çok toprak ağalarına ve tefeci bezirganlara dayanıyordu. Tekelci burjuvazi de yavaş yavaş güçleniyordu.

1950 hareketi oldu. Emperyalizm tam yönetim sağladı. O anda dayanacağı temel güç tekeli burjuvazi değildi. Tefeci bezirgan ve toprak ağaları takımı idi.

Tekelci burjuvazinin durumu temel dayanak olabilecek seviyede değildi. Yıllar ilerledi, emperyalizm çıkarılan açınsından, kapitalizm açısından, bu mültefikin tasfiye edilemesi şartı oldu. Emperyalist üretim ilişkileri tekeli burjuvaziye de güçlendiriyordu. Nihayet 1960 hareketi oldu. Tekelci burjuvazi daha temel güç

olma durumunda değildi. Bu yüzden ABD reformist burjuvaziye devrimde destek oldu. Nasıl olsa 60 dünyasında reformist burjuvazinin ekonomik, idari ve sosyal bütün tedbirleri tekeli burjuvaziye güçlendirecekti. Ve böyle oldu.

Kısa bir süre sonra 1963'de reformist burjuvazi tekeli burjuvazi ile yer değiştirdi. Tekelci burjuvazi reformist burjuvaziyi hem tasfiye etmeyecek ona belli haklar tanıyarak (çünkü gücü yoktu) hem de tefeci bezirgan takimini eskisi gibi olmasa da imtiyazlı duruma getirerek ülkede garip bir yönetim dengesi kurdu. Buna nispi denge dönemi de diyebiliriz. Bu nispi denge ikilidir.

1. Hakim ittifaklar ile reformist burjuvazi arasında-yansıması 61 anayasası. Belirleyici yön hakim ittifak.

2. Hakim ittifakin kendi içinde, tekeli burjuvazi ile tefeci bezirgan arasında, -Belirleyici yön tekeli burjuvazi-

Böylece Türkiye yarı sömürgeler arasında bir istisna oldu. Çünkü hiçbir ülkede Türkiye'deki sınırlı demokratik haklar yoktu. Tıpkı Fransa gibi. Fransanın daha aşağı seviyedeki kopyası idi.

5. Devre -1971 12 Mart hareketi, bu nispi denge döneminin sonu hakim ittifak içinde tekeli burjuvazinin tam denetim kurması. Artık ideolojisiyle herşeyi ile tefeci bezirgan ve toprak ağaları siyasi hayatta etkinliğini kaybediyordu. Laik tekeli burjuvazi tam bir denetim kuruyordu, feodaliteyi tasfiye ediyordu. Türkiye tam bir Latin Amerika dikesi haline geliyordu. Bu 5. devrenin yönetici kişileri de, bu 5. devreyi karakterize ediyordu.

1. Devre-Reformcu burjuvazi, adam Atatürk, sağa kayıyor, adam İnönü

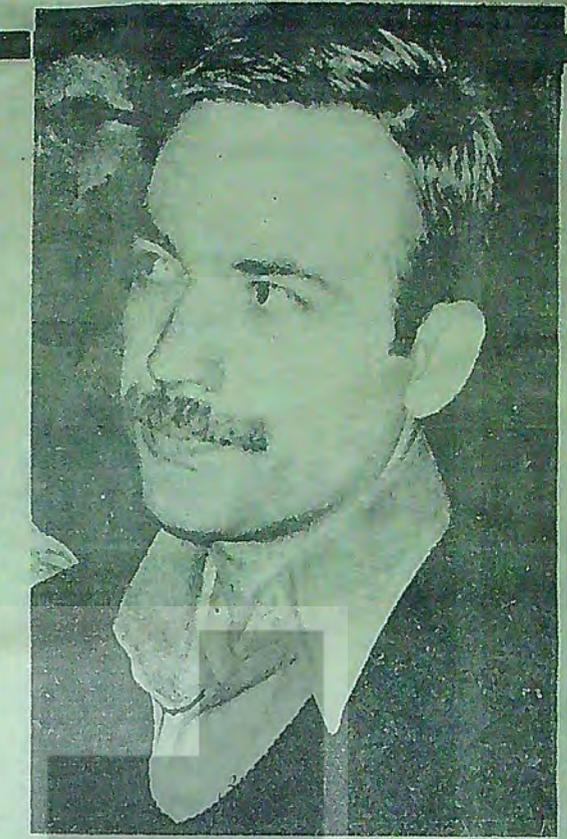
2. Devre-Tefeci bezirgan ve feodal unsurların adamı-Menderes

3. Devre-Reformist burjuvazi (MBK)

4. Devre-Tekelci burjuvazi, emperyalizm ve tefeci bezirgan ittifakı, adam Demirel

5. Devre-Emperyalizm ve tekeli burjuvazi diktatörlüğü adamı-Koçtaş, Erim-Kuvvet Komutanları

İçinde bulunduğumuz dönem tekeli burjuvazinin çeşitli hizipleri arasındaki

gelişkinin en minimum seviyede olduğu, dolayısıyla karşı-devrim cephesinin en kuvvetli olduğu devredir.

İlibirli olmasının nedeni:

1. Kesin denetim ellerindedir ve rakip fraksiyonları iyice ezmişlerdir. O yüzden güçlü adam pozlarını iyi oynuyorlar.

2. Feodal artıkları (belli ölçülerde) hem ekonomik, hem de siyasi kültürel hayatta temizeleme gayretleri içinde (laik tavır) bu da asker-sivil-aydın zümrenin geçici de olsa desteğini sağlamaktadır.

3. Ülkemizde sınırlı demokratik özgürlüklerin rehabeti içinde revizyonizm etkinliği altında bir sol, hazır olmadığı için dağıtılmıştır. Tıpkı 1905-1908 devresi gibi. Sol yenilmiş, gerici hakim duruma gelmiştir. Böyle durumlar da bolşevik taktikçi hepimizin bildiği gibi içtaktır, ricat taktikçi sömme değildir. Ricat taktikçi, güç toplama, güçlerini kaptırma taktikçidir. Bu devrede RSDP'nin bolşevik hizbi de en zayıf olduğu devredir (nicel olarak). Yöneticilerinin bile birçoğu yurtdışına gitmiştir.

İşçi sınıfı içinde çalışma vs. hepsi ortadan kalkmış, sadece yurt dışında basılan bir gazetenin yurt içinde dağıtılması, partizan savaşı (şehir gerillası).

Bugün aynı durum bizler için de sözkonusudur. O dönemde narodniklerle bolşevikler arasındaki farklar:

1. Narodnikler savaştan, sadece sabotaj ve sulkaşt bölümüne ağırlık veriyorlardı...

2. Narodnikler için devrimci yayın önemli değildi. Yurt çapında çıkan bir gazetenin önemi yoktu.

3. Narodnikler ideolojik eğitimi reddediyorlardı. İçinde bulunduğumuz devre ricat devresidir. Öz gücümüzü ezdirmeme, güç toplama, savaşı gücüne göre sürdürme devresidir. Partizan savaşı aşamasının gerilla savaşı dönemidir.

Bu dönemin ilk evresi geçirilmiştir. Dostun düşmanın ciddiye aldığı vurdugu yerdən ses çıkartan, dediğini yapan bir örgütün var olduğunu ispat ettik. Belli bir 6-7 kişilik kadroyu kısıt da olsa eğitmeden geçirdik, fakat asla güçlü bir yan örgütlenmemiz yoktu.

Şehir gerillası yaratılması aşaması geçilmiştir; şehir gerillası gelişime aşamasına girdik. Artık daha karmaşık daha komplike bir örgütlenmenin içine girmemiz gerekiyor. Herkesin herşeyi ve herkesi bilmediği bir örgütlenme içine girmemiz gerekiyor.

Eczacıbaşı İlaç Fabrikası

İŞÇİ SINIFI YIGİT BİR MILITANINI SEHİT VERDİ...

İstanbul'da, Eczacıbaşı ilaç fabrikasında çalışan yüzlerce işçi, toplu sözleşme ayarlanmazlıktan dolayı greve gitmişlerdi. Grevin, işçi sınıfının eğitiminde bir okul olduğunu bilen Eczacıbaşı ilaç fabrikasının militan işçileri, grevde gerekli politik çalışmaları yürütmeye başladılar. Yine Eczacıbaşı patronu da biliyordu ki, Proleter devrimcilerin aktif çalışmaları ile ekonomik bir grev siyasi bölüne de ulaşacak ve başarıyla sonuçlandırılacaktır. Evet Eczacıbaşı patronu bunu iyi biliyordu; iyi biliyordu ki, daha önceden militan işçiler ve özellikle şehit edilen Hasan Ateş, patronun köpekleri tarafından bir kaç kez tehdit edilmişlerdi. Fakat bu "gözdağı" kimseyi ürktürmediği gibi Hasan Ateş'i de korkutmadı. Akisne devrimcilerin kin ve öfke ile çalışmalarına hız verdi. Grev günlerinde durmadan, yorulmadan çalışıyordu. Bu çabası malar çeşitli biçimlerle aktif olarak

sürdürülüyordu. İşte, bütün bu mücadelelere karşı, Eczacıbaşı patronu kahepce planını kurdu. 3 Nisan 1977 gecesinde, Hasan Ateş ve arkadaşları, grev bölgesinde duvarlara devrimci sloganlar yazarken, üzerlerine hızla gelen iki taksir tarafından bilinçli bir şekilde Hasan Ateş çarptırıldı. Bu emekçi halkın özellikle işçi sınıfının mücadelesinde zorlu günlerinin doğal sonuçlarından biriydi. Hasan Ateş'in bu şekilde "kaza" süsü verdirilerek öldürülmesi, gerek işçiler arasında ve gerekse devrimci güçler arasında Oligarşiye ve onun satılmış köpeklerine karşı kin ve nefretlerini biraz daha arttırdı ve "Varılacak Yere Kan İçinde Varılacaktır" gereği mücadelesinin içinde kitlelere bir kez daha kavrandı.

Şehit edilen Hasan Ateş Emperyalizme ve Oligarşiye karşı emekçi halkın kurtuluş kavramında işçi sınıfının yigiti bir militan olarak yılmadan, yorulmadan vuruşarak öldü. O'nun devrimci mücadelesinde doğuşu, devrimci mücadelenin biraz daha kazanılacağına, keskinleştiğinin bir kanıtıdır. Ve O, işçi sınıfının ve devrimci gençliğin el ele

sallaşmasında büyük bir güç oldu. Çünkü Hasan Ateş'in cenaze töreninde binlerce işçi ve binlerce DEVRİMCİ Gençlik omuz omuza yürüdüler. Bu devrimci saflar, revizyonistlerin işçi sınıfına aşılacak isteği "gençlik düşmanlığı" düşüncesinin parçalanmasında yeni bir adım oldu. Büyük bir işçi ve devrimci gençlik kitlelerinin omuz omuza birleşmesi revizyonist grupların heirisinde Halkın Kurtuluşu dışında, bütün diğerleri yürüyüşe katılmamayı daha uygun buldular. Halkın Kurtuluşu oportünistleri ise yürüyüş kortajına sokulmadılar. Kortajın gerisinde önelirine görevli konularak, kortajdan 250-300 metre kadar uzaklıkta tamamen teviz edilerek yürüdüler. Tabu bu teşhir ve teviz olmaya yürümek denirse... Böylece anti-marksist işçilerin kitlelerden safdışı edildiği gibi, sosyal pratikte de ne derece tutarlı olduklarını kanıtı gösterildi. Halkın Kurtuluşu oportünistleri gerçekten 150-200 kişilik kitleli ile tam bir iflasa uğradı.

Büyük bir kitle, Sıralı Caminden basılmak üzere Mecidiyeköyü üzerinden Eczacıbaşı ilaç fabrikasının bulunduğu yere kadar uzun bir yürüyüş yaptı. Yürüyüşte kitleler özellikle "Mahir, Hüseyin, Ulaş, Kurtuluşu Kadar Savaş", "Katil Oligarşi", "Tek Yol Devrim" ve "Kahrolsun Fazizm" ve de "Hasanlar Ölmez". Hasan'ın Katili Oligarşi" sloganları ile dalga dalga yükselen tam bir anti-faşist gösteri yaptı. Hasan Ateş'in çalıştığı fabrikanın önünde ise 10.000 civarındaki kitle "Katil Oligarşi", "Hasanlar Ölmez" diye haykırdı. Burada işçi ve gençlik temsilcileri, Hasan'ın devrimci kişiliğini, faşizme karşı mücadeleyi, ve işçi sınıfının (tarifi mücadelesinin anlatan konuşmalar yapılar. Yürüyüşte olduğu gibi, devrimci mücadeleyi ve özellikle kendi

dişinde gelifen anti-faşist eylemlere anti-marksist iktelerini getirmeyi görev i bilen Halkın Kurtuluşu Mitingde de tamamen miting alanının dışında lavyik olduğu yerde tutuldu.

Hasan Ateş Devrimci Mücadelede engelbeli, dolambaçlı, sarf yollardan geçilecekni gayet iyi biliyordu. Bu mücadele emekçi halkın kurtuluş mücadelesiydi. Bu mücadelede düşenler olacaktı, peride kalanlar olacaktı, hatta dönemler olacaktı. Fakat herşeye rağmen emekçi halkın kurtuluş kavgası mutlaka başarıya ulaşacaktır. Bu mücadelede şehit düşenler Hasan Ateş ne iktir ne de son olacaktı.

Devrimci Gençlik Dergisi Sahibi ve Sorumlu Yazışmaları Müdürü Faruk Yüksel ve Devrimci Öğretmen Dergisi Sahibi ve Sorumlu Yazışmaları Müdürü TUNCER ÖZDEMİR tutuklandılar.

Oligarşinin yüzüverer basın üzerindeki sürdürdüğü baskıların bir uzantısı olarak 20 Nisan'da İzmirde yakalanan Faruk Yüksel poliste çeşitli baskılardan sonra 22 Nisan'da Ankara'da mahkemeye çıkarılarak tutuklandı. Faruk Yüksel emperyalizme ve oligarşiye karşı DEVRİMCİ GENÇLİK Dergisindeki yazılarıyla ilgili olarak suçlanıyor.

İmperyalizme ve faşizme karşı DEVRİMCİ ÖĞRETİMEN Dergisi de oligarşinin aynı tür saldırısına uğradı. Devrimci Öğretmenin Sahibi ve Sorumlu Yazışmaları Müdürü TUNCER ÖZDEMİR 25 Nisan'da Ankara'da mahkemeye çıkarılarak Devrimci Öğretmen Dergisiyle ilgili olarak tutuklandı.

Tüm faşist baskı ve saldırılar devrimci yayınlarınıza mücadelesinin sürdürülmesini

DEVİRİMCİ YOL

16 Çimlik Siyasi Dergi

Mehmet YAZICI

Yazarlar: MEHMET ARSLAN

Yayınlanıyor: Hasan Ali Yücel Cad. 39D İncesu/ANKARA

Yayıncı Adresi: P.K. 242 Ulus/ANKARA

Baskı-Dizgi: EM-AS Veb Ofset Tesisteri

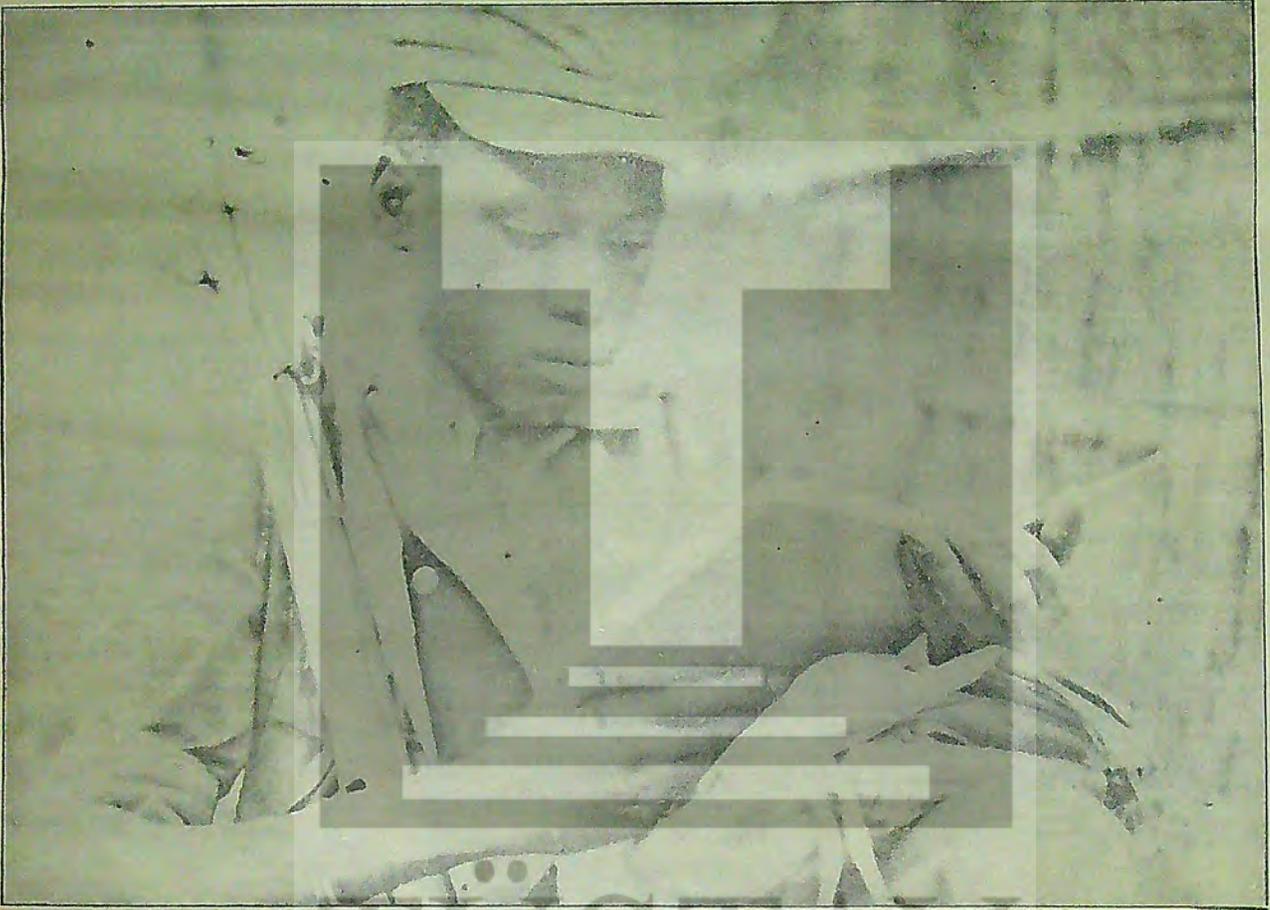
APONE KOŞULLARI:

Yurtiçi: 6 aylık... 40 TL Yıllık... 70 TL

Yurt Dışı: 6 aylık... 100 TL Yıllık... 180 TL

Abone olmak için ERDAL DURAN adına posta çeki no: 103748'e para yatırılması yeterlidir.

MARKSİST TEORİNİN VE TEORİK EĞİTİMİN ÖNEMİ ÜZERİNE

Gerek Türkiye solunun içinde bulunduğu çeşitli özellikleriyle yaşadığımız süreç, gerekse uluslararası planda var olan karmaşıklığın sürmesi oportünizmin Marksizme çeşitli alanlarda ve çeşitli biçimlerde sızmış olması teorinin ve teorik mücadelenin önemini yeniden vurgulamayı gündeme getiriyor. Teorinin önemini vurgulamak salt bu alanda varolan buhrandan dolayı değildir. Özellikle "teori", teorisyenler(!) arasında tartışılan bir "olgu" haline getirildiği için kadrolarda teorinin bu biçimine karşı var olan eğilimin "teori düşmanlığı"na yönelmesi açısından da önemlidir. Üstelik bu "düşmanlık" kafalarda var olan idealizmin etkinlikleriyle de birleşince büyük bir "tehlike" haline alabilmektedir.

MARKSİST TEORİ ÜZERİNE

BİLİNDİĞİ gibi Marksizm, Alman idealist felsefesinin, Fransız ütopyik sosyalizminin ve İngiliz politik iktisadının bir bileşimi olarak ortaya çıkan toplumsal bir teoridir. Bu toplumsal teoride diyalektik kavrayışın politik pratiğe ve politik iktisada uygulanması önem kazanır.

İlk kez Marksizm özgül bir toplumsal sınıfla, sanayi proleteryası ile özdeşleşerek sınıf savaşımı ve çatışmasına dayanan, bir yandan tüm geçmiş ve şimdiki tarihi açıklama çabasına girişen, bir yandan da bu kavramlar aracılığıyla ve bu temel üzerinde geleceği engörme olanağını sağlar, toplumsal bir teori olarak ortaya çıkmıştır.

Tarih boyunca egemen sınıfların sınıf çıkarlarına ters düşüşüne sürecin bilimin insan toplumuna, toplumsal tarihin alanına girmesine izin verilmemiştir. Doğal olayların bilimsel yönden incelenmeye başlanması bile feodalizme karşı ayaklanan burjuvazinin bir silahı olarak kapitalizmin

başlangıcına rastlar. Doğadaki nesnelere, onları neden sonuç ilişkileri içinde inceleyen bilim, toplum tarihine müdahale ettiği, onun işleyiş yasalarını bulmaya çalıştığı zaman, doğa olaylarını irdeleyiş biçimini hemen terk edemedi; insanları da nesneleştirdi; onların iradi eylemini, verili koşullarda kendi tarihlerini yapma özelliklerini bir kenara bıraktı. Söylediklerimizi Marks'la XVIII. yüzyıl maddecileri arasındaki farkta gözlemek olanaklıdır.

Marks bir maddeciydi. Ancak onun maddeciliği XVIII. yüzyıl maddeciliğinden farklıdır. Çünkü Marks'ın maddeciliği insani sadece dış etkilerin bir ürünü olarak tanımlayan ve giderek onun etkinliğini, bilinçlilik yönünü bir tarafa iten mekanik maddeciliğin tam karşısındadır. Bu savın en iyi kanıtı, onlu Feuerbach Üzerine Onbir Tez'de gözlenebilir. Burada Marks mekanik maddeci felsefesinin tek yanlı ve determinist karakterine karşı çıkar.

Marks'ın düşüncesinin temel özelliklerinden bir tanesi de eleştirel ve tarihsel olmasıdır. Ve elbette Marks'da tarihsel olan mantıksal da olacaktır.

"Başlangıç noktası olarak aldığımız öncüller doğmalar ya da keyfi öneriler değildir; ancak hayal gücünde soyutlanabilecek öncüllerdir. Bunlar gerçek bireylerdir. Bu bireylerin etkinlikleridir ve bu bireylerin yaşamlarının maddi koşullarıdır, hem hâla var, olarak buldukları, hem de kendi etkinlikleri tarafından üretilenlerdir. Böylece bu öncüller saf bir biçimde ampirik bir biçimde doğrulanabilir" (K.Marx-F. Engels, C.W. Progress Publishers, 1972, s. 31)

Lenin Felsefe Defterlerinde, "mantık-diyalektik-bilgi teorisi, hepsi bir ve aynı şey" diyor. Marks'ın yapmış olduğu, mantığı, doğadaki, tarihteki bilgedeki süreçlere uygulaması olmasıdır. Yani Marks'ın teorisinin mantıksal oluşu, aklın diyalektikliğinin nesnelere diyalektikliği ile uygunluk sağlaması anlamına gelmektedir.

Burada Marksizmin ne olmadığını açıklığa kavuşturmak gereklidir. Doğmaları, eleştirilmeksizin bir takım "ilkeleri" başlangıç noktası olarak almak Marksist teoriye temelinde aykırıdır. Bir başka ifadeyle bir olayı, bir olguyu inceleyen kelimamızda var olan bir takım "öncülleri" birtakım "ilkeleri" o olayda o olguda bulmaya çabalamak Marksist teoriye aykırıdır. Olaylar ve olgular "ilkeler"e göre açıklanamamak gerekir. Başlangıç noktası, her zaman, Marks'ın belirttiği üzere gerçek öncüller, yaşayan gerçekler olmak zorundadır. Ve eğer sosyalizm ütopyaadan daha fazla bir şey olarak görülüyorsa o takdirde içinde yaşanılan toplumun ahlaki, önyargılı, dogmatik bir eleştirisine dayanmamak; aksine ancak bilimsel çözümlere dayanmak zorunluluğu vardır. Bu, neden zorunludur? "Bugüne kadar filozoflar dünyayı sadece yorumladılar, oysa önemli olan onu değiştirmektir" demektedir. Marks. Ve Lenin "devrimci teori olmaksızın, devrimci pratik olmaz" diyor. Burada birkaç noktaya dikkatleri çekmek yararlı olacaktır. Aktarılan cümlelerin içinde Marks, ilk bakışta "dünyayı yorumlamak" işine önem vermiyormuş izlenimi bırakabilir. Bu tamamen hatalı bir görüştür. Dikkat edilirse Marks, "dünyayı yorumlama" değil, bütün işleri güçleri dünyayı yorumlamak olan filozoflara sadece yorumlama yapmak için yorumlama yapanlara, maddedeki hareketli göremeyenlere, yani idealizme karşı çıkmaktadır. Cümlenin ikinci kısmında ise "önemli olan (...) değiştirmektir", deniyor.

Değiştirmek! Bir anlamda Marks'ın dediği bu sözcüğe yalmaktadır. Ne var ki hayal gücünde değil, gerçekle değiştirilecek şeyi tanımadan, onu sadece bir şey olarak ince yorumunu yapmadan onu değiştirmek, hiç bir zaman ve yerde mümkün olmamıştır. Çünkü Marks'ın sözünü materyalizm temel teşkil eden bilimsel yöntemine de diyalektik işaret etmektedir. Yani materyalist diyalektikten hareketle "dünyayı yorumlama" anlam kazanır. Ve ancak bu kavrayış içinde, yorumlama ve

MARKSİST TEORİNİN VE EĞİTİMİN ÖNEMİ ÜZERİNE

değiştirme birbirlerini dışlamazlar. Teorisizme düşülmüş olur. Burada günümüzde teori ile pratiğin ilişkisi sorunu gelip dayatılmaktadır. Herkesin bol bol yazıp sövdiği üzere teori bugün ülkemizde belli ölçülerde "teori yapanların" elindeki, daha doğrusu, pratikte kendiliğinden çatışmalar gözlenirken, yani hareket politik kendiliğinden bir karakter arz ederken, geniş ölçüde "gençlik platformunaşamamış durumdayken, teorinin en derin nüansları sayılabilecek tartışılmaktadır. Böylece teori onu "yapanların" mali imiş gibi görünüyor. Zaten kisitli olan bir pratik içinde kalan kadrolarda da belli ölçüde bir teori düşmanlığı başgösteriyor. "Yazarlar yazsın, okuyanlar(da) okusun" anlayışı gelişiyor. Teori düşmanlığının teorizme açık kapı bıraktığını ve onun bir özelliği olduğunu söylemek yersiz. Bunun nedenlerini doğru tespit edip, çözüm yolları da bulmak zorundayız.

O halde ne yapmak gerekiyor? "Teori"yi, teori yapmak için kullananların elinden almak, gerçek sahiplerine, teslim etmek gerekmektedir. Teorik mücadelenin ve Marksist teorinin bunun ardından, akademisyenlerin yaptıklarının olmadığı, kesinkes açıklanmalıdır. Çünkü teori yapışın bir şeydir, dünyayı değiştirmek için hiçbir şey yapmayanların yapıldıkları "teori", teori değildir, olamaz da.

Yaşayan gerçekleri kapsayan, toplumsal gelişmenin gelişim yasasını kavrayabilen ancak Marksist teoridir. Canlı tarihteki bu gelişmeleri ve onun temel unsurunu kavrayabilen diyalektik maddeciliği bilmek, onun önemini kavramak hepimizin görevidir. Ama teoriyi nasıl kavrayıp nasıl öğreneceğiz? Burada şu kadarnı söyleyelim ki teori, can sıkıcı makale ve broşürler olarak görülmemelidir. Teorik mücadele, makale ve broşürlerin yazılması ve okunması olarak ele alınmamalıdır. O hayatın bütün alanlarında canlı açıklamalar şeklinde kavranabilmelidir. Bizatiz bizim siyasi pratiğimiz içinde bir unsur, ama onu takip eden cansız bir unsur değil, onu yönlendiren bir unsur olarak değerlendirilmelidir ve canlı bir çerçevede ele alınmalıdır. "Tekrarlamaya gerek olmayacak üzere, kitlelere öğreneceklerini kitaplardan değil, yaşamdan öğrenirler" diyor Lenin.

Marks'ın toplumsal teorisini şu öncülle özetleyebiliriz: toplum sadece verimli değildir, o yapılır da. Bu öncüller Marksist bilgi teorisini açısından çok önemli unsurları içler. Ancak burada bu konu üzerinde durmak, bu yazının boyutlarını çok aşar. Aslında, biz burada daha çok, yukarıda açıklamaya çalıştığımız dünyayı "değiştirmek" kavramıyla, tarihin, toplumun "yapılması" kavramı ile ilişkili olarak çok önemli ve önemündeki devrimci görevle ilgili bir noktaya değinmek istiyoruz.

Diyorduk ki Marksizm'de asıl olan dünyayı değiştirmekti. Bu iş nasıl başarılacaktır? Ve yine diyorduk ki toplum, tarih sadece verimli değildir, o yapılır da. Peki o halde tarihi, toplumu kim yapar? Tek tek bireyler mi? Elbette hayır! Yukarıda anlatmaya çalıştığımız ki tarih sınıflar savaşının bir ürünüdür. Günümüzde sınıflar savaşının içinde yer alan ve ona müdahale eden Marksistler dünyayı değiştirmede partiyi kullanırlar. Yani parti, dünyayı değiştirmenin bu anlamda bir aracıdır. Dünyayı yorumlayış ve değiştirme anlayışı partiyi karakterize eder bu kavrayış ortaya koyduğu eylemler onun biçimini belirler. Sosyalistler işçi sınıfının pratiğe madhalesini ve pratiği değiştirme işini onun bilimsel bir temelde yapmasını işini parti aracılığı ile yaparlar. Marksist parti, işçi sınıfının ideolojik, ekonomik-demokratik, politik yani hayatın tüm alanlarındaki mücadelelerinin öncülüğünü yapar ve bu mücadelenin en üst ifadesidir.

SAPMALAR VEYA REVİZYONİZM VE DOGMATİZM

YUKARIDA Marksizmin sınıfsal içerikli bir teori olduğunu belirttik. Marksizmin işçi sınıfının teorisi olduğunu söylemek, aynı zamanda onun tarafı, yani lutucu bir teori olduğunu söylemek demektir. Eğer Marksizmin bu yan tutucu, sınıfsal özünü gözden kaçırmak olursa, önsöz-sönsöz "doğru"lar peşinde koşmak gibi idealist anlayışlara düşme tehlikesi vardır.

Ne var ki Marksist teorinin bu yan tutarlığı, taraflılığı onun nesnel olmasına hiç de gölge düşürmez. Hatta denilebilir ki nesnellik sayesinde ki Marksist teori, tarafı bir teori olmak konumuna ulaşabilmiştir.

Ote yandan açıktır ki nesnellik sınıfsal savaşında başarılı olmanın bir ön koşuludur da. Nesnel olmayan bir "tarafsızlık" ya bilimsel Marksizmin dışına düşmek ya da hem bireysel (psikolojik) düzeyde hem de ideolojik-ilesel düzeyde öznelliğe düşmek anlamına gelebilirler. Ancak nesnel olmak, olguları gözlemzlikten gelmek, çarpıtılmak ve bütün boyutlarıyla kavramaya çalışmak işçi sınıfının yararınadır. Karşıt bir vaziyet alış hem teorik, hem pratik sapsmaları gebedir. Bu nedenle bu noktaları iyi kavranılması son derece önemlidir. Önemli şuradan gelmektedir ki nesnellik-tarafsızlık bağlamı içinde, bu nokta anlaşılmalıdır, önemsenmelidir (takdirde gerek dogmatizme gerekse revizyonizme düşme tehlikesi her zaman vardır.

Dogmatizmin gerçek özü, bir anlamda teorik nesnellik sürecinde "orada bulunan" hakkında yeni sorular sormamada aranmalıdır. Başka bir ifadeyle dogmatizm teoriyi örnekler yığınına indirgemek, yani "olan"ı gözlemzlikten gelmek veya görmek, dayalıysa her koşulda ve bütün zamanlar için "orada bulunan"ı uygulamaya, cabalamak sonucuna götürür.

Dogmatizmin konusu, bundan çok önceleri Devrimci Gençlik 4. sayısında inmiştir. O sıralar büyük "firinalar" yaratma çabasında olan Millî Gençlikçiler (İmdi Halkın Yolu) kastederek şunlar yazılmıştı:

İşte dogmatizm bu anlamda markslizmin reddettiği

bir akımdır. Marksizmin teorisini dondurmaya yönelir. Marksizmin lafızlarına sıkı sıkıya sarılır, gelişen ve ortaya çıkan her yeni durumu incelemeye gerek görmeden büyük ustaların yazılarına atıflara yer verir. O, marksizmi bir dogmalar yığını olarak görür. Dogmacının kafasında hareket mekanik bir anı-m kazanır. Bu haliyle tarihi de tekrarlardan ibaret bir oluşum olarak değerlendirir. Dogmatik düşünce olayları büyük tarihsel paralelliklerle açıklar. Bugün olmakta olanları dün olanlara benzettir. Dün olanları işçi söyletlen ve yazılanları bugün olanlara uydurmaya yer verir. (Lenin'in II. Enternasyonal revizyonistlerinin Alman ve İngiliz emperyalist politikalarını, destöklemeleleri üzerine onlar için kullandığı "sosyal şöven-sosyal emperyalist" sözöçüklerini altını çizip onları defalarca, olur olmaz yerde aktararak bugün Sovyet revizyonizminin "sosyal emperyalist" olduğunu kanıtlar (I) Ülkemizdeki revizyonistlere de sosyal faşist der.) Olaylar arasındaki kaba benzerlikler onun için büyük bir anlam ifade eder ve herşeyi de bu kaba benzetmelerin üzerine kurar. Marksizm'e göre 'eski' 'yeni'nin içinde vardır ama, 'yeni' olan 'eski'den farklı bir şeydir. İşte dogmacının mekanistik bakışı, yenedeki eskiliği görür. Yeniyi eskinin bir tekrarı sanır(yeni çarlar, yeni Hitlerler keşfeder). Tarihin diyalektik-sarmal gelişmesini, heleznok yükselişini anlamamıştır. Kısacası Marksizmin bilgi teorisini anlamamıştır." (Devrimci Gençlik, S.4, s.6)

Simdilerde, Aydınlık dergisinde, Millî Gençlik sorumlu yazıştırmacı müdürünün bir özleştirmesi yayınlandı. Bu özleştirmede sanki daha önce Devrimci Gençlik'te yapılan uyarı hatırlanarak şunlar itiraf ediliyor:

"İlk dönemlerde Millî Gençlik'in M.D.'ye ilişkin hiçbir mesele de siyaseti yoktu. Önemüze çıkan bütün somut meseleleri çözmek için kılavuzla bakıyorduk. Bu meseleleri tarihi paralelliklerle kurarak çözmeye çalışıyorduk. Marksizmi dogmatik bir şekilde öğrenmeye çalışıyorduk." (Millî Gençlik yazı işleri müdürü Ali Haydar Yıldırım, Aydınlık, say. 73)

Nesnellik-tarafsızlık bağlamı içinde ikinci bir hatalı kavrayış-sapma, revizyonizm teriminde kendini bulur. Revizyonizmin Lenin tarafından, Marksizm ile burjuva teorilerinin her tür arasındaki farklılığı ve karşıtlığı bulundurma amacına yönelik iktisadî, felsefi politik düzeylerdeki düşüncelere verilen adır. İşte nesnellik-tarafsızlık ayrımı iyice kavranılmadığı takdirde bu kez de revizyonizme düşülür.

İNDE BULUNDUĞUMUZ SÜREC VE İDEOLOJİK MÜCADELE

PEKİ Marksist teori üzerine tüm bu söylediklerimiz ne anlam ifade etmektedir? Konunun bu tür bir genel çerçevede içinde konuluşu gündümüzün siyasi konjonktüründe bize ne tür adımlar atmamızı şart koşar, yani günümüz açısından konunun anlam ve önemi nerededir? Kona nasıl ele alınmalıdır? Şimdi bunları cevaplamaya çalışalım.

Bugün işçi sınıfının ve emekçi halkın önündeki temel sorun şüphesiz ki devrimci bir partinin proletaryanın iktidar mücadelesinin (politik mücadelesini) temel amacı olarak karşıt partinin yaratılması ve devrimci hareketin birliğinin sağlanmasıdır.

Ama biliyoruz ki proletarya partisi ideolojik politik ve örgütsel bir bütündür ve herşeyden önce ideolojik bir birliktir. Bugün ideolojik karmaşa esas olarak çözülmüş değildir. O halde parti sorununun önünde duran en önemli sorunlardan biri Türkiye Solunun teorik sorunlarını çözmemiz olmalıdır. Devrimci hareket kendisinin siyasi varoluşu koşulu olan görüşlerini henüz sistemleştirmiş değildir. Günümüzde konulara bütün bir bakış sağlanması yerine teorik sorunlar parça parça ele alınmakta, bundan sonuçlar çıkarılmaya çalışılmaktadır. Objektif gerçekliği kendisi parça parça olmayıp gelişmeli bir bütün arzemesi teorik sorunları bu tür ele alanları (gerçekliğin şu veya bu parçasını ele alanları) kazanılmaya çalışarak seçmeciliğe, eklektisizme itmektedir. Felsefi idealizmin hâlâ yaygın olarak etkenliğini sürdürmesi bundandır. O halde teorik meselelerin hâli önümüzde duran en önemli sorunlardan birisidir. "Bizce teorinin olmayışı devrimci bir akımdan varolma hakkını ortadan kaldırır ve eninde sonunda kazanılmaya çalışılan iflasa mahkum eder" diyor Lenin. Fakat teorik sorunların çözülmesinin gerekliliği teorinin hangi düzeyde ele alınması gerektiği, hangi alanlara yönelmesi gerektiği sorusuna cevap vermez.

Genel bir yenilgi dönemi yaşanmıştır. Açık sınıf mücadelesinin üstünün örüldüğü bir sırada, karşı devrimin alabildiğine güçlenmesi ve geçici zaferi ile devrimci hareketin buhran geçirmesi bir arada yürümüştür ve aksi mümkün değildi. Devrimci hareketin buhranı ise ideolojik politik örgütsel tüm alanları kapsamaktadır. Bu genel yenilgi dönemi sonrası bile: Ötüne siyasi mücadeleyi her şart altında, her durumda yürütülecek, sağlam ilkelere aydınlatılmış sistemli eylem planına sahip güçlü bir örgüt sorununu dayatıyor. Ama önce ne yapılması gerektiği üzerinde anlaşmaya varabilmek için yenilgi döneminin beraberinde getirdiği "teori'deki krize bir son vermek gerekmektedir. Bu ortamın ürünü olarak, sosyal hayatın değişik alanlarındaki bütün değerlerin revizyonu ile başlayan ve marksist felsefenin, en soyut en genel ilkelere ilişkin revizyonuna varan bir teorik anlayış günümüzde hakimiyetini sürdürüyor. (TKP'nin genelde sağın "güçlenmesinin" ideolojik vechesi budur). Simdi sorun bu konuda düzlebilecek, "teoriyi ayakları üzerine oturtmak" sorunudur. Bu ise teorinin kaybolan yönünün (özelliikle marksist felsefenin en genel ilkelere) açığa çıkarılmasıyla, sorunları ele alışı yönteminde ideolojiden

ve metafizik düşünceden arınmasıyla mümkündür: Yeni oluşturulacak teorik çerçevenin, bir sistemin nasıl oluşturulması gerektiği çözümlenince... (bu sorun ayrı bir yazı konusu, biz burada sadece konunun önemini belirtmekle yetinelim)

Böylesi buhran dönemlerinde teoriyi iki kat daha özen göstermek ve çok belirgin açık ve net bir tavır almak gerekir.

"Marksizmin ilkelere savunmak için... yeniden güçlü bir eylem gündem konusu oldu (Lenin)".

Bu genel çerçevede içinde hangi teorik sorunların çözülmesi gerektiği sorusu cevaplanmalıdır. Teorik sorunlar parça bölük, metafizik bir yöntemle ele alınmayacağına göre hangi ana halkaya yönelik teorik mücadeleyi yapmalıdır. Marksizmin ustaları, sosyalistlerin "... herhangisi bir yazının yerli yersiz incelediği meseleleri değil, mevcut şartlar ve objektif sosyal gelişme neticesinde önemli bir siyasi muhtevaya bürünen meseleleri halletmeye çalışmak zorunda" olduklarını söylerler. Yani marksistler pratiğin kendi önelerine çıkardığı teorik sorunlarla ilgilenirler ama bu sorunları önceden ellerinde varolan "genel bir bakışın" ışığında incelerler. (Yani önce sorunu çözümlenmiş olan peşine teorisi gelin anlayışı yanlıştır. Pragmatizmdir, dar deneyiciliktir) Siyasi mücadelenin zengin içinde ideolojik mücadeleyi, teorik meseleleri süreç içinde zenginleştirir derinleştirir.

Teorik mücadelesinin gerekliliğini önemini ve gelişimini vurgulamanın hiç de bu gelişiminin PRATİK çalışmada önce geleceğini söylemek demek olmadığı da böylece anlaşılır. Aksine PRATİK faaliyet daha önce gelmektedir. "Çünkü teorik çalışma yalnızca pratik çalışmanın öne sürdüğü sorunları vanit sağlar (Lenin)".

Önemündeki sürecin özelliği sosyalist hareket açısından devrimci mücadelenin, işçi sınıfı hareketiyle sosyalizmin bir bileşimi olduğu bilincine bu bileşimi sağlayabilmektir. Ama bu bileşim "işçi sınıfı hareketine ayrı ayrı aşamalar la pasif bir şekilde hizmet etmek değil, fakat bir bütün ç arak hareketin çıkarılması temsil etmek, bu harekete er asil hedefini ve pratik görevlerini göstermek ve o un politik ve ideolojik bağımsızlığını korumakla" sağl nabilir. Bu partileşme sürecinde olduğu gibi ve bu sorunun çözülmemesi gerekliliğini göstermektedir. O alde teorik mücadeleyi bu, ana halkaya tabi kılmak ve Türkiye devriminin temel sorunlarına (devrim anlayışı, silişma tarzı, parti anlayışı v.s.) yönelik bir tartışma sür. İrmek gerekmektedir. Yani teorik bir "bütün"e bir sistel itaife sahip olmak zorundudur.

"Proletarya partisinin inşa yolu bu şekilde bir ideolojik, politik örgütsel mücadele sürecinden geçecektir. Bu süreç içerisinde ideolojik keşmekeşi sona erdirecek ideolojik birliği oluşturmak esas görev halkası olarak kavranmalıdır. Politik ve örgütsel birliğin yolu ideolojik birliktir. İdeolojik birliğin yolu ise ideolojik mücadeledir." (D. Gençlik sayı 16)

Tüm bu nedenlerden dolayı (en önemlisi ideolojik mücadele ile elde edilecek ideolojik birliğin kavranması gereken ana halka olmasından dolayı) teorinin önemi bir kat daha artmaktadır. Konunun önemi partileşme sürecine özellikle "kadro" sorunuyla ilişkili olarak da vurgulamak gerekir.

Partileşme süreci denen süreç düz bir hat izlemeyecektir. Kendi içinde birbirini etkileyen birçok inşiler ve çıkışlarla dolu olacak aynı zamanda kendi içindeki birçok şeyden de etkilenecektir. Balırsı aşamalarda çeşitli sorunlar gelişmeler bu sürecin tamamlanmasında aşılması gereken engel teşkil edeceklerdir. Bu temel görevi getirmeye önümüzde çıkan görevlerin, zengin karmaşasının kavrayabilmesi, yolunuzu kaybetmemelidir.

Partileşme süreci diye ifade edilen şey aslında bir anlamda da yığınlarla uğruna savaşacakları siyasi bir programı onlara götürülecek kadroların oluşması sorunudur. Mücadele içinde sinanmış, çelişmiş yığınlarla erime, onlara baş kurma özelliğini kazanmış kararlı kadroların oluşturulması en önemli sorundur. Bu anlamda söz konusu olan bir disiplinin yaratılması, oluşturulmasıdır. Siyasi mücadeleyi yönetebilme kabiliyeti kazanma ölkede sınıflar kompozisyonunu dikkatle kavrama, çıkan güçlerin (devrim ve karşı devrim güçlerinin) birbirleriyle ilişkilerini doğru kavramak, sınıflar çatışmasının her alanın dayer olarak o çatışmanın kendisinden öğrenmek ve kitleleri bu çatışmanın içinde eğitim kadro eğitimini çekirdeğini oluşturur. Bu ise kanıtlanılabilecek kadar açık olan marksizm-leninizm kavranmasını şart koşar.

Böylesi bir disiplinin kazanılması, kadroların eğitiminin bu mücadele sürecinde birdenbire tamamlanması (partinin yaratılması anlamında) mümkün değildir. Bu koşulların yaratılmasının önündeki en büyük engel doğru temellere oturmuş bir marksist teorinin varlığı veya yokluğudur. Uzun çabalar ve çetin deneyim sonucu yaratılabilecek olan böyle bir disiplin kadroların pekiştirilmesi ancak doğru siyasi liderlikle siyasi stratejinin ve taktiğin doğruluğu ile mümkündür. Bir "Dogma olmayan, gerçekten kitleyle ve gerçekten devrimci eylemle sıkı ilişki sonunda biçimlenmiş doğru bir kuram(ın)" (Lenin) teorinin önemini kavranması gerekmektedir.

Bazı arkadaşlar ideolojik mücadeleyi böylece bir kavrayışta eksik buluyorlar. İdeolojik mücadeleyi öncelikle bizim yığınlara götürülmüş siyasete ilişkin bir sorun olarak görüyorlar. Onu siyasi gruplar arası bir yarış aracı olarak değerlendiriyorlar. Bu teorinin donuklaştırılması ve dogmatlaştırılmasıdır. Bu teoriyi, bizim pratiğimizi belirleyen bir araç olarak, yaşayan gelişmekte ilgilenen bir araç olarak göremeye anlayışdır. Konunun önemini tekrar vurgulamakta yarar görüyoruz.

TEORİK

"İdeolojik mücadeleyi yanlış kavramaktan kaynaklanan ve kadro eğitiminde önemli bir engel olarak karşımıza dikilen güçlükler vardır. Bir kadro, ideolojik eğitime siyasi görevlerin daha doğru kavrayabilmek noktasından yaklaşmalıdır. İdeolojik mücadeleyi sadece hizipler ve fraksiyonlar arası bir çatışma biçimi olarak algılamamalıdır. Böyle bir yanlış kavrayış ideolojik mücadeleyi pratikler koparttığı gibi bizleri bstimüze düşen devrimci görevler karşısında hareketsiz duruma sokar. İdeolojik mücadeleyi bir söz döküsü haline dönüştürür.

Kadromsu unsurlarda bu eksiklik kendini, ideolojik olarak hazır iokma haline getirilmiş konuları ezberlemek şeklinde gösteriyor. Reçetecilik hastalığı diyebileceğimiz bu hastalık safamızda hala önemli ölçüde yaygınlığa yol açıyor. Burjuva eğitiminden bir miras olarak taşıyor. Tabii kötü bir miras... Ezberlediğini hafız gibi tekrarlama, "ezber" bilince suşma ve ezberlenice konu isteme. Sosyal pratik ezber haline getirilmediği için veya genellikle "ezber" pratiği geriden takip edeceği için görevler karşısında hareketsiz kalıyor. (D. Gençlik S. 14)

Oysa marksizm sık sık tekrarladığımız gibi yaşayan gerçeğin somut olgularıyla ilgili ve hiçbir zaman bu işi yaparken bir dogmadan bir "fikiller yığınının" hareket etmez. Elinde, her olayı açıklayan her olguya uyulanabilen bir teori değildir marksizm. "Bir marksistin her teori gibi daha çok esas olan, genel olan, hayatın karmaşıklığını yaklaşık olarak gösterebilen düşün teorisi ise simsi sıkı takip kalmaması, yaşayan gerçeği kesin ve somut olgularına hesaba katması gerekliliğini, bu öz görüşme gerçeği iyice özümlemesi gerekir (Lenin) "Hiç bir zaman unutmayalım ki "Teori gridir ama hayat açığı daima yeşildir."

SON SÖZ

DÜŞÜNCEDE sona ermek, sona erdiğini herşeyi açıklayabildiğini zannetmek, hareketin kendisini açıklayan ona uyulanabilen MUTLAK YÖNTEMi bulunduğunu zannetmek, idealizmdir. Mutlak olan tek şey hareketin kendisidir ve insan düşüncesi içsel hareketi içinde kendi düşündüğü objektif gerçekliği kavramada daima eksik kalır. "İnsan bilgisi herşeyi bilme niteliğini hiçbir zaman kazanamayacaktır (Engels) "Ve diyalektik düşünme düşünöbilme (ki en önemli düşünme biçimidir) bize doğada ve toplumda ortaya çıkan süreçleri genel olarak iç bağıntılarını ve bir süreçten ötekine bir olgudan diğerine geçiş şartlarını, benzerlikleri ve bunları açıklama yöntemini verir. Ve ancak böyleleri bir düşünme bize meselelere çok yanlış bir bakış kazandırabilir.

"İşçilere her olayda uygulanabilecek değişmez reçeteler vermek isteyen ya da devrimci proletarya politikasının hiçbir zaman çetin ve karmaşık durumlarla karşılaşmayacağıni söyleyen ancak bir şartları olabilir (Lenin)"

Tüm bunlardan sonra, sistemli teorik eğitim yapabilmek için bir eğitim programı sunmaya çalıştık. Bu alanda yapılacak olanın eksikliklerini bilmemize rağmen yine okurken hangi çerçevede okumak gerektiği konusunda bir program sunmak zorunlu oluyor. Arkadaşların programı bu çerçevede değerlendirmeleri doğru olur.

ASGARİ OKUMA LİSTESİ

1. Diyalektik ve Tarihi Materyalizm (Stalin)
2. Marksizm Üzerine (Lenin)
3. Ütopik Sosyalizm ve Bilimsel Sosyalizm (Engels)
4. Komünist Manifesto (Marx-Engels)
5. Yakın Çağlar Tarihi (Yeliseyeva)
6. Emperyalizm (Lenin)
7. Devlet ve İhtilal (Lenin)
8. Leninizmin İlkeleri (Stalin)
9. Yeni Demokrasi (Mao)
10. Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı (Lenin)
11. Ulusal Sorun ve Sömürge Sorunu (Stalin)
12. Kesintisiz Devrim I-II-III (M. Çayan)

Maurice Cornforth'un Sol Yayıncılarınca 1975 Yılında Yayıncı Marksist Klasikler Okuma Kılavuzu

- Marksizm Leninizmin Temel İlkeleri
- Diyalektik ve Tarihi Materyalizm
- Ekonomi Politik
- İşçi Sınıfı Partisi
- Burjuva Demokratik Devrim ve Sosyalist Devrim
- Ekim Sosyalist Devrimi
- SSCB'nde Sosyalizmin Kurulması
- Ulusal Kurtuluş ve Ulusal Sorun

konularındaki önemli klasik kaynakları açıklamalarıyla birlikte vermektedir. Kaynak aramada bu kitapları yararlanabilir. (Bundan sonraki yazılarımızda, yukarıda alt başlıklar halinde verilen konularla ilgili önemli kitapları tanıtacağız ve her konu ile ilgili kitap listesini sunmaya çalışacağız.)

DUYURU

DEVRİMCİ YOL'un, tüm arkadaşların eleştirilerine açık bir dergi olduğunu hatırlamak belki gereksizdir. Ne var ki, dergimizin yayınlarını denetlemek de siz okurların görevi olmalıdır.

Bu bakımdan, her konuda teorik sorunlarınızı bize iletmeniz gerekiyor. DEVRİMCİ YOL'da bu sorulara da cevap verilmeye çalışacaktır. Ayrıca bir "Tartışma Sütünü" açılarak tüm arkadaşların görüşlerine de yer verilecektir. Türkiye'nin çeşitli yerlerindeki arkadaşlar bölgesel haberlerin iletilmesinde dergilerin birer muhabiri gibi çalışmalıdır.

KİTLE EĞİTİMİNDE DİKKAT EDİLMESİ GEREKEN NOKTALAR

Yaygın kitle eğitimlerinde bir çok eğitici takındığı yanlış tavırlar ve eğitim yöntemlerindeki hatalar nedeniyle kitleye verebileceğinin çok az bir bölümünü aktarabilmektedir. Kitle eğitiminde bazı noktalara dikkat edilmesi, çalışmaların verimini büyük ölçüde artırabilir.

TAVRINIZA DİKKAT EDİN.

Eğitimi kişisel tavırlarına azami dikkati göstermelidir. İdeolojik düzeyi düşük kimseler, bir siyasi çizgiyi değerlendirirken ideolojik tartışmaları kenara koyarak o siyasi çizgiyi savunan kişinin (savunduğu çizginin ürünü olan) tavırlarını kıstas olarak alırlar. Bu nedenle eğitiminin giyimi, kullandığı dil, konuşma ve iliski kurma tarzı son derece önemlidir. Eğitimi Normal, sıradan biri gibi giyinmelidir. (Sadece eğitimde değil, tüm yaşantısında) Bayanlarda dar elbiseler, erkeklerde uzun saç ve sakal genellikle olumsuz etki yaratmaktadır. Bayanların makyaajı olmaları zorunludur. Konuşmalarında kesin olarak günlük konuşma dili kullanılmalıdır. Öztürke konuşma üslupları hatalıdır. Önemli olan belli görüşlerin aktarıldığı kalıp değil, anlatılan özür.

EĞİTİM BİR ALIŞVERİŞTİR.

Eğitimi eğitim seminerlerinin bir alışveriş olduğu unutmamalıdır. Anlatmak, eğitiminin görüşlerini daha iyi formüle etmesini, görüşlerini bilurlaştırmasını sağlayacaktır. Ayrıca işçilerin çeşitli tepkileri, anlatılacakları olaylar ve deneyler eğitimciye bir çok şey kazandıracaktır. İşçilerin ve diğer emekçilerin yalın tavri ve olaylara yabın yaklaşımı, eğitiminin entellektüel eğilimlerini temizleyecektir.

KENDİNİZİ ÖĞRETMEK SANMAYIN.

Eğitimi gerek günlük yaşantısında, gerek eğitimde bir devrimciye yararlı mütevazilik davranmalıdır. Kendisini öğretmek sanmamalıdır. Eğitim engellenmesi ve sohbet havasının yaratılması, eğitime katılan kişinin öğrenci havasından çıkışıp sohbetle katılan bir havasına girmesi eğitimin başarısı açısından son derece önemlidir.

SABIRLI OLUN

Kitleler belli konuları kavrayamazlarsa sabırla yeniden anlatılmalıdır. Konu, günlük yaşamdan örneklerle, atasözü ve deyimlerle açıklmalıdır. Kitleler belli bir şeyi anlamazsa, eğitimi hatayı öncelikle kendisinde aramalıdır. Konuyu daha basitleştirerek, bıkımadan ve kitleyi küçümseyen bir tavra keskinleşmeden yeniden anlatmalıdır. Anlamayan ve soru sorarak anlamadığını belirten keskinleş aptal yerine konmamalı, küçümsenmemelidir. Kitleler üzerinde yüzyıllardır hüküm süren gerici ideolojilerin etkinliğinin bir kaç saatlik eğitimle silinmesi beklenmemelidir.

SAYGILI OLUN

Kişilere sonsuz saygı göstermeli, kırıcı davranılmamalıdır. Eğitim süresinde kitlenin olumlu veya olumsuz bir tepki göstermesi büyük olasılıkla konuyu kavramadıklarının, "Filmin kötü olduğunu" göstergesidir. Böyle durumlarda sorulacak bir kaç soru konunun kavranıp kavranmadığını açığa kavuşturacaktır.

BOL ÖRNEK KULLANIN.

Eğitimlerde bol örnek kullanılmalıdır. Örnekler üretim sürecinden, günlük yaşamdan alınmalıdır. Bir örneği kavratıp, teorik konular bu örneği bağlanarak anlatıldığında kitlenin kafasında silinmemektedir. Günlük yaşamda atasözü ve deyimler sık sık kullanılmaktadır. Özellikle kırsal alanlarda ve köy kökenli emekçiler arasındaki eğitimlerde atasözü ve deyim kullanımı, belli teorik konuların açıklanmasına ve sonuçlanmaların kavratılmasına büyük ölçüde yardımcı olmaktadır.

DİNLEYİCİLERİ TARTIŞMAYA KATIN.

Klasik eğitim düzeyi düşük kitlelerin soyutlama ve teorik konuları kavrama alışkanlığı fazla yoktur. Bu nedenle, eğitimde amaç çok fazla teorik konunun kavratılması yerine, az fakat temel konunun ve daha da önemlisi olaylara marksist yaklaşımın bol örneklerle özümletilmesi olmalıdır. Özümletme süreci ise dinleyicileri tartışmaya katmak ve kafalarını zorlamaya alıştırma olarak olur. Dinleyici ancak bu zorlama sürecinde günlük yaşamında karşılaştığı sorunlarla genel teorik konular (soyutlamalar) arasında bağ kurabilir. Buna bağlı olarak da eğitimin sorulu cevabı olarak götürülmesi yararlıdır.

DİNLEYİCİLER KENDİ DENEYLERİNİ ANLATABİLİRLER.

Dinleyicilere günlük sorunlarını ve deneylerini anlatma ve soru sorma özgürlüğü tanınmalıdır. Fakat dikkat edilmesi gereken bir nokta, dinleyicilerin anlatıklarının eğitimi tarafından eğitim planına göre yönlendirilmesi ve genel teorik yaklaşım içinde oturtularak özümletilmesi gereğidir. Kitlelerdeki yaygın bir eğilim, bir konuda herkesin kendi deneylerini anlatma isteğidir. Bu istem zamanın elverdiği ölçüde karşılanmalıdır. Çünkü anlatılanlara o kişinin daha fazla sahip çıkmasını sağlayacaktır. Dinleyicinin anlatığı deney ve sorunun eğitimi tarafından sınıf mücadelesi açısından

yorumlanıp yerine oturtulması da genellikle kendi çevresi ile aşırı ayrıntı ilgilenen dinleyicinin genellemelere geçmesini, ağaç yerine ormanı görmesini sağlayacaktır.

ANLATILANLARI DİNLEYİCİLERE ANLATTIRIN.

Bu anlatılanların uygulanabilmesi için az ve önemli konunun iyi bir şekilde özümletilmesi gerekmektedir. Kısa bir süre içinde mümkün olduğundan fazla şeyden söz edildiğinde, eğitim bittiğinde kitlenin kafasında fazla bir şey kalmamaktadır. Anlatılanlar vakit ölçüsünde dinleyiciye anlatılmıdır. Konunun kavranıp kavranmadığını, açık olmayan konuların anlaşılabilmesinin en iyi yöntemi budur. Ayrıca dinleyici kendine güven kazanacak ve dinlediklerini başka yerlerde de tekrarlama cesaretini gösterecektir.

EĞİTİM EYLEM İÇİN YAPILIR.

Eğitim yapılırken eğitimin amacı unutulmamalıdır. Eğitim eylem için yapılır. Sınıf mücadelesinin geliştirilmesi için yapılır. Yaygın kitle eğitiminde günlük olaylara maksist bakış açısı özümletirse, belli temel yaklaşımlar verilebilirse, eylem içinde eğitimin daha üst safahalarına geçilebilir. Eylemden kopuk eğitim verimsizdir. (Eğitimden kopuk eylem de) Eğitim ancak eylem sürecinde kafalarda oluşan sorunlara çözüm getirerek ve eylemin sonuçlarını sınıf mücadelesi açısından değerlendirerek bir üst aşamaya çıkar. Eylemden uzak, eyleme yöneltmeyen ve eylemden kaynaklanmayan eğitim programları kitlelerin mücadelesine fazla bir şey katmaz.

ÖĞRENE ÖĞRETMEK ZORUNDADIR.

Eğitimden geçen kişinin sınıf mücadelesindeki sorumluluğu artmıştır. Öğrendiklerini bilmeyenlere öğretmek, öğrendiklerini kullanmak zorundadır. Bu sorumluluk eğitimlerde sürekli vurgulanmalıdır. Kişi, öğrendiklerini başkalarına anlatırken, yani eğitimcilerle işbirliği öğrendiklerini daha iyi özümleyecek ve geliştirecektir. Ayrıca sosyalist düşüncenin yaygın kitlelere ulaşması bu insanların büyük rolu olacaktır. Eğitim eğitirmek için yapılmalıdır.

EĞİTİM AJİTASYON DA KATIN.

Eğitim belli ölçüde ajitasyon unsuru da katılmalıdır. Sınıf düşmanlarının baskıları, bu baskılara karşı direnen devrimcilerin kahramanlık anlatılmalıdır.

TÜRKİYE TARİHİNİ KULLANIN.

Klasik marksist metinlerde özellikle tarih konularında Avrupa tarihinden örnekler verilmiştir. İleri bilinç düzeyine sahip kişiler bu metinleri incelemelidir. Fakat yaygın kitle eğitiminde Türkiye halkının sınıf mücadelesinin anlatılması hem işçileri daha çok çekecek, hem de "Şanlı tarihimiz" şartlandırılmasını kurtacaktır.

DEMOKRATİK DAVRANIN.

Eğitim sürecinde demokratik davranılmalıdır. Konu dışına taşanları ve sözü gerektikenden fazla uzatanları sözleri oylanarak kesilmelidir. Tüm yaşamda olduğu gibi, eğitim sürecinde de kitlelerin aktif katılımı sağlanmalıdır.

ASLA YALAN SÖYLEMEYİN

Kitleye keskinleş hiç bir zaman yalan söylenmemelidir. Açıklanması gereken durumlar varsa mahzurları anlatılmalıdır. Eğitiminin veya daha genel anlamda bir sosyalistin söylediği bir yalan, anlatılanların tümüne güvensizlik yaratacaktır.

İNANILARA SAYGILI OLUN.

Eğitimi dine, gelenek ve göreneklere, yani bunlara inanana karşı dikkatli saygılı davranmalıdır. Eğitimi, yüzyılların sardandmasını bir kaç saatte kırarak kadar zeki ve iyi bir konuşmacı olduğunu sanmamalıdır.

SINIF MÜCADELESİNE AKTİF OLARAK KATILIN.

Eğitimin amacına ulaşabilmesinin belki en önemli unsuru, eğitiminin eğitimcilerin yanında, sınıf mücadelesinde tüm yaşantısıyla aktif görev alan biri olmasıdır. Devrimci kitle eğitiminde eğitim genel sınıf mücadelesinin bir parçasıdır. Diğer mücadele alanlarında aktif olmayan, kitle mücadelesinin ön safalarında yer almayan bir eğitimciye entellektüel ve kitle kuyrukçuluğu hastalıkları birarada görülür. Eğitimi savunduğu sınıf mücadelesinin aktif olarak, içinde olmalıdır. "İmamın dediğini yap, yaptığını yapma" anlayışına düşülmemelidir. Eğitimi tüm yaşantısıyla savunduklarını uygulamazsa, bunları kitlelerden istemeye hak kazanamaz. Ve kitlelerin bunu anlamayacaklarını sınıf kitleleri aptal yerine koyacaktır.

Özetle: İyi bir eğitimci olmak için herşeyden önce iyi bir devrimci olmak gerekir. Halkta her türlü ilişki kurma ve noktaları dikkat etmeye, halka saygı göstermeye, tüm yaşantısında halktan bir olmayan kişi halk için fedakarlıkta bulunamaz. Eğitimi kısa bir sürede mekemm bir eyleme dönüştürmek, sanmamalıdır. Eğitim olur, onu bir süreç olarak seçecek ve iyi bir eğitimci yapacaktır.

1 MAYIS

Bugün dünyanın dört bir yanında, çeşitli ülkelerin işçileri gür sesleri, çelik yumrukları ve burjuvaziye karşı ortak mücadele azmiyle tek bir yürek halinde birleşecekler. Bu mücadele azmiyle yalnız işçi sınıfının değil, onunla birlikte, dünyanın bir ucundan öbür ucuna tüm çalışanların yüreği alev alev yanmaktadır.

Bugün, Türkiye işçi sınıfının, tüm emekçi sınıf ve tabakalarının da, dünya proletaryasına ve emekçi halklarına elini uzatıp, onlarla birlikte, bilinç ve inançla davaya sahip çıkma günüdür.

Hundan 90 yıl kadar önce Amerika'da işçi sınıfı "iş gününün 8 saate indirilmesi" için bir genel grev başlatmıştır. Bu, 8 saatlik işgünü için verilen mücadelelerin başlangıcı değildir.

1918'de daha önceki yıllardan beri süregelen "işgününün kısaltılması" mücadelesi yükselmiş, Avrupa işçi sınıfı ayağa kalkmış, iktidarı ele geçirecek işgününün kısaltılması da dahil kendi sorunlarını kendinin çözmesini, soyulan, ezilen, sömürülen tüm halkın kurtuluşuna böyle sağlanacağına güvencesiyle ortaya koymuştur. Bu tarihte ilk kez işçi sınıfının ayaklanmaya kapitalizme karşı mücadele edeceğini göstererek bugünkü siyasi bir hareket olarak ortaya çıkıp, bilimsel ideolojisini ortaya koymuştur.

Bu mücadele diğer dünya ülkelerine sıçarken, aynı yıllarda Yeni Zeland'da da tarım işçileri 8 saatlik işgünü kabul ettirdiler.

Daha sonra 1886 yılının 1 Mayıs'ında, Amerika'nın beş binden fazla şehir ve kasabasında, "8 saatlik işgünü" için genel bir grev başlatıldı. A. K. birliklerin işçilerin üzerine salınarak öldürülmesi kan aktı, dört sentika liderinin idamıyla bastırılan bu mücadele, 16-18 saat çalışan, sömürülen, aynı düşmana karşı mücadele veren tüm dünya proletaryası arasında geniş yankılar uyandırdı ve dünya proletaryasının birliğini aydınlatan bir mesele oldu.

1889 yılında 2. Enternasyonalin birinci kongresi "8 saatlik işgünü" sorununu ele alarak, bu isteği daha büyük bir güçle savunmak ve gerçekleştirmek için, bütün dünya işçilerinin belli bir günde eylem gecmelerini kararlaştırdı. Bu karara göre o gün uluslararası bir gösteri düzenlenecek, bütün şehirlerde işçiler hükümetin işgünü süresinin kanunlarla indirilmesini isteyeceklerdi.

Kongresin kararı 1890 yılında, tüm dünya işçilerinin burjuvaziye karşı "tek bir yürek, tek bir yumruk" olduğu bir mücadele azmı içinde yürürlüğe girdi.

Bu mücadele yalnızca iş saatlerinin kısaltılması ve ekonomik istemlerle sınırlı kalmadı. 1 Mayıslar kapitalizmin sömür ve vahşetine karşı işçi sınıfının birliğini, aynı anlama etrafında, aynı inançla yoğunlaşarak, örgütlü, kurtuluşlarının kapitalizmin yerle

bir edilmesiyle sağlanacağını bilince ulaştığı günler oldu. Artık, emek ile sermaye arasındaki uzlaşmazlık ve sınıf mücadelesi geniş işçi kitlelerini sarıyordu.

Ülkemizde 1 Mayıslar kutlanması 1906'lara kadar uzanır. Ancak gerçek anlamıyla, işçi sınıfının mücadelesinin temel olduğu anlamda ilk kez, 1922 yılında kutlanmıştır. İstanbul, İzmir ve diğer şehirlerde, emperyalist işgal sırasında mitingler, yürüyüşler düzenlenmiş, Türkiye İşçi Derneği, Beynelmül İşçi İttihadi ve Türkiye İşçi Sosyalist Partisi gibi örgütlerin öncülüğünde, İstanbul sokaklarında, işçilerle halk birlikte Enternasyonal ve 1 Mayıs için yazılan türkülerini haykırışlardır.

"1 Mayıs, 1 Mayıs ilk dileğimiz
Yaşatacak seni (tunc bileğimiz)
Kara kış günleri yansın, kul olsun!
Kırmızı çiçekli bahar uyanсын
Birleşin,
Gelin!
Yerden yükselin!
Birlikte işçi işçi değildir!"

Bu türkü emperyalist işgal altındaki ülkelerde, Çanakkale'den Atyon'a, Kutahya'dan Antep'e halkımızın bağrında yanan mücadele gücü ve azmiyle dilden dile dolunmuştur.

1925 yılında, işçi sınıfının ve tüm halkın bu güçlü birliğinden korkan egemen sınıflar, Takriri Sukun kanunu ile bu girişimleri durdurup, 1 Mayıs "Bahar Bayramı" ilan etmiştir. Bu kanun uzun yıllar yürürlükte kalarak, dipçigin, falakanın jandarması kurusununun yoksul halkımıza uygulanmasını meşrulaştırmıştır.

Bugün ülkemizde emperyalizmle bütünleşmiş yorlu tekelci sermaye ve onun yandaşları geçmişte kutlanan 1 Mayısları unutturmaya çalışmaktadır. Onların unutturmak istedikleri, 1921'den 1925'ere kadar kutlanan 1 Mayıslardaki işçi sınıfı ve emekçi halkın dayanışması, mücadele azmi ve devrimci gelenegidir. Bu devrimci ruhun yaşatılması, oligarşiye ve faşizme karşı yığınların yükselen mücadelesi ve işçi sınıfının devrimci birliğinin güçlenmesiyle mümkün olacaktır.

Bu yüzden 1 Mayıslar yalnız kutlama törenleriyle, söylenen marşlarla ve sloganlarla sınırlı tutulamaz. Bugün, birtek devrimci sınıf olan işçi sınıfının birlik ve mücadelesinin güçlendirilmesi gereken bir gündür. Kurtuluşu yalnız işçi sınıfının kurtuluşuyla mümkün olan yoksul köylünün, küçük üreticinin ve diğer emekçi sınıf ve tabakaların mücadele ve dayanışma ruhunun güçlendirilmesi gereken bir gündür. Bu nedenle, 1 Mayıslar çiçeklerle yapılan gösteriler ve tören havası içine hapsedilemez. 1 Mayıs günü hayatın her alanında ve o günün bütün koşullarının gerektirdiği her türlü "Anma" ve "devrimci ruhu yaşatma" şeklinde kutlanır. 1 Mayıs-

ların canı kalan ve yaşanan özelliği, proletaryanın mücadelesi geçmişini günü müze bağlamak onun devrimci anısıyla mücadelemizi bilmemesi, bize günlük sorumluluk ve görevlerimizi de vurgulamıştır. 1 Mayıs devrimci hareketin güncel sorunlarının ön plana getirilmesi, tartışılması için de bir nedendir.

Basta işçi sınıfımız olmak üzere, emekçi halkımız ve onun sosyalist öncülerinin birliği güçlendirilmeli, hergün mücadelemize katılanların sayısı artırılmalı, ideolojik ve politik eğitimi de unutulmamalıdır. Halkımızın birlik dayanışma ve mücadelesine yalnızca güncel ekonomik haklar ve ona bağlı siyasi hedeflerin gösterilmesi ile sınırlanılmamalı. 1 Mayıs'ta işçi sınıfımıza bu dar mücadeleyi biçimleniş özenen kendini halkın kurtarıcısı sanan, kendilerinin engellerini fethetme (2) ruhuyla mücadelede atıldıklarını iddia eden bayraklarımız, bu önerilerle sosyal faşist olmakla suçladıkları sağ revizyonist hasimleriyle aynı çiziyi geldiklerini farkında midirler? Bilemeyiz.

Tüm halkımızın kurtuluşu demek olan işçi sınıfının kurtuluşunu hedef alan mücadelemizde, proletarya demokrasisinin kurulmasını güden volda güncel yaşamımızdan, en hüvyudun en kuşuğuna kadar, haksızlığa, sömürsüze zulme faşizme karşı talepler bulup çıkarmalı, zenginleştirilmeli, onlara sükce sarılıp, sömürü ve baskı düzenine karşı mücadelemizi sürdürmeliyiz.

Bir yandan her türden mücadelemizi siyasi hedefimiz etrafında birleştiren öte yandan işçi sınıfımızın ve halkımızın birliğini sağlamak da güncel görevimizdir. Bu görevimizin aşılmasını ideolojik beraklık ve devrimci birliğimizin sağlanmasında, 1 Mayıs bize ışık tutmalıdır.

Bugün ülkemizdeki sol hareket ideolojik, teorik ve örgütsel alanda bir karışıklık ve dağınıklık içindedir. Böyle bir durum, egemen sınıfların kendi iç çelişkileri ve bunalmaları nedeniyle giderek saldırganlaştığı, emekçi halkımızla faşist karşı devrimci güçler arasındaki çatışmaların arttığı bir savaş yaşanmakta. DGM'ye karşı direnen, istenmeyen, katledilen işçilerimizin, Malatya'da, Üşük'te faşistlerle kadın erkek omuz omuza mücadele eden halkımızın devrimci mücadelesinin yükselip güçlenmesi, doğru hedeflere yönelmesi için birlikteligin ve sosyalist öncülerin birliktelisinin sağlanması gerekmektedir.

Ülkemizin bu somut koşullarında, devrimci hareketin sorunlarının çözülmesi, işçi sınıfımızın ve tüm emekçi halkımızın faşizme ve oligarşiye karşı savaşını başarıya ulaştırmak için dağınıklık son vermeliyiz. Güncel görevimiz halkımızın mücadelesini siyasi hedefimize doğru yönlendirmek, onun sosyalist öncülerini bağrında toplayacak, onların ideolojik teorik ve örgütsel birliğini sağlayacak olan partinin yaratılmasıdır.

1 Mayıs'ların bir özelliği de devrimci hareketin o günkü ulastığı seviyenin strateji ve taktiklerine uygun programlarının gündeme getirilmesidir. Bu anlamda 1 Mayıs halkın faşist saldırılara karşı kitleli karşı koyuşunun bir ifadesi olmalı, kutlama eylemlerinin içeriği buna uygun düşmeli, işçi sınıfı ve emekçi halkımız faşizmin karşısına dikilmelidir.

Geçtiğimiz yıl uzun bir aradan sonra yuzbinlerin katılımıyla kutlanan, anek işçi sınıfımıza siyasi hedef göstermeyen, işçi sınıfıyla diğer emekçi sınıf ve tabakaların birliğini sağlamayan 1 Mayıslar (tekrarlanmamalı. 1925'ten bu yana, işçi sınıfının devrimci taleplerini -bugün gündemde olduğu gibi- burjuvazinin suyu bu kesimin desteklemek biçiminde kanalizasyon sağ revizyonist hegemonya kırımlıdır.

Bundan böyle 1 Mayıslarda işçi sınıfımız yuzbinlerin faşizme karşı nefretini dile getirirken, öte yandan işçileri taleplerine sükce sarmalı, bu talepler doğrultusunda mücadeleli siyasi hedeflere yönelmelidir.

Genel grev hakkı, asgari geçim indirmesi, işgüvenliği, sosyal güvenlik, sağlık sigortasının tarım kesiminde çalışanları da içine alarak herkesi kapsaması, tüm çalışanlara öğretilenlere, teknik elemanlara, sağlık personeline, diğer memurlara ve tarımda çalışanlara grevli, toplu sözleşmeli sendikaların sağlanması, tüm çalışanlara siyasi örgütlenme hakkının tanınması, genel siyasi grev hakkının tüm çalışanlara tanınması, gerici dernekler yasasının ve diğer anti-demokratik yasaların yürürlükten kaldırılması konut sorununun çözülmesi, faşist yuvaların dağıtılması, işkencilerden hesap sorulması, NATO'dan, CEMO'dan ve emperyalizmin tüm uluslararası örgütlerinden çıkılması. Bunlar işçilerin taleplerimiz, bunların halkımıza benimsetilmesi görevimizdir.

Basta işçi sınıfı ve tüm emekçi halkımız, bizler 1 Mayısı kutlamayız, yaşatmayız.

"1 Mayıs ilk dileğimiz
Seni yaşatacak (tunc bileğimiz)
Ağlanıncı her zaman canlı tutmalıyız!
1 Mayıs birlik dayanışma ve mücadele günüdür, halkımızın kurtuluşu yönelme günüdür.

Halkımızın yükselen mücadelesi karşısında işkenciler, katliamlar, sürgünler, bunların hiçbir kurtuluşumuz kadar sürececek olan devrimci mücadeleyi sindiremeyecektir. Bu mücadeleyi gücüyle dünyanın dört bir yanında emperyalizme karşı savaşan proletaryaya, Mozambik'te, Doğu'da, Şil'de, Filistin'de halkın kurtuluş destanını yazan devrimcilerle, sosyalist ülkelerin muzaffer proletaryasına tunc bileğimiz ve güçlü yürümele devrimci selamlarımızı iletiriz!

